

ตำนานข้ามชาติ
คุณครูไม่เล็ก

ตำนานข้ามชาติ
คุณครูไม่เล็ก

เล่ม ๑

สารบัญ

ยินดีต้อนรับสู่พุทธันดรที่ผ่านมา	๕	จอมโจรปริศนา	๑๓๓
มหาเสนาบดีคือใคร ?	๗	ล่อลื้อออกจากถ้ำ	๑๔๑
สภาพสังคมสมัยพุทธันดรที่ผ่านมา	๙	ลอบปลงพระชนม์ครั้งที่ ๑	๑๔๗
มหาเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่	๑๗	พระราชบิดาเสด็จสวรรคต	๑๕๓
ชาติกำเนิด	๒๓	เปิดโปงแผนการร้ายของเสนาบดีผู้น้อย	๑๕๗
พบอาจารย์ขมังเวท	๓๕	ปลดแม่ทัพภาค	๑๖๗
ทหารชุดพิเศษ	๔๙	ราชทูตผู้เฒ่า	๑๗๙
ข่าวใหญ่	๕๓	การปฏิบัติงานของแม่ทัพภาคคนใหม่	๑๘๙
งานเทศกาลประจำปี	๖๑	ย่างกลองศึก	๑๙๗
ประเพณีชิงดอกไม้	๗๓	สงครามระหว่างแคว้น	๒๐๙
ไขข้อข้องใจของมหาเสนาบดี	๘๓	สงครามยุติ	๒๑๙
ภารกิจพิเศษ	๘๗	สละราชสมบัติ	๒๒๗
สืบราชการลับ	๙๕	เสด็จออกผนวช	๓๓๓
แต่งตั้งหน่วยเฉพาะกิจ (จก.)	๑๐๙		
กองทัพแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย	๑๒๗		

คำนำ

นับเป็นครั้งแรกของโลก ที่มีการรวบรวมเรื่องราวประวัติศาสตร์ข้ามชาติตั้งแต่พุทธันดรที่แล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดจาก การผันในฝัน ที่คุณครูไม่ใหญ่ (พระเทพญาณมหามุณีหรือหลวงพ่อัมมชโย) ใช้สอนนักเรียนอนุบาล ผันในฝันวิทยาทั่วโลก ทางช่อง DMC โดยมีคำพูดเกริ่นนำก่อนที่จะเทศน์สอนทุกครั้งว่า “หลับตาฝันเป็นตุเป็นตะ ตื่นขึ้นมาหาหนี่งที แล้วนำมาเล่าเป็นนิยายปรัมปรา...”

หนังสือ “ตำนานข้ามชาติ คุณครูไม่เล็ก” มหาเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่แห่งแคว้นพระราชองค์ที่ออกบวช นี้ คณะศิษยานุศิษย์จัดทำขึ้นเพื่อน้อมบูชาธรรมหลวงพ่อัมมชโย เนื่องในวาระครบ ๗๐ ปี และบูชาธรรมหลวงพ่อตตชิโว (คุณครูไม่เล็ก) เนื่องในวาระครบ ๗๓ ปี โดยแบ่งเนื้อหาทั้งหมดออกเป็น ๒ เล่ม

นับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป ประวัติศาสตร์ข้ามชาติจะถูกเปิดเผยให้ผู้อ่านได้เรียนรู้และเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและเป็นกำลังใจในการสร้างความดีอย่างไม่มีที่สิ้นสุด...

คณะผู้จัดทำ

วันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ยินดีต้อนรับสู่พุทธันดรที่ผ่านมา

ทากกวาดสายตาไปบนแผนที่โลกในพุทธันดรที่ผ่านมา ซึ่งเป็นยุคหลังพุทธปรินิพพานของพระกัสสป-
สัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ที่ ๓ ในภัทรกัปนี้ เราจะพบว่าพื้นโลกในยุคนั้นประกอบด้วย
แคว้นต่าง ๆ หลายแคว้น แต่มีแคว้นแคว้นหนึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญของพระพุทธศาสนาแห่งโลก ซึ่งแคว้นนี้
มีชื่อในการดำเนินเรื่องว่า **แคว้นของพระราชากงศ์ที่เสด็จออกผนวช** (ซึ่งคุณครูไม่ใหญ่เรียกสั้น ๆ ว่า พระราชา
องค์ที่ออกบวช) ในแคว้นนี้มีมหาเสนาบดีคู่บารมีของพระราชากงศ์หนึ่งถือกำเนิดขึ้น...

๒๒

21 พฤศจิกายน 2554

มหาเสนาบดีคือใคร ?

มหาเสนาบดี หรือ หัวหน้าเสนาบดี เป็นตำแหน่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่รับสนองพระบรมราชโองการของ พระราชา มีหน้าที่ถวายคำปรึกษาและดูแลงานทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน

“มหาเสนาบดี” ใน “ตำนานข้ามชาติ คุณครูไม่เล็ก” ถือเป็นบุคคลที่สำคัญมากของพระราชาองค์ที่ ออกบวช ผู้ที่จะอยู่ในตำแหน่งนี้ได้ต้องเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ความสามารถ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มองอะไรได้ แม่นยำเฉียบขาด ตัดสินใจไม่เคยผิดพลาด

ที่สำคัญมหาเสนาบดีในเรื่องนี้ ยังเป็นผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อพระราชาองค์ที่ออกบวชเป็นอย่างมาก ชนิด ที่ยอมทำงานถวายหัว เอาชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อพระราชาของตนได้

๒

21 พฤศจิกายน 2554

สภาพสังคมสมัยพุทธันดรที่ผ่านมา

ย้อนไปในพุทธันดรที่ผ่านมา ซึ่งเป็นยุคหลังพุทธปรินิพพานของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ยังมีคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และประชากรโลกส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนลัทธิความเชื่ออื่น ๆ เช่น ลัทธิทรงเจ้าเข้าผีหรือลัทธิความเชื่อแบบเทวนิยมต่าง ๆ ก็มียุ้งในบางพื้นที่ที่ห่างไกลศูนย์กลางความเจริญของพระพุทธศาสนา

สำหรับสภาพสังคมในยุคนั้นเป็นสังคมเกษตรกรรม ชาวเมืองมีความเป็นอยู่แบบอิงกับธรรมชาติ ไม่ทำลายธรรมชาติ ไม่มีเทคโนโลยีที่ล้ำสมัยเหมือนในยุคปัจจุบัน มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน อยู่กันแบบพี่แบบน้อง และมีวัดพุทธเป็นศูนย์กลางของหมู่บ้าน ส่วนการเดินทางไปไหนมาไหน ประชากรส่วนใหญ่อาศัยม้าและวัวเทียมเกวียนเป็นหลัก

๒๑ 21 พฤศจิกายน 2554

สภาพดินฟ้าอากาศในยุคนั้นบริสุทธิ์กว่าในยุคปัจจุบัน คือ ไม่มีอากาศเสีย ไม่มีมลพิษ ฝนก็ตกต้องตามฤดูกาล ส่งผลให้พืชพันธุ์ธัญญาหารมีรสโอชาและมีคุณภาพดีกว่าในยุคปัจจุบันมาก ด้วยความที่อาหารมีคุณภาพดี สภาพอากาศก็ดี จึงทำให้มนุษย์ในยุคนั้นมีอายุยืนยาวกว่ามนุษย์ในยุคปัจจุบันมาก

สภาพทางภูมิประเทศในยุคนั้นมีผืนดินกับผืนน้ำพอ ๆ กัน โดยพื้นที่ที่เป็นแผ่นดินมีความกว้างใหญ่และเชื่อมติดกัน ไม่แบ่งเป็นทวีปเล็กทวีปน้อยเหมือนยุคปัจจุบัน แต่ถึงกระนั้นในบางพื้นที่ก็ยังมีเกาะแก่งอยู่บ้าง แต่ไม่กระจัดกระจายมากมายเหมือนอย่างปัจจุบัน

การแบ่งเขตการปกครองในสมัยนั้นแบ่งเป็นแคว้นเล็กแคว้นใหญ่หลายสิบแคว้น โดยบางแคว้นมีขนาดใกล้เคียงกับประเทศใหญ่ ๆ ประเทศหนึ่งในยุคนี้ แต่บางแคว้นก็มีขนาดเล็กเท่ากับจังหวัดหนึ่งในประเทศไทยในยุคปัจจุบันเท่านั้น

ระบอบการปกครองในยุคนั้นส่วนใหญ่ปกครองด้วยระบอบกษัตริย์ ซึ่งแต่ละแคว้นมีอิสระในการปกครองตนเองอย่างเป็นสัดเป็นส่วนแบบแคว้นใครแคว้นมัน ในบางครั้งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้แต่ละแคว้นเกิดการกระทบกระทั่งกันบ้าง แต่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยเหมือนในยุคปัจจุบัน

นอกจากนั้นการบริหารบ้านเมืองของแต่ละแคว้นยังมีลักษณะที่คล้าย ๆ กัน คือ มีหน่วยราชการต่าง ๆ รับผิดชอบงานในแต่ละด้าน เช่น หน่วยงานทหารที่คอยดูแลความปลอดภัยของประชาชน หน่วยงานอากรที่คอยทำหน้าที่เก็บภาษีจากประชาชน

๒๒

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ส่วนไพร่ฟ้าประชาชนของแต่ละแคว้นก็มีอาชีพที่หลากหลายคละกันไป ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร เช่น ปลูกพืชผักผลไม้หรือเลี้ยงสัตว์ แต่มีประชาชนบางส่วนที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น รับราชการหรือค้าขาย สำหรับการซื้อขายสินค้าในยุคนั้นใช้การแลกเปลี่ยนด้วยเงินตราเหมือนยุคปัจจุบัน

ในยุคนั้นมีแคว้นขนาดปานกลางอยู่แคว้นหนึ่ง เป็นแคว้นที่มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจควบคู่กับจิตใจด้วยเหตุนี้จึงทำให้แคว้นนี้เป็นแคว้นที่น่าอยู่ที่สุดแคว้นหนึ่งในยุคนั้น

สภาพบ้านเมืองในแคว้นแห่งนี้มีความสงบ เป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาดสะอ้าน ตามถนนหนทางมีต้นไม้ใหญ่ขึ้นปกคลุมอยู่เป็นระยะ ๆ ทำให้อากาศภายในแคว้นบริสุทธิ์ปราศจากมลพิษ

ประชาชนในแคว้นนี้ล้วนแต่มีความรักและศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง อีกทั้งยังชอบเข้าวัดปฏิบัติธรรม รักการทำทาน รักาศิล เจริญภาวนา และชอบชวนกันสั่งสมบุญอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ ตลอดจนชอบทำหน้าที่อุปัฏฐากพระ และดูแลวัดเป็นอย่างดีอีกด้วย

ด้วยความที่ไพร่ฟ้าประชาชนต่างมีศีลธรรมประจำใจนี้เอง จึงทำให้แต่ละคนต่างดำรงชีวิตอยู่บนพื้นฐานแห่งความถูกต้องและดีงาม ประกอบลัษมาอาชีวะ และเนื่องจากหน่วยงานราชการไม่ขูดรีดภาษี ทำให้ประชาชนในแคว้นนี้ต่างมีเงินเหลือเก็บ เพื่อเอาไว้ใช้ในการดำรงชีวิตและสั่งสมบุญสร้างบารมี

ส่วนการเดินทางไปไหนมาไหนในแคว้นนี้ ไม่ว่าจะใกล้หรือไกล ก็สะดวกปลอดภัยทุกหนทุกแห่ง เพราะไม่มีโจรผู้ร้ายคอยดักจี้ปล้นระหว่างทาง ทำให้ประชาชนต่างอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

๒๒

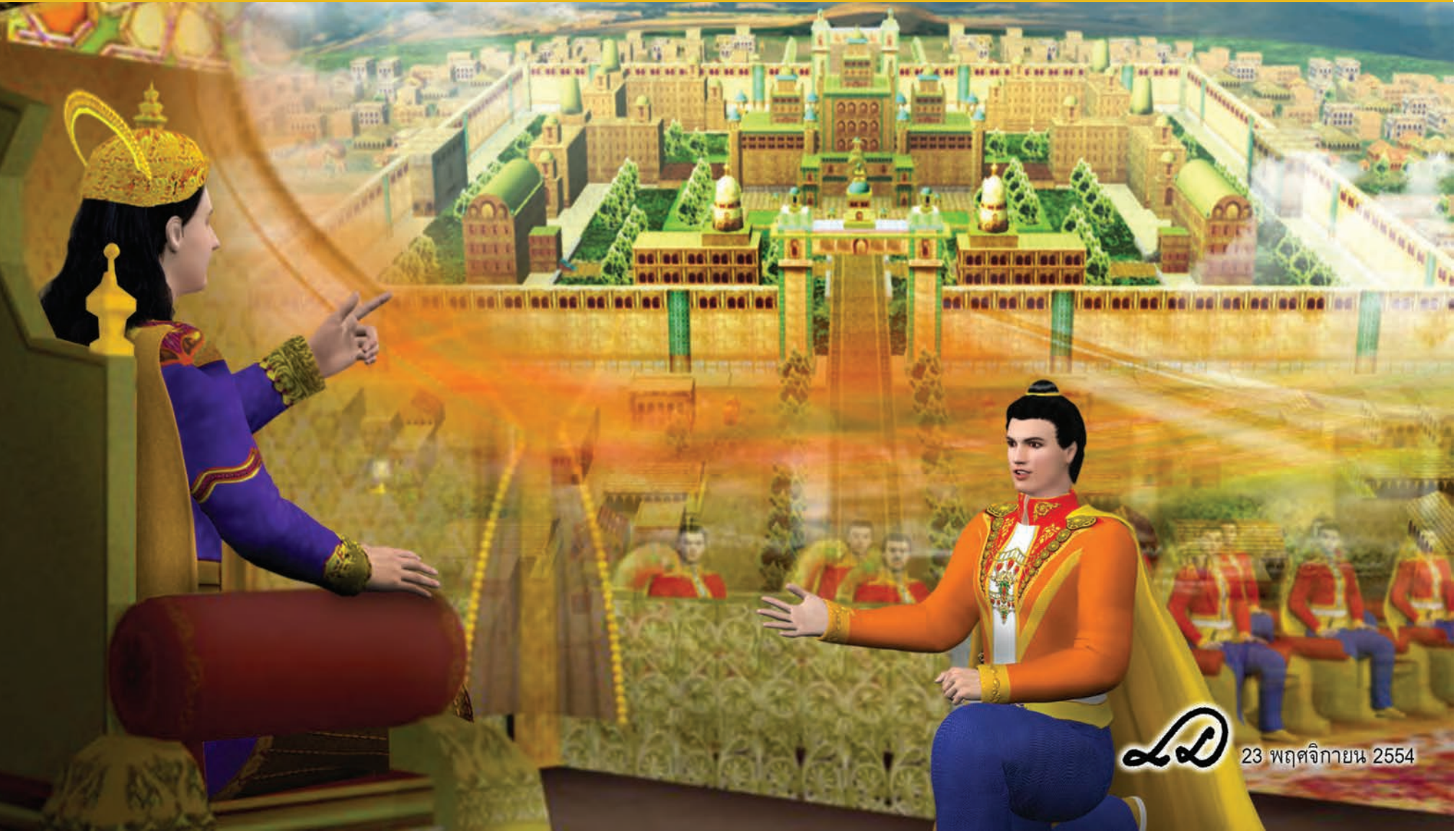
22 พฤศจิกายน 2554

นอกจากประชาชนภายในแคว้นจะอยู่ในศีลธรรมและอยู่กันอย่างมีความสุขแล้ว พระภิกษุสามเณรภายในแคว้นแห่งนี้ต่างก็ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ จนทำให้แต่ละรูปมีความแตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา และวิชาธรรมกาย

ด้วยเหตุนี้ พระภิกษุสามเณรทั้งหลายจึงสามารถเทศน์สอนมหาชนให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตได้อย่างแจ่มแจ้งและแจ่มชัด จนทำให้พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย แผ่ขยายไปทั่วแคว้น จนกลายเป็นแคว้นที่มีความเจริญทางพระพุทธศาสนาอย่างสูงสุดในยุคนั้น

นอกจากนั้น แคว้นนี้ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นดีมาก ทำให้ไม่มีใครมารุกราน และด้วยความที่แคว้นแห่งนี้มีสัมพันธ์ไมตรีที่ดีกับแคว้นอื่น ๆ จึงทำให้พวกพ่อค้าแม่ค้าที่อยู่ในและนอกแคว้นเกิดความพึงพอใจเป็นอย่างมาก เพราะสามารถเดินทางติดต่อซื้อขายสินค้าหรือทำการค้าระหว่างแคว้นได้อย่างสะดวกง่ายดาย ที่สำคัญที่สุด พระภิกษุสามเณรสามารถเดินทางไปเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ยังแคว้นต่าง ๆ ได้อย่างไม่ติดขัด ไม่ถูกกีดกันจากแคว้นรอบข้าง ทำให้พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ในสมัยนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองและแผ่ขยายออกไปกว้างไกลอย่างยิ่ง

ความเจริญทั้งหมดทั้งมวลที่เกิดขึ้นในแคว้นแห่งนี้ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ แต่เป็นเพราะแคว้นนี้มีพระราชาที่ดี ซึ่งก็คือ พระราชาองค์ที่ออกบวช เนื่องจากพระองค์เป็นพระราชาที่ตั้งอยู่ในธรรม อีกทั้งยังเพียบพร้อมไปด้วยพระปรีชาสามารถในการบริหารปกครองบ้านเมืองอย่างดีเยี่ยม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ไพร่ฟ้าประชาชนได้รับความสุขสบายกันอย่างถ้วนหน้า มีผลให้เหล่าพสกนิกรทุกคนต่างรัก เคารพ เทิดทูน และเกิดความจงรักภักดีต่อพระราชาที่ออกบวชขององค์นี้มาก ๆ สำหรับปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้พระองค์ทรงบริหารบ้านเมืองได้ดี ก็เพราะทรงมีมหาเสนาบดีคู่บุญ ซึ่งคอยสนองพระราโชบายเป็นอย่างดี

มหาเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่

มหาเสนาบดีของพระราชองค์ที่ออกบวชนี้ ท่านเป็นมหาเสนาบดีคู่พระราชหฤทัยที่คอยถวายงานรับใช้ พระราชาได้อย่างรอบทิศ เจาะลึกในทุกสถานการณ์ อีกทั้งยังครอบคลุมไปทุกวงการอีกด้วย หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ สามารถสนองพระราชประสงค์ได้อย่างสมบูรณ์และยอดเยี่ยมที่สุด

มหาเสนาบดีท่านนี้ เป็นผู้ที่ทุ่มเททั้งแรงกายและแรงใจอย่างสุดกำลังความสามารถ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างสำเร็จลุล่วงได้อย่างดีเยี่ยมตามที่พระราชาทรงตั้งเป้าหมายไว้

ถึงแม้ว่าแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชจะกว้างใหญ่มากขนาดไหนก็ตาม ท่านมหาเสนาบดีก็ไม่ย่อท้อ ต่องานที่ร่อยุ่ตรงหน้า คอยเป็นหูเป็นตาสอดส่องดูแลแคว้นสนองพระราชประสงค์ เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีมีสุข ถ้วนหน้ากัน

๒๒

23 พฤศจิกายน 2554

นอกจากนี้ ท่านมหาเสนาบดียังมีหน้าที่คอยควบคุมดูแลเหล่าเสนาบดี แม่ทัพนายกอง เหล่าข้าราชการ และข้าราชการบริพารทั้งหลาย ให้อยู่ในกฎระเบียบและปฏิบัติตามหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด อีกทั้งยังคอยดูแลให้ คำปรึกษาแนะนำอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด การที่ท่านมหาเสนาบดีต้องลงมาดูแลทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวเองขนาดนี้ เป็นเพราะท่านปรารถนาที่จะให้ข้าราชการทุก ๆ คนเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของประชาชนในแคว้นด้วยความรัก และ ปรารถนาดีต่อประชาชนอย่างแท้จริง

ท่านมหาเสนาบดีเป็นผู้มีหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยวิญญานแห่งความเป็นครูในระดับที่สูงมาก ๆ ท่านคอย อบรมสั่งสอนเหล่าข้าราชการทั้งหลายตั้งแต่เรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ ด้วยความรักและปรารถนาดีต่อทุกคน อยู่เสมอ ประดุจข้าราชการเหล่านั้นเป็นพี่น้องและลูกหลานของท่านเลยทีเดียว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เหล่าข้าราชการ ทั้งหลายต่างรู้สึกรักและเคารพท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างมาก

คราใดที่เกิดกรณีพิพาทขึ้นภายในแคว้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องระหว่างข้าราชการด้วยกัน หรือเรื่องระหว่าง ประชาชนกับข้าราชการก็ตาม ท่านมหาเสนาบดีก็ให้ความเป็นธรรมแก่ทุก ๆ ฝ่าย และตัดสินคดีความด้วยความ เที่ยงตรงและเที่ยงธรรมอย่างที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เหล่าข้าราชการและประชาชนต่างเคารพกฎหมายและ อยู่ร่วมกันอย่างปรองดอง รอมชอม และอะลุ่มอล่วย ซึ่งเป็นผลทำให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ท่านมหาเสนาบดีต้องทุ่มเททำหน้าที่ของท่านอย่างชนิดที่เรียกว่าไม่เห็นแก่เหน็ดแก่ เหนื่อยนั้น เพราะท่านมีความรัก ความศรัทธา ความจงรักภักดีต่อพระราชาองค์ที่ออกบวชเป็นอย่างมาก และ ยังโดดเด่นในด้านการถวายเป็นความเคารพต่อพระราชาองค์ที่ออกบวชอย่างสูงสุด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ท่าน

LD

23 พฤศจิกายน 2554

มหาเสนาบดีทุ่มเทงานแบบเอาชีวิตเป็นเดิมพัน จนกลายเป็นหนึ่งในเสาหลักที่สำคัญที่ทำให้แคว้นแห่งนี้เจริญ
รุ่งเรืองทั้งทางเศรษฐกิจและจิตใจ

ฉะนั้น คุณครูไม่ใหญ่จึงอยากให้ลูก ๆ นักเรียนโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ได้ศึกษาประวัติชีวิตการ
สร้างบารมีของท่านมหาเสนาบดี ยอดนักรบแห่งกองทัพธรรม ผู้เป็นบุคคลระดับ **Champ of the Champ** ที่นำ
นำไปเป็นต้นบุญต้นแบบ และเป็นกำลังใจในการสร้างบารมี อีกทั้งเพื่อให้ลูก ๆ ทุกคนได้ร่วมกันอนุโมทนาบุญในการ
สร้างบารมีของท่านมหาเสนาบดีอีกด้วย...

LD

23 พฤศจิกายน 2554

ชาติกำเนิด

ทากจะกล่าวถึงชาติตระกูลของท่านมหาเสนาบดี ท่านเป็นผู้ที่เกิดในตระกูลข้าราชการระดับสูงหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ที่รับราชการอยู่ในแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ของท่าน ซึ่งทำงานเป็นเสนาบดีในรัชสมัยของพระอัยกา (ปู่) ของพระราชาองค์ที่ออกบวช

การรับราชการหรือการสนองงานรับใช้ใกล้ชิดพระราชาในระดับแนวหน้านี้ นับเป็นเกียรติยศและความภาคภูมิใจอย่างสูงสุดของตระกูลของท่านมหาเสนาบดีเลยทีเดียว

ดังนั้น บรรพบุรุษในตระกูลของท่านจึงสืบทอดความภาคภูมิใจที่ได้สนองงานรับใช้ใกล้ชิดพระราชามาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ จนกระทั่งมาถึงรุ่นคุณพ่อของท่านมหาเสนาบดีก็ได้รับราชการเป็นข้าหลวงผู้แทนพระองค์ ที่ทำหน้าที่เดินทางไปตรวจราชการตามหัวเมืองต่าง ๆ ในสมัยของพระราชบิดาของพระราชาองค์ที่ออกบวชด้วยเช่นกัน

๒ 23 พฤศจิกายน 2554

เมื่อมาถึงรุ่นหลาน ก็มีผู้สืบทอดอุดมการณ์และความภูมิใจของวงศ์ตระกูล ซึ่งผู้สืบทอดก็ไม่ใช่ใคร คือท่านมหาเสนาบดีที่เป็นตัวเอกของเรื่องนี้เอง

แต่กว่าจะมาเป็นท่านมหาเสนาบดีได้นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะพุทธรันดรที่แล้วท่านไม่ได้เกิดเป็นลูกชายคนเล็กเหมือนในภพชาติปัจจุบัน แต่ท่านเกิดเป็นลูกคนกลาง ๆ ในจำนวนพี่น้องหลายคน และที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นก็คือ ท่านเป็นเด็กอัจฉริยะที่ใคร ๆ ในบ้านรักเป็นอย่างมาก เพราะท่านเป็นเด็กที่ไม่ค่อยร้องไห้ ไม่อแง ในเรื่องที่ไม่มีความสำคัญ เนื่องจากท่านสามารถสอนตัวเองได้ตั้งแต่เด็ก โดยมีความรู้สึกลึก ๆ ในใจเสมอว่า ไม่อยากให้คุณพ่อคุณแม่ต้องมาคอยเป็นห่วงหรือกังวลในตัวท่าน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเติบโตใหญ่ขึ้น ด้วยความที่พี่ชายของท่านบางคนต้องออกไปทำงานกับคุณพ่อ และบางคนต้องออกไปเรียนหนังสือ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงทำหน้าที่เสมือนพี่ใหญ่ที่แสนดี คอยช่วยคุณแม่ดูแลน้อง ๆ อยู่ที่บ้านด้วยความเต็มอกเต็มใจและภาคภูมิใจ

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านเป็นคนที่มีความเป็นผู้ใหญ่สูง ทั้งยังมีวิสัยทัศน์และความรับผิดชอบที่เหนือชั้นกว่าเด็กทั่วไปที่อยู่ในวัยเดียวกัน

แม้ว่าท่านมหาเสนาบดีทำหน้าที่เป็นเสมือนพี่ใหญ่ของน้อง ๆ ที่บ้านก็ตาม แต่ทันทีที่พี่ ๆ กลับมาถึงบ้าน ท่านก็รู้บทบาทและหน้าที่ของตัวเอง โดยทำตัวเป็นน้องชายที่น่ารักน่าเอ็นดูของพวกพี่ ๆ คือ ไม่เคยดื้อหรือถืออภิสิทธิ์เลยว่า ตัวเองเป็นลูกชายคนโปรดหรือเป็นลูกชายสุดที่รักของคุณพ่อคุณแม่ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ว่า ทำไมท่านมหาเสนาบดีจึงเป็นที่รักของบรรดาพี่น้องทุก ๆ คน

ไม่ใช่เพียงเท่านั้น ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นอย่างมาก แม้ว่าท่านจะเป็นถึงลูกหลานของขุนนางชั้นผู้ใหญ่ แต่ถึงกระนั้นท่านก็ไม่เคยถือตัว ไม่เคยวางกล้ำ และไม่เคยอวดเบ่งกับเพื่อน ๆ หรือแม้แต่เหล่าบริวารที่คอยรับใช้ท่าน ท่านให้เกียรติ ไม่ข่มเหง และให้ความสนิทสนมเป็นกันเองกับทุกคน

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นเด็กที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนชนิดที่หาตัวจับยากนี้เอง จึงทำให้ท่านเป็นที่รักของเหล่าพวกพ้องบริวาร รวมถึงบุคคลรอบข้างเป็นอย่างมาก

ที่สำคัญ ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีคุณธรรมในเรื่องความเคารพสูงมาก เพราะท่านได้สั่งสมสิ่งนี้จนกลายเป็นอุปนิสัยที่ติดตัวมาหลายภพหลายชาติ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเคารพในพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า ความเคารพในพระธรรม ความเคารพในพระสงฆ์ ความเคารพในสมาธิ ความเคารพในการศึกษา ความเคารพในความไม่ประมาท ความเคารพในการปฏิสังขาร ฯลฯ

ดังนั้น ทักษะที่คุณพ่อคุณแม่ของท่านถ่ายทอดคุณธรรมเรื่องความเคารพให้ เช่น สอนให้เคารพพี่ ๆ ท่านจึงสามารถเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ อีกทั้งยังสามารถนำมาต่อยอดและฝึกฝนพัฒนาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

นอกจากนั้น ท่านมหาเสนาบดียังเป็นเด็กที่มีอุปนิสัยพิเศษที่ไม่เหมือนใคร คือ เป็นเด็กฉลาดและใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาในเรื่องราวต่าง ๆ อยู่เสมอ ถ้าท่านสงสัยหรืออยากรู้เรื่องอะไรแล้ว ท่านจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อแสวงหาคำตอบในเรื่องนั้นมาให้ได้

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่ใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาในเรื่องราวต่าง ๆ อยู่เสมอนี้เอง จึงทำให้อัธยาศัยนี้ กลายเป็นอุปนิสัยที่ติดตัวท่านข้ามภพข้ามชาติมาถึงชาติปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านเป็นคนชอบแสวงหาความรู้ต่าง ๆ อยู่เป็นประจำในภพชาติปัจจุบัน และนำมา วิเคราะห์ เจาะลึก เพื่อให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ชนิดที่ใคร ๆ บนโลกนี้ก็ทำอย่างท่านได้ยาก คือ เรียกได้ว่าท่านเป็น พหูสูตรที่เปี่ยมพรสวรรค์ที่สุดท่านหนึ่งเลยทีเดียว

สำหรับข้อมูลที่ท่านศึกษาค้นคว้านั้น แม้จะมีมากมายขนาดไหนก็ตาม แต่ท่านก็สามารถย่อข้อมูลสรุปใจความให้เป็นประเด็นหลัก ๆ ได้ จากนั้นก็เอาข้อมูลส่วนที่เป็นหัวกะตินั้นมาสั่งสอนลูกศิษย์ทั้งหลายให้เกิดวิสัยทัศน์ตามท่านได้แบบง่าย ๆ อีกทั้งยังสามารถอธิบายคลี่คลายขยายความโดยพิสดาร ให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง โดยเปรียบเทียบเรื่องราวได้อย่างลึกซึ้ง จนผู้ฟังเห็นภาพตามแบบฉากต่อฉาก และเกิดความเข้าใจ ประดุจดั่งบุคคลที่หงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด ตามประทีปในที่มืด และบอกทางแก่คนหลงทาง

ครอบครัวของท่านมหาเสนาบดีเป็นตระกูลข้าราชการระดับสูงหรือขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ดังนั้นครอบครัวท่านจึงเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันในระดับต้น ๆ ของแคว้น

ดังนั้น จึงไม่แปลกที่บ้านของท่านมักมีแขกทุกระดับแวะเวียนกันมาทำธุระหรือมาพักค้างอยู่บ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่เป็นเพื่อนของคุณพ่อ ลูกน้องของคุณพ่อ นายทหารระดับต่าง ๆ หรือแม้แต่เพื่อน ๆ ของพี่ ๆ ของท่านมหาเสนาบดีก็ตาม

๒๕ 25 พฤศจิกายน 2554

ในเวลาที่มีแขกซึ่งส่วนใหญ่เป็นนายทหาร แยกเหล่านั้นมักนำเรื่องราวที่ได้ประสบพบเจอมา หรือวีรกรรมต่าง ๆ ที่น่าตื่นเต้นประทับใจมาพูดคุย เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ซึ่งลีลาในการถ่ายทอดเรื่องราวของแขกแต่ละท่านก็มีหลากหลาย คือ ตั้งแต่แบบสบาย ๆ ไปจนถึงขี้ดุดีตึงเครียดมันรากับหนังบู๊หรือหนังแอคชั่นเลยทีเดียว

ในระหว่างที่แขกผู้ใหญ่กำลังโม้หรือกำลังเล่าถึงประสบการณ์ในชีวิตอยู่นั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ชอบมาด้อม ๆ มอง ๆ แล้วมานั่งจุ่มปึก เพื่อฟังเรื่องราวสนุก ๆ จากพวกลุง ๆ อา ๆ หรือน้า ๆ ทหารอยู่เสมอ และไม่ว่าพวกเขาเล่าเรื่องอะไร ท่านมหาเสนาบดีในวัยเด็กนี้ก็ตั้งหน้าตั้งตาฟังด้วยความรู้สึกตื่นเต้น และมองด้วยแววตาเปล่งประกายระยิบระยับด้วยความอยากรู้อยากเห็นและมีความรู้สึกร่วมกับเรื่องราวเหล่านั้นอย่างสุดใจ

ถึงแม้ท่านมหาเสนาบดีมีอายุน้อยที่สุดในบรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในวงสนทนาก็ตาม แต่ด้วยความที่ท่านเป็นเด็กที่ชอบเข้าหาผู้ใหญ่ ท่านจึงได้รับความนิยมและได้รับการยอมรับในวงสนทนาของลุง ๆ อา ๆ และน้า ๆ ทหารทุกคน อีกทั้งแขกผู้ใหญ่ทุกคนก็ให้ความเอ็นดู ชื่นชอบในอัธยาศัยใฝ่รู้และความเฉลียวฉลาดของท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างมาก

ในบรรดาเรื่องราวที่พวกแขกผู้ใหญ่เล่าทั้งหมด ท่านมหาเสนาบดีชอบฟังเรื่องการผจญภัยในป่ายามค่ำคืนเป็นอย่างมาก เพราะเรื่องทำนองนี้ชวนให้ตื่นเต้นลุ้นระทึกอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นท่านยังชอบฟังเรื่องราวประเภทโลดโผนโจนทะยาน การต่อสู้ การผจญภัยในที่ต่าง ๆ อีกด้วย

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

ถ้าวันไหนแขกผู้ใหญ่เล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์ วิชาอยู่ยงคงกระพัน หรือวิชาหนังเหนียว ฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก หรือการใช้วิชาลงข้าศึก บังหูบังตาให้ข้าศึกมองไม่เห็น ท่านมหาเสนาบดีก็จะเกิดอาการหุ่ฝิ่ง เกิดความอยากรู้อยากเห็น ตื่นเต้น และสนใจมากเป็นพิเศษ อีกทั้งถ้าลุง ๆ อา ๆ และน้ำ ๆ ทหารคนไหน คุยโม้ โอ้อวดให้ฟังว่าไปร่ำเรียนวิชาพวกนี้มาจากที่ไหน จากอาจารย์อะไร และจะเอาไปใช้อย่างไร ก็ยิ่งทำให้ท่าน มหาเสนาบดีเกิดอาการอยากรู้อยากเห็นขึ้นไปอีก

จากเรื่องเล่าของบรรดาทหารนี้เอง ได้กลายเป็นเรื่องราวประทับใจและฝังใจ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีเกิด แรงบันดาลใจขึ้นมาว่า ถ้าโตขึ้นจะต้องไปศึกษาวิชาเหล่านี้ให้ได้ และเมื่อศึกษาแล้วก็ต้องเก่งในระดับแนวหน้า คนหนึ่งให้ได้

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

พบอาจารย์ขมังเวท

๒เมื่อท่านมหาเสนาบดีอย่างเข้าสู่วัยเรียน คุณพ่อส่งท่านไปศึกษาในโรงเรียนที่ดีที่สุดประจำแคว้น และด้วยความฉลาดจึงทำให้ท่านเป็นเด็กเก่งในระดับแชมป์คนหนึ่งเลยทีเดียว อีกทั้งท่านยังมีความกระตือรือร้น ใส่ใจ ใฝ่หาความรู้ มีความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสอนของครูบาอาจารย์เป็นอย่างดีเสมอมา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ครูบาอาจารย์ทุกคนรู้สึกโปรดปรานและรักท่านมากเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมครูบาอาจารย์แทบทุกคนจึงเกิดความรู้สึกว่า มีความรู้อะไรก็อยากจะถ่ายทอดให้ท่านอย่างหมดไส้หมดพุง

แม้แต่กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนเรียนดี กิจกรรมเด่น มีคุณธรรม จึงทำให้ท่านดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ท่านมหาเสนาบดีก็เลยกลายเป็นผู้นำกลุ่มที่เพื่อน ๆ รักและยอมรับเป็นอย่างมาก

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเติบโตใหญ่จนเป็นวัยรุ่น คุณพ่อของท่านก็เปิดโอกาสให้เลือกทางเดินชีวิตของตัวเองว่า
อยากทำงานเป็นข้าราชการพลเรือนตามอย่างพ่อหรืออยากเป็นทหาร

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีมีความประทับใจเกี่ยวกับเรื่องราวการต่อสู้และการผจญภัย จึงทำให้ท่านรู้สึก
ว่า ชีวิตการเป็นทหารเป็นเรื่องที่ท้าทายและเหมาะกับอัธยาศัยของท่านมากกว่า ด้วยเหตุนี้ท่านจึงตัดสินใจ
อย่างแน่วแน่และบอกคุณพ่อของท่านไปว่าเลือกเป็นทหาร คุณพ่อจึงส่งท่านไปเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งทำให้
ท่านรู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก

นับแต่วันแรกที่ท่านมหาเสนาบดีเข้าไปเรียนในโรงเรียนเตรียมทหาร ท่านก็ตั้งใจฝึกฝนร่ำเรียนด้วยความ
ขยันหมั่นเพียร ขะมักเขม้น มุมานะ เอาจริงเอาจัง กอปรกับความที่ท่านมีความฉลาดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงทำให้
ผลการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของท่านพุ่งไปสู่ระดับสูงสุดของรุ่น

นอกจากมีผลการเรียนอยู่ในระดับแชมป์ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแล้ว ท่านมหาเสนาบดียังเป็นคน
ไม่หลงความรู้ ตรงกันข้ามกลับเป็นคนที่มีความใจต่อเพื่อน ๆ อย่างเหลือเฟือ คือไม่ว่าการฝึกจะหนักแค่ไหนก็ไม่เคย
ทอดทิ้งเพื่อน ๆ เลย อีกทั้งยังคอยช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เสมอ โดยคอยให้กำลังใจบ้าง แนะนำวิธีการฝึกบ้าง หรือ
ไม่ก็อาสาทำในสิ่งที่เพื่อน ๆ ทำไม่ได้บ้าง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เพื่อน ๆ มีผลการเรียนและการฝึกติดตามท่านไปด้วย

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่เพียบพร้อมไปด้วย IQ และ EQ คือ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และ
มีความฉลาดทางอารมณ์หรือมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเลิศ จึงทำให้เพื่อนในรุ่นทุกคนล้วนรักและนับถือท่านเป็นอย่างมาก
 อีกทั้งยังพร้อมใจกันยกให้ท่านเป็น “ลูกพี่” หรือเป็น “หัวหน้ารุ่น” อีกด้วย

๒๒

26 พฤศจิกายน 2554

แม้ว่าพวกเพื่อน ๆ นักเรียนเตรียมทหารในรุ่นเดียวกันจะยกให้ท่านมหาเสนาบดีเป็นถึง “ลูกพี่” หรือเป็น “ซูเปอร์สตาร์ประจำรุ่น” ก็ตาม แต่ถึงกระนั้นท่านก็ไม่เคยทะนงตัวเลยว่า ตัวเองเก่งหรือแน่กว่าใคร ๆ ตรงกันข้าม ท่านกลับอ่อนน้อมถ่อมตนและหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ มาเพิ่มความรู้ความสามารถให้ตัวเองอยู่เสมอ ด้วยอุปนิสัยที่โดดเด่นนี้เอง จึงทำให้ท่านกลายเป็นนักเรียนเตรียมทหารที่เข้าตากรรมการหรือบรรดาครูฝึกทั้งหลาย

สำหรับชีวิตของนักศึกษาวิชาทหารนั้น ในแต่ละวันนอกจากต้องวนเวียนอยู่กับเรื่องการเรียนแล้ว ในยามว่างก็มักจับกลุ่มพูดคุยกัน แล้วก็แบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตัวเองเคยได้ยินได้ฟังหรือเคยประสบพบเจอมา และด้วยความที่นักเรียนเตรียมทหารแต่ละคนมีพื้นฐานครอบครัวที่แตกต่างกัน เช่น บางคนมาจากครอบครัวที่เป็นทหารอยู่แล้ว บางคนมาจากครอบครัวข้าราชการพลเรือน บางคนเป็นลูกพ่อค้า แม่ค้า หรือคฤหบดี จึงทำให้แต่ละคนมีเรื่องเล่าที่น่าสนใจและน่าตื่นเต้นหลากหลายแตกต่างกันไป

ถึงแม้ว่าเพื่อน ๆ ของท่านมหาเสนาบดีเล่าเรื่องต่าง ๆ นานามากมายขนาดไหนก็ตาม แต่เรื่องที่ท่านฟังแล้วรู้สึกสนใจเป็นพิเศษ ก็เห็นจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับวิชาขมังเวท เช่น วิชาอยู่ยงคงกระพัน วิชาหนังเหนียว ฟันไม่เข้า ยังไม่ออก หรือวิชาลงข้าศึก บังหุบงัดให้ข้าศึกมองไม่เห็น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องที่ท่านมหาเสนาบดีเคยประทับใจและฝังใจมาตั้งแต่สมัยยังเด็ก

ดังนั้น ในช่วงของการฝึกภาคสนามที่เหล่านักเรียนเตรียมทหารต้องเดินทางออกไปฝึกตามเขตชนบทหรือเขตหัวเมืองชายแดน ท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ที่สนใจวิชาขมังเวทจึงรวมตัวกันตั้งกลุ่มเฉพาะกิจขมังเวทแบบไม่เป็นทางการขึ้น โดยหลังจากที่ฝึกภาคสนามเสร็จแล้ว ก็พากันไปหาน้ำของเพื่อนในกลุ่ม ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับ

LD

26 พฤศจิกายน 2554

วิชาขมังเวท เพื่อขอให้พาไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เพื่อไปเจอกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ ซึ่งตอนนั้นทุกคนต่างรู้สึกตื่น
เต้น ลุ้นระทึก อยากรู้ อยากเห็นไปทุกอย่างก้าวเลยทีเดียว

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือบ้านผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ถ้าดูจากลักษณะภายนอกแล้ว ผู้ใหญ่บ้านท่านนี้ก็ไม่ได้แตกต่างกับชาวบ้านธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่ในความธรรมดา
ที่เห็นจากรูปลักษณะภายนอกกลับแฝงความไม่ธรรมดาอยู่ภายใน เพราะผู้ใหญ่บ้านท่านนี้ก็คือ อาจารย์ขมังเวท...!!!
ที่เป็นทั้งหมอและผู้มีวิชาอยู่ยงคงกระพัน

แม้เวลานั้นภายในบ้านของผู้ใหญ่บ้านมีพวกชาวบ้านมารักษาอาการป่วยอยู่หลายคนก็ตาม แต่เมื่อท่าน
มหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ไปถึง ก็ไม่รอช้า รีบแสดงความจำนงค์ให้ผู้ใหญ่บ้านรู้ว่า พวกท่านอยากจะรู้ว่า วิชา
อยู่ยงคงกระพันและวิชาหนังเหนียวที่เขาว่าลือกันมันเป็นอย่างไร ทำให้คนหนังเหนียวได้จริงอย่างที่เขาร่ำลือ
กันหรือไม่

ทันทีที่อาจารย์ขมังเวทเห็นสีหน้าและแววตาของกลุ่มทหารหนุ่มฉกรรจ์ที่เต็มไปด้วยความอยากรู้ อยากเห็น
อีกทั้งยังจ้องมองตนด้วยสายตาที่เป็นประกายวิบวับ ๆ ขนาดนั้น อาจารย์ขมังเวทก็พลันนึกสนุกขึ้นมา แล้วก็รีบ
พูดสวนกลับไ้ว่า “ถ้าพวกเจ้าอยากจะเห็นวิชาอยู่ยงคงกระพันละก็!!! พวกเจ้าต้องไปทำบางสิ่งบางอย่างมาเป็น
ข้อแลกเปลี่ยนก่อน..!!!” คือให้ไปเก็บสมุนไพรตามที่อาจารย์ขมังเวทต้องการมาให้ได้ และถ้าได้จนครบแล้ว ก็ให้รีบ
กลับมาเจอกันอีกครั้ง ซึ่งทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ได้ฟังดังนั้น ทุกคนก็อยู่ไม่ติด รีบไปหาสมุนไพรหรือ
ว่านประหลาด ๆ ตามรายการที่อาจารย์ขมังเวทบอก

๒๒

29 พฤศจิกายน 2554

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ของท่านหาว่านประหลาด ๆ หรือสมุนไพร่ได้ครบแล้ว ก็รีบนำกลับมา และทันใดนั้นอาจารย์ขมังเวทก็ไม่รอช้า รีบหลับตาร่ายเวทพิมพ์ ๆ และเออว่านประหลาด ๆ ใส่ปากแล้วเคี้ยว แล้วก็พ่นพรวดใส่กระหม่อมและบริเวณลำตัวของท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนทหารหนุ่มฉกรรจ์ในทันที...!!!

แม้ว่าท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ จะโดนละอองไอฝอยจากน้ำมนตร์ว่านประหลาดที่พ่นพรวดออกมา จากปากอาจารย์ขมังเวทมากมายขนาดไหนก็ตาม แต่ทุกคนก็ไม่ได้แสดงอาการรังเกียจแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับ ยิ่งสนใจจับจ้องดูลีลาการร่ายเวทเสกคาถาของอาจารย์ขมังเวทอย่างตาไม่กะพริบ และเกิดอาการอยากรู้ อยากเห็น มากขึ้นไปอีก

ในระหว่างที่กำลังร่ายมนตร์ อาจารย์ขมังเวทก็เอาสมุนไพร่หรือว่านประหลาดอีกสามสี่อย่างเข้าปากเคี้ยว ต่อไป พอเคี้ยวแล้วก็ยังทำแบบเดิมอีก คือ พ่นพรวดมาที่ศีรษะหรือกระหม่อมของท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ซึ่งอาจารย์ขมังเวททำอย่างนี้ซ้ำ ๆ จนกระทั่งว่านประหลาดที่หามาหมดเกลี้ยงไม่เหลือเลยแม้แต่ใบเดียว

หลังจากที่สมุนไพร่หรือว่านประหลาดหมดลง อาจารย์ขมังเวทก็บอกกับท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ทหารว่า “เฮ้อ...!!! ถ้าอยากรู้ว่าวิชาคงกระพันเป็นอย่างไร ก็ให้เอามีดหรือดาบมาลองฟันกันดู!”

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินเช่นนั้นก็ไม่รอช้า รีบลองวิชาด้วยการชักดาบออกมาลองฟันตัวเองดูก่อน แต่ เมื่อเห็นคมดาบแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็ชักไม่แน่ใจ เพราะในตอนนั้นท่านยังไม่ปักใจเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า มนต์ที่ อาจารย์ขมังเวทร่ายมา จะทำให้หนังของท่านเหนียวจนฟันไม่เข้าจริงหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ท่านก็เลยต้องพิสูจน์แบบ กันเหนียว โดยเอาดาบฟันลงไปที่ตัวท่านเองแบบเบา ๆ ก่อน

๒๒ 29 พฤศจิกายน 2554

ทันใดนั้น ทุกคนก็เกิดอาการตะลึง เพราะไม่ว่าดาบอันคมกริบจะฟันผ่านไปที่ผิวหนังของท่านมหาเสนาบดีสักกี่ครั้งก็ตาม แต่ดาบนั้นก็ไม่สามารถทำให้ผิวหนังของท่านเกิดบาดแผลแม้แต่ชนิดเดียว ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้สร้างความตื่นตะลึงแก่ท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนทหารเป็นอย่างมาก

เมื่อเพื่อนทหารของท่านมหาเสนาบดีเห็นว่ามนตร์ของอาจารย์ขมังเวทได้ผลจริง ต่างก็รีบลงมือทดสอบความเหนียวของผิวหนังตามท่านมหาเสนาบดีบ้าง ด้วยการผลัดกันฟันด้วยมีดดาบคนละนับสองนับ สลับกันไปสลับกันมาอย่างเอาจริง แต่ไม่ว่าแต่ละคนจะฟันกันอย่างไร ผลที่ออกมาก็คือ ฟันไม่เข้า

แต่เนื่องจากอุปนิสัยของท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่พิสูจน์อะไรแล้วต้องชัด ๆ ชัวร์ ๆ ไม่ว่านิมิ อีกทั้งเพื่อเป็นการยืนยันความเหนียวของหนังว่าเหนียวขนาดไหนหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงขอปฏิบัติการทำพิสูจน์อีกครั้ง โดยการเงื้อดาบขึ้นมาแล้วก็ฟันตัวเองอย่างสุดแรงเกิดอีกที ซึ่งปรากฏว่าไม่เข้าจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม ผลจากการทดสอบความเหนียวในครั้งนี้ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกเจ็บและมีรอยถลอกแดง ๆ เกิดขึ้นที่ผิวหนังบริเวณที่ถูกฟัน แต่ถึงกระนั้นภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ก็สร้างความฮือฮาและความประทับใจแก่เพื่อน ๆ สมาชิกในกลุ่มทุกคน

มาถึงจุดนี้ ใช่ว่าเรื่องราวของวิชาคงกระพันชาตรีหนังเหนียวจะจบลงแต่เพียงเท่านี้ เพราะอาจารย์ขมังเวทยังเปิดเผยต่อไปอีกว่า ที่เห็นกันอยู่ในตอนนี้เป็นเพียงฤทธิ์ขั้นต้น ๆ เท่านั้น เนื่องจากท่านไม่ใช่จอมขมังเวท

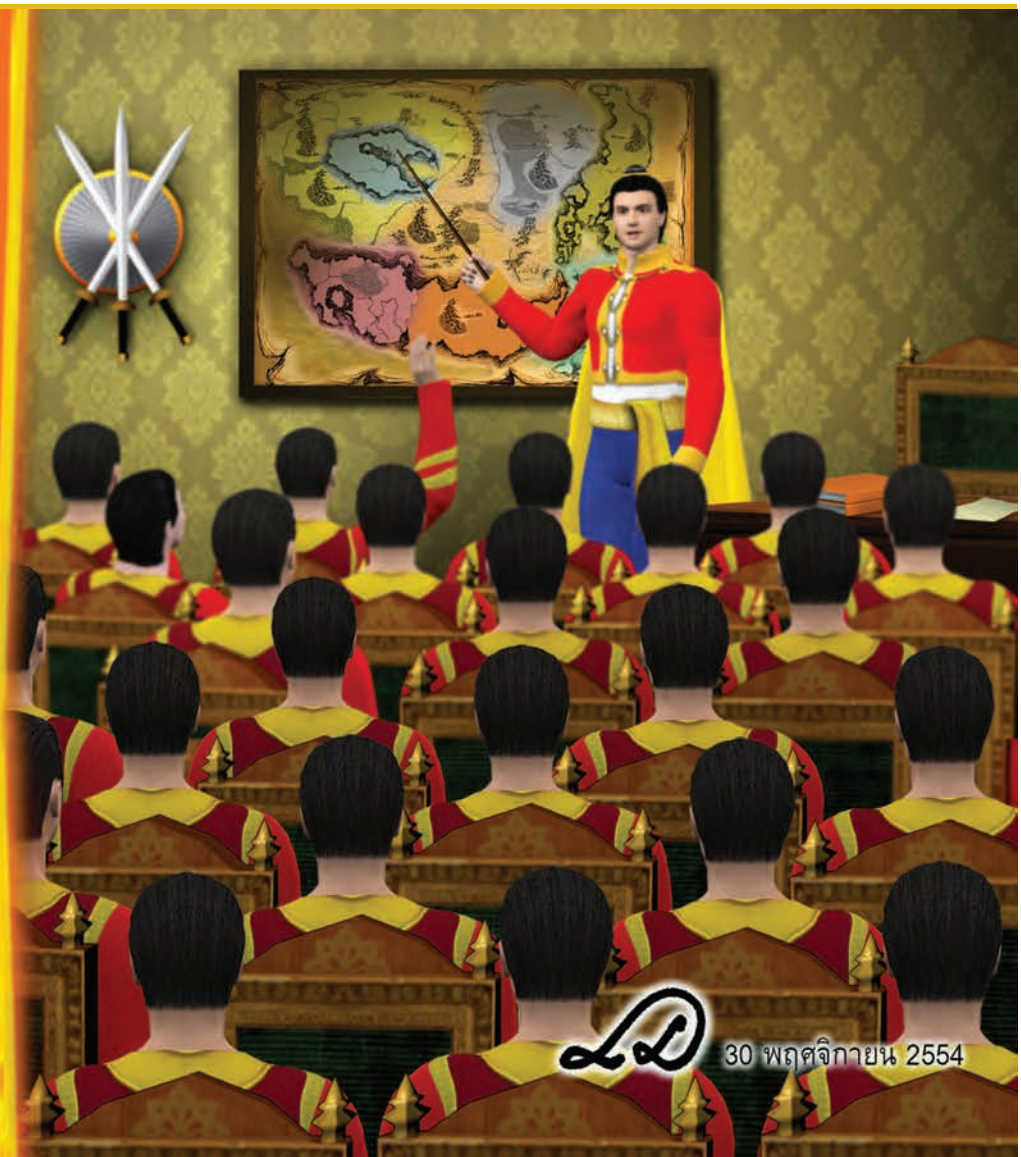

๒ 30 พฤศจิกายน 2554

ที่เชี่ยวชาญมากนัก เพราะท่านถนัดในการใช้วิชารักษาโรคมากกว่า ดังนั้นฤทธิ์ของเวทที่ท่านเพิ่งเสกไปจึงมีฤทธิ์อยู่ได้ไม่นาน คือ อยู่ได้แค่วันสองวันเท่านั้น และถึงแม้ฝนไม่เข้า แต่ก็ยังมีรอยแดง ๆ ตามมาอีกด้วย และยังเกิดอาการเจ็บอยู่ คือคงกระพันแต่ยังไม่ชาตริ้นเอง ซึ่งถ้าเป็นปรมาจารย์ขมังเวทตัวจริง นอกจากฝนแรง ๆ ไม่เข้าแล้ว ก็ไม่มีรอยแดงและไม่มีอาการเจ็บปวดจากการฝนเลย อีกทั้งฤทธิ์ของเวทยังอยู่ได้นานมาก ๆ คือ สามารถเหนียวได้นานตลอดชีพเลยทีเดียว

เมื่อบรรดาสมาชิกในกลุ่มได้ฟังเช่นนั้นก็ทึ่ง และเกิดอาการตาโตลู่กาวเป็นประกายระยิบระยับด้วยความอยากรู้อยากเห็น และอยากลองวิชาเหล่านี้มากยิ่งขึ้นไปอีก

แต่ด้วยความที่ทุก ๆ คนจะต้องรีบกลับไปโรงเรียนเตรียมทหารให้ทันเข้าเรียนในวันถัดไป จึงต้องระงับการกระทำการใด ๆ ชั่วคราว แต่ถึงกระนั้นทุก ๆ คนต่างมีความหวังอยู่ลึก ๆ ว่า ลักวันจะต้องหาโอกาสไปพบกับปรมาจารย์ขมังเวทให้ได้

ทหารชุดพิเศษ

ทหลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ กลับมาเรียนตามปกติแล้ว บรรดาครูฝึกทั้งหลายก็ทำการคัดเลือกนักเรียนเตรียมทหารระดับหัวกะติของหัวกะติจากกลุ่มต่าง ๆ ให้มารวมกัน ซึ่งแน่นอนว่า หนึ่งในนักเรียนเตรียมทหารเหล่านี้ต้องมีท่านมหาเสนาบดีรวมอยู่ด้วย

หลังจากที่บรรดาครูฝึกทั้งหลายคัดเลือกนักเรียนเตรียมทหารระดับหัวกะติมารวมกันแล้ว ก็แบ่งพวกหัวกะติเหล่านี้ออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อให้ฝึกได้ง่าย จากนั้นก็จัดการเรียนการสอน และบทฝึกหลักสูตรพิเศษ เพื่อสร้างหน่วยทหารระดับแนวหน้าของกองทัพให้มีความเชี่ยวชาญในด้านการรบทั้งบู๊ทั้งบุ๋น

ทหารชุดพิเศษหน่วยนี้ต่อไปจะขึ้นไปเป็นระดับหัวหน้าของทหารหน่วยต่าง ๆ ในกองทัพ เพื่อทำหน้าที่ควบคุมกำลังพลสำคัญ ๆ และทำงานรับใช้ว่าที่พระราชองค์ต่อไป (ซึ่งก็คือ พระราชโอรสในตอนนี้ หรือพระราชองค์ที่ออกบวช) อย่างใกล้ชิด ด้วยความซื่อสัตย์และจงรักภักดีชนิดที่ว่า “ยอมตายแทนพระราช” ได้เลย

ด้วยภารกิจที่สำคัญและยิ่งใหญ่ระดับชาตินี้เอง ทำให้นักเรียนเตรียมทหารระดับแนวหน้าหน่วยนี้ต้องผ่านการฝึกอย่างหนัก และต้องเรียนวิชาทหารหลักสูตรพิเศษที่เข้มข้นยิ่งกว่าหลักสูตรปกติ ซึ่งท่านมหาเสนาบดีก็สามารถฝึกฝนวิชาทหารหลักสูตรพิเศษนี้ได้เป็นอย่างดี และยังได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้ากลุ่มอีกด้วย เรียกได้ว่า ท่านมหาเสนาบดี คือ สุดยอดของสุดยอดนายทหารระดับแนวหน้าทั้งหมดที่มารวมกันก็ว่าได้ ซึ่งความสุดยอดของท่านนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะอาศัยเส้นสายหรือความบังเอิญ แต่เกิดจากมันสมอง คุณธรรม และฝีมือที่เหนือชั้นของท่านอย่างแท้จริง

เนื่องจากนักเรียนเตรียมทหารระดับแนวหน้าหน่วยนี้ได้รับการฝึกฝนอย่างหนัก จึงทำให้มีบางครั้งที่นักเรียนหัวกะทิบางคนเกิดถอดใจ ลู้งไม่ไหว จนต้องขอลถอนตัวออกไปเรียนภาคปกติตามเดิมก็มี แต่สำหรับกลุ่มของท่านมหาเสนาบดีแล้ว คำว่า ท้อแท้ ท้อถอย หรือไม่ไหว ไม่เคยเกิดขึ้นเลย เพราะยามใดที่ถูกครูฝึกฝึกหนัก ท่านมหาเสนาบดีก็จะคอยให้กำลังใจและพูดกระตุ้นให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มเกิดความฮึกเหิมอยู่ตลอดเวลา และถ้าหากใครมีที่ทำว่าจะไม่ไหว อ่อนแรงจนขาแทบลาก ท่านก็จะเข้าไปช่วยประคองและพาทุกคนไปให้ถึงจุดหมายพร้อม ๆ กัน ดังนั้นท่านจึงชนะใจเพื่อน ได้ใจเพื่อน ๆ ทุกคนไปครองแบบเต็ม ๆ จนเพื่อน ๆ ทุกคนต่างยอมรับนับถือในตัวท่าน ชนิดที่เรียกว่าแค่ท่านพยักหน้าแล้วบอกว่า “ลู้งว้าย” เพื่อน ๆ ทุกคนก็จะลู้งและลุยไปข้างหน้าชนิดถึงไหนถึงกันเลยทีเดียว

01 ธันวาคม 2554

ข่าวใหญ่

จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง มีข่าวใหญ่ซึ่งถือเป็นข่าวที่น่าตื่นเต้นระทึกใจแพร่สะพัดเข้าไปในโรงเรียนเตรียมทหาร จนทำให้เกิดความคึกคักโกลาหลไปทั่วทั้งโรงเรียน...

ข่าวที่สร้างความคึกคักโกลาหลแก่เหล่านักเรียนเตรียมทหารทุกคนในโรงเรียน ไม่เว้นแม้แต่ท่านมหาเสนาบดี ก็คือข่าวการเสด็จมาเยี่ยมชมการฝึกนายทหารรุ่นใหม่ของพระราชอาและพระราชโอรส (พระราชอาองค์ที่ออกบวช) พร้อมด้วยเหล่าเสนาอำมาตย์และนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ข่าวนี้นอกจากทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้พบกับพระราชอาและพระราชโอรสตัวจริงเสียงจริงแล้ว ท่านยังรู้สึกเหมือนมีแรงกดดันแบบลึก ๆ ปะทุขึ้นในใจ

สาเหตุที่ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกเช่นนี้ ก็เพราะหนึ่งในข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ตามเสด็จมาในครั้งนี้ ก็คือคุณพ่อของท่านนั่นเอง

๒

01 ธันวาคม 2554

ท่านจึงคิดว่า ในวันที่พระราชากับพระราชโอรสเสด็จมาเยี่ยมชมการฝึกของเหล่านักเรียนเตรียมทหาร ท่านจะต้องตั้งใจแสดงความสามารถให้ดียิ่งกว่าดีที่สุด เพื่อสร้างความภาคภูมิใจและไม่ทำให้วงศ์ตระกูลเสียชื่อเสียงเพราะตัวท่าน ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงเร่งฝึกซ้อมอย่างหนัก

เมื่อวันที่ทุกคนรอคอยมาถึง ขบวนเสด็จอันยิ่งใหญ่ของพระราชากับพระราชโอรสที่ประกอบไปด้วยเหล่าเสนาอำมาตย์และข้าราชการทหารชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งมีคุณพ่อของท่านมหาเสนาบดีรวมอยู่ด้วยนั้น ก็มาถึงโรงเรียนเตรียมทหารแห่งนั้น

ทันทีที่พระราชากับพระราชโอรสเสด็จประทับนั่งพระเก้าอี้ชั้นบนสุด เพื่อทอดพระเนตรการฝึกซ้อมของเหล่านักเรียนเตรียมทหาร การแสดงชุดที่หนึ่งของนักเรียนเตรียมทหารหลักสูตรปกติก็เริ่มต้นขึ้น ซึ่งการแสดงชุดนี้จะแสดงถึงความเป็นระเบียบพร้อมเพรียงที่ฝึกหัดมา เช่น การเดินสวนสนาม การแปรแถว การตั้งแถว รวมไปถึงยุทธวิธีในการรบ การจัดการระบอบทัพ และการต่อสู้ต่าง ๆ

จนกระทั่งมาถึงช่วงเวลาสำคัญ ซึ่งถือว่าเป็นช่วงพิเศษสุดของงานนี้เลยก็ว่าได้ นั่นก็คือ ช่วงแสดงฝีมือของนักเรียนเตรียมทหารหลักสูตรพิเศษ ซึ่งมีทั้งการแสดงความสามารถและการแสดงยุทธวิธีในการรบพุ่งรูปแบบพิเศษต่าง ๆ รวมถึงการแปรขบวนและการจัดทัพที่หาชมได้ยาก ซึ่งกลุ่มนักเรียนเตรียมทหารหลักสูตรพิเศษก็แสดงฝีมือได้ยอดเยี่ยมอย่างที่ติเตียนไม่ได้เลย

ในขณะที่นักเรียนเตรียมทหารหลักสูตรพิเศษกำลังแสดงความสามารถอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระราชากับพระราชโอรสอยู่นั้น ท่านมหาเสนาบดีก็แอบมองไปที่พระราชโอรส ซึ่งกำลังประทับนั่งอยู่บนพระที่นั่งชั้นบนสุด

๒๒

01 ธันวาคม 2554

ทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีเห็นพระราชโอรส ก็เกิดความรู้สึกชื่นชมและเลื่อมใสในบุญลักษณะของพระราชโอรส ขึ้นมาในบัดดล ที่เป็นเช่นนี้เพราะพระราชโอรสทรงเพียบพร้อมไปด้วยรูปสมบัติที่งดงาม คือ พระฉวีวรรณผุดผ่อง แลดูเปล่งปลั่งอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งทุกอิริยาบถของพระองค์ดูสง่างามและเป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาเป็นอย่างมาก

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีมีอุปนิสัยเป็นหนุ่มช่างสังเกตโดยปกติอยู่แล้ว ดังนั้นสำหรับพระราชโอรสที่ท่านสนใจ ท่านจึงไม่พลาดทุกรายละเอียดอย่างแน่นอน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีสังเกตลึกไปถึงสีหน้าและแววตาของพระราชโอรส ก็พบว่ามิมีบางสิ่งบางอย่างที่รู้สึก สะดุดใจ นั่นก็คือ ไม่ว่าบรรยากาศโดยรวมในสนามฝึกจะสร้างความตื่นเต้นฮือฮาและเร้าใจแค่ไหนก็ตาม แต่สีหน้า และแววตาของพระราชโอรสกลับยังคงดูเรียบเฉย ไม่แสดงออกถึงอาการยินดียินร้ายใด ๆ ตรงกันข้ามกลับนิ่งสงบ รวากับรูปสลัก

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเห็นเช่นนั้น ท่านก็ไม่มองผ่าน กลับยิ่งพยายามค้นและมองเข้าไปในความรู้สึก เพื่อให้ เห็นความหมายในแววตาของพระราชโอรสให้ได้ว่า ทำไมพระองค์ถึงนิ่งเฉยเช่นนั้น แต่ไม่ว่าท่านมหาเสนาบดีจะ พยายามค้นหาเท่าไร ก็หาคำตอบไม่ได้

จากเหตุการณ์นี้ กลายเป็นปมปริศนาที่ติดค้างอยู่ในใจของท่านมหาเสนาบดีว่า ทำไมความรู้สึกในดวงตา ของพระโอรสจึงดูเย็นชาเช่นนั้น ทรงมีเรื่องอะไรที่ไม่สบายพระทัยหรือ? แต่อย่างไรก็ตาม ณ ตอนนั้นท่านมหา เสนาบดีก็ทำได้เพียงตั้งคำถามอยู่ในใจเท่านั้น...

01 ธันวาคม 2554

หลังจากที่นักเรียนเตรียมทหารทุกคนแสดงยุทธวิธีการรบกันอย่างสุดฝีมือในทุกกระบวนท่าแล้ว ก็ปรากฏว่า การแสดงในครั้งนี้นี้พระราชาทรงพอพระราชหฤทัยเป็นอย่างยิ่ง ก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับ ก็ทรงพาพระราชโอรสเสด็จลงมาตรวจเยี่ยมแถวของนักเรียนเตรียมทหารด้วยพระองค์เอง และทรงกล่าวคำชื่นชมนักเรียนเตรียมทหารบางคน ซึ่งหนึ่งในนั้นมีท่านมหาเสนาบดีรวมอยู่ด้วย ทำให้ท่านมหาเสนาบดีมีความรู้สึกภาคภูมิใจและปลื้มปิติมาก ๆ ที่พระราชาทรงชม เพราะสิ่งเหล่านี้ถือเป็นเกียรติประวัติและเป็นที่ยกย่อง ชูตาแก่คุณพ่อของท่าน ผู้เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ตามเสด็จมาในครั้งนี้ด้วย

ภายหลังจากพระราชเสด็จกลับไปแล้ว นักเรียนเตรียมทหารชุดพิเศษทุกคนก็ฝึกฝนกันอย่างต่อเนื่อง และหนักหน่วงตามหลักสูตรพิเศษที่ทางกองทัพกำหนดไว้ ซึ่งในระหว่างการฝึกนั้น พระราชาและพระราชโอรสก็เสด็จมาทอดพระเนตรเป็นการเฉพาะหลายครั้ง จนทำให้ท่านมหาเสนาบดีมีโอกาสสนทนาและเกิดความคุ้นเคยกับพระราชโอรสในระดับหนึ่ง

แต่ถึงกระนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ยังคงสังเกตเห็นว่า พระราชโอรสยังทรงมีความรู้สึกนิ่งเฉยต่อการฝึกของเหล่านักเรียนเตรียมทหารชุดพิเศษ ซึ่งท่านมหาเสนาบดีก็ยังมองไม่ออกว่า ทำไมพระราชโอรสจึงไม่ทรงยินดียินร้ายในสิ่งเหล่านี้เลย

๑๒

13 ธันวาคม 2554

งานเทศกาลประจำปี

ลมื่อเหล่านักเรียนเตรียมทหารทั้งหลายตั้งใจฝึกฝนร่ำเรียนวิชาทหารกันมาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งมาถึงช่วงปิดภาคเรียน แต่ละคนต่างก็เดินทางกลับบ้านเกิดของตัวเอง ในโอกาสนี้ท่านมหาเสนาบดีช้วนเพื่อน ๆ ในกลุ่มของท่านไปเที่ยวงานเทศกาลประจำปีที่จัดขึ้น ณ เมืองที่เป็นบ้านเกิดของท่าน ซึ่งในช่วงที่มีการจัดงานนี้ ชาวเมืองต่างพร้อมใจกันประดับประดาตกแต่งบ้านเรือนของตัวเองด้วยช่อดอกไม้หลากสีอย่างสวยงาม เนื่องจากงานนี้เป็นงานใหญ่ที่ชาวเมืองทั้งหลายต่างตั้งหน้าตั้งตารอคอยที่จะไปร่วมงานกันทุกคน

สำหรับภาพรวมของงานเทศกาลประจำปี ณ เมืองที่เป็นบ้านเกิดของท่านมหาเสนาบดีนั้น มีการแสดงที่น่าสนใจในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งมีชบวนแห่ดอกไม้ มีการออกร้านอาหารและขนมนมเนยของชาวเมือง และมีกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีนำขนมมาแจกพวกเด็ก ๆ ที่มาจากในเมืองและนอกเมืองกันอย่างสนุกสนานอีกด้วย

ที่สำคัญ ประเพณีการละเล่นที่ถือว่าเป็นสีสันที่โดดเด่นที่สุดของงานนี้ก็คือ ประเพณีการแข่งชิง
ดอกไม้มงคลเพื่อนำไปประดับไว้ที่หน้าบ้านของตัวเอง ซึ่งถ้าหากใครสามารถครอบครองดอกไม้มงคลนี้ได้ ก็จะมี
ถือว่าเป็นบุคคลนั้นเป็น “พระเอก” หรือ “ซูเปอร์ฮีโร่” ประจำปีเลยทีเดียว

ในขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังพากลุ่มเพื่อน ๆ ของท่านเดินเที่ยวชมงานเทศกาลประจำปีของเมืองกัน
อย่างสนุกสนานในบริเวณลานกลางเมืองอยู่นั้น ทันใดนั้นท่านก็เหลือบไปเห็นเด็กสองกลุ่ม ซึ่งยืนอยู่ห่างจาก
กลุ่มของท่านไม่ไกลนัก กำลังยื่นประคารมและทำท่าเหมือนจะมีเรื่องกัน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีฟังการประคารมของพวกเด็กทั้งสองฝ่ายแล้ว ก็พอจะจับใจความได้ว่า เด็ก ๆ ทั้งสอง
กลุ่มนั้น กลุ่มหนึ่งเป็นเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมือง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นเด็กที่อยู่ชานเมือง ทั้งสองกลุ่มกำลังทะเลาะกัน
เรื่องแย่งขนม

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนเห็นว่าเหตุการณ์ชักไม่ค่อยดี และดูท่าทางจะบานปลาย ท่านและกลุ่ม
เพื่อน ๆ จึงเดินเข้าไปหาเด็กทั้งสองกลุ่ม เพื่อช่วยยุติความรุนแรงที่กำลังจะเกิดขึ้น

แต่ก่อนที่กลุ่มของท่านมหาเสนาบดีจะเดินไปถึง ทันใดนั้นก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งแต่งตัวธรรมดา ๆ แต่
ลักษณะท่าทางมีสกุลรุ่มชาติมาก คือ หล่อเหลาส่งงามราวกับเทพบุตรจำแลง เดินฝ่าเข้าไปกลางวงของเด็กทั้ง
สองกลุ่ม

เมื่อท่านมหาเสนาบดีมองเห็นเด็กหนุ่มผู้สง่างามคนนั้นเพียงแคंपราดเดียว ท่านก็จำได้ว่า เด็กหนุ่มที่ดูดี
คนนั้นคือใครคนหนึ่งที่ท่านรู้จัก เมื่อท่านเห็นดังนั้นแล้ว จึงรีบพุ่งปราดเข้าไปเพื่อช่วยเหลือทันที

แต่เด็กหนุ่มผู้ส่ง่างามคนนั้นพลันยกมือส่งสัญญาณในทำนองที่ว่า ช้าก่อนลูกพี่ เดี่ยวผมจัดการเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงหยุดชะงัก แล้วเลี้ยวออกมาดูสถานการณ์อยู่ข้าง ๆ ด้วยความเป็นห่วง

ทันทีที่เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงเดินเข้าไปกลางวงระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่ม พวกเด็ก ๆ เหล่านั้นก็เหมือนดังต้องมนตร์คาถา ยอมส่งบลง

จากนั้น เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงก็เรียกเด็กที่เป็นหัวใจของทั้งสองฝ่ายให้เข้าไปหา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก ๆ ที่หัวใจของทั้งสองฝ่ายเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่มอย่างง่ายดายราวกับต้องมนตร์สะกด

หลังจากนั้น กระบวนการการสอบสวนก็เริ่มขึ้น โดยเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงคนนั้น ชักถามเรื่องราวความจริงจากพวกเด็ก ๆ เหล่านั้นด้วยวาจาที่ไพเราะและอ่อนหวาน ซึ่งกลุ่มเด็กที่อยู่ชานเมืองก็รีบชิงฟังขึ้นก่อนว่า พวกเด็กอีกกลุ่มหนึ่งแย่งขนมของพวกตัวเองไป เมื่อเด็กที่อยู่ชานเมืองพูดจบลง เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงก็หันไปถามเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมืองแห่งนี้บ้างว่า แย่งขนมของพวกเด็กอีกกลุ่มหนึ่งมาจริงหรือเปล่า

ฝ่ายเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมืองแห่งนี้ เมื่อเห็นท่าทางของเด็กหนุ่มผู้ส่ง่างามคนนั้น ที่แม่แต่งตัวเหมือนชาวบ้านธรรมดาทั่วไป แต่แววตา สีหน้า และท่าทาง กลับมีอำนาจอันน่าเกรงขาม สามารถสะกดคนไปทั่วทั้งบริเวณ เด็กเจ้าถิ่นจึงไม่กล้าโกหก ต้องบอกไปตามความเป็นจริงว่า พวกตนไปแย่งขนมของเด็กอีกกลุ่มหนึ่งมาจริง ๆ เพราะในขณะที่พี่ ๆ ชาวบ้านกำลังแจกขนมให้พวกตนอยู่นั้น เด็กอีกกลุ่มหนึ่งก็กรูกันเข้ามารับขนมเหมือนกัน พวกตนก็เลยคิดว่า เด็กชานเมืองพวกนี้กำลังแย่งขนมของพวกตนไป จึงไปแย่งคืนมา แต่ถึงอย่างนั้นพวกเด็กกลุ่มนั้นก็มาต่อว่าพวกตนก่อน

๑๒

14 ธันวาคม 2554

เมื่อเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนกับเทพบุตรจำแลงคนนั้นได้ฟังความจากเด็ก ๆ ทั้งสองฝ่ายแล้ว เพื่อเป็นการยุติกรณีพิพาทของเด็ก ๆ ทั้งสองฝ่าย เด็กหนุ่มจึงหันมาทางท่านมหาเสนาบดี พร้อมกับบอกให้ท่านช่วยไปตามพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกเด็ก ให้มาช่วยเล่าสาเหตุการทะเลาะวิวาทของเด็กทั้งสองฝ่าย

พอมาถึง พี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีก็เล่าว่า ตั้งใจทำขนมมาขายและแจกเด็ก ๆ ซึ่งไม่ได้เฉพาะเจาะจงว่าจะแจกเด็กที่มาจากไหน แต่ที่เด็ก ๆ สองกลุ่มนี้ทะเลาะกัน ก็เพราะมีเด็ก ๆ มารับขนมเป็นจำนวนมาก ทำให้ทำขนมไม่ทันก็เลยแจกไม่ทั่วถึง และพอเด็ก ๆ ได้รับขนมไม่ทั่วถึง เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ก็เลยแย่งกัน

เมื่อเด็กทั้งสองกลุ่มฟังเรื่องราวจากพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกแล้ว สีหน้า แววตา และท่าทางของพวกเขาเด็ก ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไป คือ จากเดิมที่แสดงสีหน้าโกรธกัน แต่ตอนนี้ดูเหมือนทั้งสองกลุ่มพร้อมที่จะเข้าใจอะไรมากขึ้น และเมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนกับเทพบุตรจำแลงจึงได้เรียกเด็ก ๆ ทั้งสองกลุ่มมาสอนให้รู้จักการเสียสละและให้อภัย ซึ่งทุกคนก็ตั้งใจฟังคำสอนเป็นอย่างดี

เมื่อสถานการณ์ทุกอย่างเริ่มคลี่คลายลง เด็กหนุ่มก็หันไปบอกพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกเด็ก ๆ ว่า “วันนี้พวกเราขออนุญาตนั่งทานขนมแบบเหมาหมดร้านเลย” จากนั้นทุกคนก็ไม่รอช้า พวกเขาก็ก๊วยงไปที่ร้านขนมทันที ซึ่งนอกจากเด็ก ๆ ทุกคนจะเดินตามเด็กหนุ่มคนนั้นไปแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็เดินตามไปด้วย

จากนั้น บรรยากาศที่เคยขมุกขมัวด้วยความโกรธก็เปลี่ยนเป็นความสนุกสนานเบิกบาน โดยมีเด็กหนุ่มเป็นเสมือนหัวหน้าแก๊ง ทำให้เด็ก ๆ ทุกคนปรองดองกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับไม่เคยตั้งท่าจะต่อยมวยกันมาก่อน ทำให้บรรยากาศดี ๆ ปกคลุมไปทั่วบริเวณนั้น จนกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีที่ออกร้านอยู่ข้าง ๆ ต่างก็พากันรู้สึก

๑๒

14 ธันวาคม 2554

เบิกบานไปกับความสนุกสนานของพวกเขา เด็ก ๆ ด้วยเหตุนี้กลุ่มผู้ใหญ่ใจดีเหล่านั้นจึงเอาชนะมอรรอย ๆ มาแจกสมทบซึ่งทำให้เด็ก ๆ ทุกคนต่างดีใจกันยกใหญ่

เมื่อพวกเขาเด็ก ๆ ได้รับขนมจากกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีที่ออกร้านอยู่ข้าง ๆ แล้ว จึงส่งต่อขนมให้แกกันและกันอย่างมีความสุข และในช่วงเวลาแห่งการแบ่งปันนี้เอง เด็ก ๆ ทุกคนก็สัมผัสได้ถึงความประทับใจอันยิ่งใหญ่ที่เกิดจากการให้และต่างรู้สึกว่าการให้ดีกว่าการแย่ง ด้วยเหตุนี้เด็ก ๆ ทุกคนจึงเคี้ยวขนมอย่างมีความสุขกว่าทุกครั้ง เพราะในขนมที่มอรรอยนั้นมีรสแห่งการให้และมิตรภาพผสมอยู่ด้วย และในขณะที่พวกเขาเด็ก ๆ กำลังรับประทานขนมกันอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้น เด็กหนุ่มคนนั้นก็เล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ที่สนุก ๆ ทำให้พวกเขาเด็ก ๆ หัวเราะกันอย่างเบิกบานและมีความสุข

เด็กหนุ่มที่มีบุคลิกงดงามราวกับเทพบุตรจำแลงแท้จริงแล้วก็คือ พระราชโอรสหรือพระราชองค์ที่ออกบวชนั่นเอง จากเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้ท่านมหาเสนาบดีมองพระราชโอรสด้วยความรู้สึกละเมียดใจว่า เหตุใดในตอนที่พระราชโอรสเสด็จไปชมการฝึกของนักเรียนเตรียมทหาร พระราชโอรสจึงทอดพระเนตรการฝึกที่ตื่นเต้นเร้าใจของเหล่านักเรียนเตรียมทหาร ด้วยความรู้สึกที่เรียบเฉยและสงบนิ่งราวกับภูเขาคินที่ไม่หวั่นไหวต่อลมและฝน

แต่พอมาตอนนี้ พระราชโอรสทรงดูเหมือนเป็นคนละคน คือไม่ทรงถือพระองค์เลยแม้แต่นิดเดียว แล้วยังทรงดูเป็นกันเองและกลมกลืนไปกับเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก ทำให้พระองค์ทรงกลายเป็นขวัญใจหรือเป็นฮีโร่ที่ดึงดูดให้พวกเขาเด็ก ๆ อยากเข้าใกล้ อีกทั้งยังทรงทำให้พวกเขาเด็ก ๆ ที่กำลังทะเลาะกันกลับใจมาสามัคคีและรักกันเหมือนกับ

๑๒

14 ธันวาคม 2554

คนที่รู้จักกันมานานอีกด้วย จากเหตุการณ์นี้จึงทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกเคียดแค้น ศรัทธา และปลื้มพระราชโอรส มากขึ้นไปอีก

เมื่อมาถึงจุดนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงคิดอยากจะทูลถามคำถามที่ค้างคาใจจากพระราชโอรส ซึ่งช่วงเวลานี้ ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีและเหมาะสมที่สุดที่จะเคลียร์ปัญหาคาใจ เมื่อคิดดังนั้นท่านมหาเสนาบดีก็ไม่รอช้า รีบย่อเข่า ลงแล้วกล่าวคำถามอย่างนอบน้อมว่า.. “เดชะพระอาญาไม่พินเกล้า...ทำไมพระองค์...” และก่อนที่ท่าน มหาเสนาบดีจะพูดจบ พระราชโอรสก็ทรงชิงตรัสก่อนว่า “ช้าก่อน! อย่าเ็ด็ดไป ตอนนี้พระราชบิดาเสด็จมาประทับ อยู่ที่เมืองนี้ เพื่อทอดพระเนตรงานเทศกาลประจำปีและทรงดูแลสารทุกข์สุกดิบของไพร่ฟ้าประชาชนเป็นการ ส่วนพระองค์”

ส่วนตัวพระองค์เองก็ทรงอยากประพาสชมงานเทศกาลแบบสบาย ๆ โดยไม่ต้องมีขบวนติดตามเป็น ทางการ ดังนั้นพระองค์จึงทรงปลอมเป็นคนธรรมดาและเสด็จประพาสชมงานอย่างที่เห็น ซึ่งพระราชโอรสทรง กำชับกับท่านมหาเสนาบดีว่า...เรื่องนี้ห้ามบอกใคร เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ยัง ไม่ทันที่ท่านมหาเสนาบดีจะกราบทูลถามคำถามที่ค้างคาใจ งานเทศกาลประจำปีก็เริ่มขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ท่าน มหาเสนาบดีจึงจำต้องเก็บคำถามนั้นไว้ก่อน

ประเพณีชิงดอกไม้

๓ อนนี้พระราชโอรสทรงกลายเป็นหัวหน้าแก๊งเด็กไปแล้วโดยปริยาย และทรงพาพวกเด็ก ๆ ไปเที่ยวงานเทศกาลในส่วนอื่นต่อ โดยมีท่านมหาเสนาบดีพร้อมกับเพื่อน ๆ ของท่านตามประกบไปด้วย แล้วทั้งหมดก็เดินมาถึงบริเวณพิธีที่สำคัญที่สุดในงานเฉลิมฉลองครั้งนี้ นั่นก็คือ พิธีชิงช่อดอกไม้มงคล

เมื่อกลุ่มของพระราชโอรสมาถึงบริเวณลานประเพณีชิงช่อดอกไม้ ก็เห็นว่าบริเวณพิธีตกแต่งและจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่อลังการ อีกทั้งยังเฝ้าแน่นไปด้วยผู้คนที่มาเฝ้ารอดูประเพณีชิงช่อดอกไม้อย่างใจจดใจจ่อ

ลานที่จัดประเพณีชิงช่อดอกไม้นี้ประกอบไปด้วยหอคอยชั่วคราวที่ทำด้วยไม้สูงประมาณ ๕ ช่วงคน จำนวนทั้งหมด ๖ หอ โดยแต่ละหอตั้งอยู่ล้อมรอบลานประเพณี และมีเชือกผูกโยงจากยอดหอคอยแต่ละหอไปยังยอด

๑๒

15 ธันวาคม 2554

หอคอยที่อยู่ฝั่งตรงข้าม จุดตัดกันของเชือกที่อยู่ตรงกลาง คือตำแหน่งที่แขวนช่อดอกไม้ขนาดใหญ่ไว้ ส่วนพื้นที่ว่างตรงกลางระหว่างหอคอยทั้งหมดยกพื้นสูงขึ้นกว่าพื้นโดยรอบ เพื่อใช้เป็นเวทีสำหรับคนที่จะมาชิงช่อดอกไม้มงคล

ในขณะที่แก๊งเด็ก ๆ กำลังตื่นตาตื่นใจกับบริเวณพิธีที่จัดให้มีการชิงช่อดอกไม้อยู่นั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ทำหน้าที่เป็นไกด์จำเป็นอธิบายให้ทุก ๆ คนฟังว่า ลานหอคอยแห่งนี้เป็นลานประเพณีสำหรับการแข่งขันชิงช่อดอกไม้ ซึ่งถือว่าเป็นประเพณีสำคัญประจำปีของเมือง ที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองความอุดมสมบูรณ์ของเมืองในแต่ละปี ถ้าใครสามารถชิงช่อดอกไม้ที่แขวนอยู่บนหอคอยนี้ได้ ก็จะได้รับเงินรางวัลและช่อดอกไม้นี้ไปประดับไว้ที่หน้าบ้านตลอดทั้งปี ถือเป็นเกียรติอย่างสูงสำหรับคนในเมืองนี้เลยทีเดียว

สำหรับการชิงช่อดอกไม้นั้นมีข้อแม้อยู่ว่า คนที่เข้าชิงช่อดอกไม้ห้ามทำช่อดอกไม้ตกลงพื้นอย่างเด็ดขาด และเป็นเวลานานหลายปีแล้ว ที่ไม่มีใครสามารถชิงช่อดอกไม้นี้ไปได้เลย

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการชิงช่อดอกไม้จบลง ทุก ๆ คนต่างก็รีบไปจับจองที่นั่งข้าง ๆ เวทีด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ตั้งหน้าตั้งตารอดูอย่างใจจดใจจ่อ

ในขณะนั้น มีกลุ่มชาวบ้านหลาย ๆ กลุ่มขึ้นไปบนเวที เพื่อชิงช่อดอกไม้ที่แขวนอยู่ตรงกลางระหว่างหอคอยลงมาให้ได้ โดยบางกลุ่มก็ใช้วิธีต่อกันขึ้นไปหลาย ๆ ชั้น แต่พอต่อกันขึ้นไปได้แค่ ๓ ชั้น ก็พากันล้มลงมานอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้น ส่วนบางกลุ่มก็เอาไม้มาต่อกันให้ยาวที่สุด เพื่อสอยช่อดอกไม้มงคลดังกล่าว แต่เมื่อต่อให้ยาวมากขึ้น ปลายท่อนไม้ที่ถูกต่อก็น้ำหนักมากจนในที่สุดท่อนไม้ก็หักลงมาอย่างไม่เป็นท่า

15 ธันวาคม 2554

นอกจากนั้นก็มีบางกลุ่มที่เตรียมตัวมาอย่างดี โดยให้เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มใช้ไม้ค้ำถ่อถ่อตัวขึ้นไปอยู่ที่ปลายไม้ด้านบน ส่วนเพื่อน ๆ ในกลุ่มที่เหลือก็ช่วยกันยกไม้ค้ำถ่อนั้นขึ้นไป จนกระทั่งคนที่อยู่ปลายไม้ใกล้ถึงช่อดอกไม้ แต่ในทันใดนั้นเอง ขณะที่กำลังจะเอื้อมมือไปเก็บช่อดอกไม้ เสียงเปรี้ยะ! ก็ดังขึ้น เพราะไม้ค้ำถ่อหักลงมาเสียก่อน ทำให้พวกชาวบ้านที่กำลังปากอ้าตามอง เปลี่ยนอารมณ์มาเป็นหัวเราะกันจนต้องคัดท้องแข็ง

ในช่วงที่แต่ละทีมกำลังคิดหาวิธีชิงช่อดอกไม้นั้น บรรยากาศในงานเฉลิมฉลองเต็มเปี่ยมไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้พวกเด็ก ๆ หัวเราะเอิ๊กอ๊าก ๆ และพากันหันมาทางพระราชโอรส พร้อมกับรบเร้าให้พระราชโอรสไปชิงช่อดอกไม้ เพื่อนำเงินรางวัลมาซื้อขนมแบ่งกัน

เมื่อเป็นดั่งนั้น ด้วยความที่พระราชโอรสทรงเมตตาและเอ็นดูเด็ก ๆ กอปรกับพระองค์ก็ทรงนึกสนุกขึ้นมาด้วย พระองค์จึงทรงหันไปมองท่านมหาเสนาบดี พอสบตากันก็รู้ใจกันทันทีว่าทรงต้องการอะไร จากนั้นพระองค์ก็ตรัสขึ้นว่า “มา...เรามาลองดูกัน” ซึ่งทำให้พวกเด็ก ๆ เฮกันลั่นไปทั่วลานประเพณี

จากนั้น พระราชโอรสก็ทรงหารือกับท่านมหาเสนาบดีเพื่อวางยุทธวิธีชิงช่อดอกไม้ ซึ่งพระองค์ทรงเกิดความคิดดี ๆ ขึ้นมา จึงทรงเรียกประชุมทีมงานทั้งหมด เพื่อแบ่งทีมและชี้แจงหน้าที่ของแต่ละคน

ทีมที่ ๑ ประกอบด้วยพระราชโอรสพร้อมด้วยเหล่าเพื่อนทหารของท่านมหาเสนาบดีและหัวหน้าแก๊งของพวกเด็ก ๆ ซึ่งทีมนี้จะต้องเอาเด็กที่เป็นหัวโจกใส่ตะกร้าแล้วสะพายไว้ที่หลัง จากนั้นก็ปีนขึ้นไปตามชั้นบันไดของหอคอยจนถึงชั้นที่มีการผูกเชือกเอาไว้ และเมื่อไปถึงชั้นนั้นแล้ว ทีมนี้จะใช้ตะขอเกี่ยวตะกร้าไว้กับเชือกที่ผูกโยง

ระหว่างหอคอย แล้วทิ้งเชือกที่ผูกกับตะกร้าลงมาข้างล่าง เพื่อให้พวกเด็ก ๆ ที่รออยู่ข้างล่างช่วยกันดึงปลายเชือก รูดตะกร้าไปจนถึงตำแหน่งตรงกลาง ซึ่งเป็นจุดที่แขวนช่อดอกไม้

ในขณะเดียวกัน ทีมที่ ๒ ซึ่งประกอบด้วยท่านมหาเสนาบดีกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ก็เอาธนูมาผูกเชือก และยิงไปตรงกลางห่วงของช่อดอกไม้ด้วยความแม่นยำ เมื่อเชือกที่ผูกติดกับธนูร้อยผ่านเข้าไปตรงกลางห่วงของช่อดอกไม้แล้ว ลูกธนูก็พุ่งไปปักที่ยอดของหอคอยฝั่งตรงกันข้าม

เมื่อพวกเด็ก ๆ ช่วยกันชักรูดเชือกเพื่อดึงตะกร้าไปจนถึงกลางเวทีแล้ว ทันใดนั้น หัวหน้าของพวกเด็ก ๆ ที่อยู่ในตะกร้าก็ใช้มีดตัดเชือกที่ผูกช่อดอกไม้มั่งคลดังฉับ! ทันทีที่เชือกขาด ช่อดอกไม้มั่งคลก็แล่นลงมาตามสายของเชือกธนูที่ร้อยอยู่ตรงกลางอย่างช้า ๆ ในที่สุดช่อดอกไม้มั่งคลก็ร่วงลงสู่มือของท่านมหาเสนาบดีอย่างง่ายดาย ทำให้พวกเด็ก ๆ ดีใจกระโดดโลดเต้น ทุกคนที่มุงดูก็ส่งเสียงไชโย ประทับมือดีใจกันเกรียวกราว

ส่วนพระราชโอรสซึ่งทรงเป็นเจ้าของความคิดแสดงอาการดีพระทัยด้วยการแย้มสรวลน้อย ๆ เมื่อพระราชโอรสทรงได้เงินรางวัลมาแล้ว ก็ทรงนำไปซื้อขนมและของต่าง ๆ เป็นจำนวนมากมาแจกเด็ก ๆ อย่างทั่วถึง ทำให้เด็ก ๆ ทุกคนได้รับความสนุกสนานเบิกบานและรู้สึกประทับใจเป็นอย่างมาก

หลังจากที่งานประเพณีชิงช่อดอกไม้มั่งคลจบลง ท่านมหาเสนาบดีก็นำช่อดอกไม้มั่งคลนั้นไปประดับไว้ที่หน้าบ้าน ช่อดอกไม้แห่งเกียรติยศนี้ถือเป็นช่อดอกไม้แห่งความทรงจำอันแสนประทับใจ ที่เชื่อมโยงถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านมหาเสนาบดีตระหนักถึงบุคลิกอันเปี่ยมล้นด้วยความเมตตาและความไม่ถือพระองค์ของพระราชโอรส อีกทั้งยังทำให้ท่านมหาเสนาบดีเล็งเห็นถึงพระอัจฉริยภาพอันยอดเยี่ยมในการวางแผนของพระองค์อีกด้วย

๑๒

15 ธันวาคม 2554

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีนำช่อดอกไม้มงคลไปประดับไว้ที่หน้าบ้านของท่านแล้ว คุณพ่อของท่านจึงเล่าให้ฟังว่า ขณะนี้พระราชและพระราชโอรสเสด็จมาทอดพระเนตรงานเทศกาลประจำปีในเมืองนี้เป็นการส่วนพระองค์ เพื่อทอดพระเนตรความเป็นอยู่ของพลเมืองอย่างใกล้ชิด

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินเช่นนั้น ก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มอยู่ในใจ เพราะท่านได้พบกับพระราชโอรสมาเรียบร้อยแล้ว และที่สำคัญท่านมหาเสนาบดียังได้ปฏิบัติภารกิจพิเศษที่ตื่นเต้นและสนุกสนานร่วมกับพระราชโอรสด้วย จากเหตุการณ์นี้ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกปลื้มในพระปรีชาสามารถและปฏิภาณไหวพริบของพระราชโอรสเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังทำให้ท่านมหาเสนาบดีสนิทสนมคุ้นเคยกับพระราชโอรสมากขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย

หลังจากพระราชโอรสทรงเข้าร่วมการชิงช่อดอกไม้มงคลร่วมกับท่านมหาเสนาบดีแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกชื่นชมในฝีมือของท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ทำให้พระราชโอรสทรงดำริขึ้นมาว่า ในอนาคตถ้าได้ท่านมหาเสนาบดีมาร่วมงานด้วย ก็น่าจะสามารถทำงานร่วมกับพระองค์ได้ดี เพราะเพียบพร้อมไปด้วยความสามารถและความอ่อนน้อมถ่อมตนแบบหาตัวจับยาก

๑๒

17 ธันวาคม 2554

ไขข้อข้องใจของมหาเสนาบดี

ดอมา เมื่อท่านมหาเสนาบดีมีโอกาสพบกับพระราชโอรส ท่านจึงขอพระราชทานพระวโรกาสเฝ้าถามถึงข้อสงสัยที่ท่านอัดอั้นตันใจมานาน นั่นก็คือ ทำไมในยามที่พระราชโอรสทอดพระเนตรการแสดงวิชาต่อสู้หรือยุทธวิธีทางการทหาร พระองค์กลับทรงรู้สึกเฉยชา ไม่ทรงแสดงพระอาการยินดียินร้ายใด ๆ ราวกับว่า พระองค์ทรงมีเรื่องไม่สบายพระทัยอยู่ตลอดเวลา จนทำให้เหล่านายทหารใหม่ไม่กล้าเข้าเฝ้า เพราะกลัวจะเป็นการขัดพระราชหฤทัย แต่พอพระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางเด็ก ๆ พระองค์กลับทรงเบิกบานใจ ทรงมีความสุข ทรงมีชีวิตชีวา และไม่ทรงถือพระองค์เลยแม้แต่นิดเดียว ซึ่งพระจริยวัตรเช่นนี้ทำให้น่าเข้าใกล้ยิ่งนัก! ที่สำคัญ พระองค์ทรงมีความรักความเมตตาชาวบ้านและพวกเด็ก ๆ เป็นล้นพ้น คือ เมื่อพระองค์ทรงเห็นพวกเด็ก ๆ กำลังทะเลาะเบาะแว้งกัน ก็ทรงไม่นิ่งดูดาย ทรงรีบเข้าไปช่วยไกล่เกลี่ย แล้วยังทรงสอนคุณธรรมเรื่องการแบ่งปันให้แก่พวกเด็ก ๆ จนเด็ก ๆ เหล่านั้นสามารถนำไปใช้ได้อย่างง่าย ๆ อีกด้วย

๒

17 ธันวาคม 2554

เมื่อพระราชโอรสทรงฟังข้อสงสัยที่ท่านมหาเสนาบดีทูลถามเช่นนั้น ก็สรวลขื่นเล็กน้อยและตรัสว่า ตอนที่เสด็จตามพระราชบิดาไปที่โรงเรียนเตรียมทหาร พระองค์ทรงเข้าใจเรื่องวิชาการต่อสู้และเรื่องการปกครองเป็นอย่างดี แต่ที่ทรงนิ่งเฉยต่อหน้านายทหารทุกคนนั้น ก็เพราะไม่โปรดการฟุ้งรบกวน เพราะการรบราฆ่าฟันกันมีแต่ความสูญเสียทั้งชีวิตและเลือดเนื้อ

นอกจากนี้ พระองค์ไม่ทรงปรารถนาที่จะเป็นพระราชาเลย เพราะภายในใจลึก ๆ ทรงมีความรู้สึกว่าการปกครองมีภารกิจอันยิ่งใหญ่บางประการอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นภารกิจที่สำคัญกว่าการครองราชย์ แต่พระองค์ก็ยังไม่ทรงทราบว่าภารกิจนั้นคืออะไร

ส่วนในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางเด็ก ๆ ซึ่งมีแต่ความใสซื่อบริสุทธิ์นั้น ทรงมีความสุขมากกว่าตอนทอดพระเนตรการฝึกซ้อมของทหาร เพราะความมีชีวิตชีวาและความเป็นธรรมชาติของเด็ก ๆ ช่วยทำให้พระองค์ทรงพระสำราญ อีกทั้งทรงมีพระราชอัธยาศัยรักเด็กอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงเป็นห่วงพวกเด็ก ๆ และไม่อยากให้พวกเด็ก ๆ เป็นคนไม่ดี ดังนั้นทันทีที่พระองค์ทรงเห็นพวกเด็ก ๆ ทะเลาะกัน จึงรีบเสด็จเข้าไปห้าม

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบความจริงจากพระราชโอรสแล้ว ก็รู้สึกตื่นตันใจและเพิ่มความเลื่อมใสในพระราชโอรสเป็นอย่างยิ่งว่า แท้ที่จริงแล้วพระราชโอรสไม่ได้ทรงติดในยศถาบรรดาศักดิ์ หรือถือพระองค์ว่าสูงศักดิ์แต่อย่างใด ทั้งยังทรงรักและทรงห่วงใยประชาชนของพระองค์ด้วยดวงพระทัยที่ใสสะอาดบริสุทธิ์อย่างแท้จริง

๑๒

19 ธันวาคม 2554

ภารกิจพิเศษ

ทหลังจากงานเทศกาลประจำปีในเมืองของท่านมหาเสนาบดีผ่านพ้นไป กอปรกับช่วงเวลาแห่งการปิดภาคเรียนหมดลงแล้ว ท่านมหาเสนาบดีจึงกลับไปศึกษาเล่าเรียนวิชาการทหารต่อจนจบ และทันใดนั้นท่านก็ได้รับคำสั่งด่วนพิเศษให้ไปประจำการอยู่ที่หน่วยทหารในหัวเมืองแห่งหนึ่งในทันที

แท้จริงแล้วระดับความรู้ความสามารถของท่านจะต้องได้รับการบรรจุให้เป็นนายทหารราชองครักษ์เพื่อประจำการอยู่ในเขตเมืองหลวง แต่ด้วยความที่หัวเมืองดังกล่าวกำลังประสบปัญหาเรื่องมีกลุ่มโจรคอยดักปล้นผลผลิตทางการเกษตรของพวกรชาบ้านอยู่เป็นประจำ ทั้งยังมีข่าวลือหนาหูไปถึงทางกองทัพว่า ขณะนี้เกิดความขัดแย้งระหว่างพวกรชาบ้านเจ้าหน้าทีของทางการ ซึ่งเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องรีบแก้ไข

๑๒

19 ธันวาคม 2554

ด้วยเหตุนี้ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ในกองทัพจึงต้องคัดเลือกบุคคลที่มีสติปัญญา ความสามารถ และมันสมอง
ระดับสูงอย่างท่านมหาเสนาบดี ให้เข้าไปคลี่คลายและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

เมื่อเป็นดังนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงไม่รอช้า รีบคุมกองกำลังทหารส่วนหนึ่งออกเดินทางไปยังหัวเมืองแห่งนั้น
ทันที หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเดินทางไปถึงก็พบว่าสภาพบ้านเมืองและผู้คนที่อาศัยอยู่ภายในเขตหัวเมืองแห่ง
นั้นแลดูเหมือนปกติสุขดี ไม่ได้มีปัญหาร้ายแรงอย่างที่คิดเอาไว้ แต่พอท่านลงพื้นที่จริง โดยกะว่าจะจัดการเคลียร์
ปัญหาเรื่องขโมยก่อน ท่านก็พบว่า สภาพสังคมที่นั่นดูอึมครึม ไม่ว่าตัวท่านหรือพวกเจ้าหน้าที่ทหารจะทักทายพวก
ชาวบ้านด้วยความเป็นกันเองอย่างไร พวกชาวบ้านก็เมินเฉย แถมแสดงอาการเย็นชา ไม่สนใจตัวท่านและบรรดา
เจ้าหน้าที่ทหารเลยแม้แต่คนเดียว แต่ด้วยอุปนิสัยแห่งการเป็นนักสังเกตระดับมืออาชีพระดับสูงของท่านมหาเสนาบดี จึง
ทำให้ท่านรู้ได้ในทันทีว่า น่าจะมีอะไรที่ไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ท่านจึงรีบหาสาเหตุในทันที เพื่อจะรู้ให้ได้
ว่า เกิดอะไรขึ้นกับพวกชาวบ้านเหล่านี้

จากนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ใช้กลยุทธ์ทำตัวกลมกลืนกับพวกชาวบ้าน ซึ่งตอนแรกพวกชาวบ้านยังไม่ค่อย
ยอมรับ และมักแสดงกิริยาอาการเหมือนไม่ค่อยอยากจะคบด้วยสักเท่าไร แต่ด้วยบุคลิกลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์
ของท่านมหาเสนาบดี คือ มีอัธยาศัยเป็นกันเองและมีท่วงทำนองที่ดูจริงใจ กอปรกับการพูดการจาของท่านที่
ตรงไปตรงมา ฉะฉาน ชัดถ้อยชัดคำ ทำให้ท่านสามารถผูกใจพวกชาวบ้านได้ในไม่ช้า แล้วในที่สุดท่านมหาเสนาบดี
ก็ได้รับการยอมรับและได้รับความไว้วางใจจากพวกชาวบ้าน

เมื่อผูกใจพวกชาวบ้านได้แล้ว ท่านมหาเสนาบดีจึงทราบข้อมูลที่แท้จริงว่า พวกทหารที่อยู่มาก่อนหน้านี้
ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความไม่ซื่อกับพวกชาวบ้าน คือ หลังจากพวกชาวบ้านเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารและได้

๒๒

19 ธันวาคม 2554

ผลผลิตแล้ว ขณะนำไปขายในตลาดหรือขายผ่านพวกพ่อค้าคนกลางที่มารับซื้อสินค้าถึงบ้าน ในระหว่างทางที่พวกชาวบ้านและพ่อค้าคนกลางขนสินค้าไปขายยังตลาดนั้น มักมีพวกโจรมาดักปล้นสินค้าเหล่านั้นไป หรือบางครั้งแม้ยังฉางของพวกชาวบ้านก็ไม่เว้น

เมื่อชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนไปแจ้งความและขอให้พวกทหารไปช่วยปราบปรามโจรเหล่านั้น พวกทหารก็แล้งทำทีเข้าไปตรวจสอบพอเป็นพิธี แต่ผลสุดท้ายก็ไม่สามารถจับกลุ่มโจรได้เลยแม้แต่ครั้งเดียว หน้าซำยังมีข่าวลือแพร่สะพัดไปในกลุ่มของพวกชาวบ้านอีกด้วยว่า พวกโจรที่ออกมาปล้นสินค้า ก็คือทหารที่ปลอมตัวมานั่นเอง เพราะมีพวกชาวบ้านบางคนจำบุคลิกลักษณะท่าทางและน้ำเสียงของพวกโจรจำแลงเหล่านั้นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นพวกทหารปลอมตัวมา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พวกชาวบ้านไม่ไว้วางใจพวกทหารและเจ้าหน้าที่ของทางการเป็นอย่างมาก

เมื่อผลผลิตทางการเกษตรถูกปล้นและเผาจนได้รับความเสียหาย พวกชาวบ้านก็ต้องหาทางออกโดยการไปกู้หนี้ยืมสินจากพวกเศรษฐี ทำให้เศรษฐีจอมโลภบางคนฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบด้วยการปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยแพง ๆ จนทำให้พวกชาวบ้านทุนหายกำไรหมดหมดตัว และเมื่อชาวบ้านถูกบีบบังคับมากขึ้น จึงต้องจำใจขายที่ทำกินของตัวเอง เพื่อนำเงินไปใช้หนี้ จากนั้นก็ต้องขนข้าวขนของย้ายออกจากที่ดินของตัวเองไป

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบข้อมูลจากพวกชาวบ้านแล้ว ท่านก็รีบสืบหาความจริง โดยให้เพื่อนนายทหารรุ่นเดียวกันไปช่วยสืบอีกทางหนึ่ง ทำให้ท่านพบหลักฐานชิ้นสำคัญที่บ่งชี้ว่า ที่ผ่าน ๆ มามีการติดสินบนว่าจ้างกันในกลุ่มทหาร ซึ่งผู้ที่ให้สินบนก็ไม่ใช่ใครอื่น คือ กลุ่มพวกเศรษฐีจอมโลภที่ปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยโหดนั่นเอง

๒๒

22 ธันวาคม 2554

สาเหตุที่พวกเศรษฐีทำเช่นนี้ เพราะความโลภที่อยากจะได้พื้นที่ทำกินของพวกชาวบ้านมาเป็นของตัวเอง ด้วยเหตุนี้กลุ่มพวกเศรษฐีจอมโลภจึงรวมหัวกันจ่ำสินบนให้พวกนายทหารที่มึนลึล่ละโมบ เพื่อให้ไปว่าจ้างพวกทหารที่เห็นแก่เงินเหมือนกัน ให้ปลอมตัวเป็นโจรออกปล้นสะดมพวกชาวบ้าน เมื่อชาวบ้านหมดเนื้อหมดตัวไม่มีเงินมาใช้หนี้ กลุ่มของพวกเศรษฐีจอมโลภก็สามารถที่จะยึดพื้นที่ทำกินของพวกชาวบ้านมาเป็นของตัวเองได้ในที่สุด

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีและเพื่อนของท่านพบหลักฐานการทุจริตคอร์รัปชันในกองทหารแล้ว ก็ช่วยกันวางสายสืบเข้าไปในกลุ่มของพวกพลทหาร กระทั่งสามารถสาวไปจนรู้ว่า ใครบ้างที่อยู่ในขบวนการ

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีทราบรายชื่อของทหารในขบวนการทุจริตคอร์รัปชันแล้ว ก็ส่งรายชื่อของทหารพวกนั้นให้ศาลทหาร เพื่อตัดสินความผิดในทันที แต่เนื่องจากหลักฐานที่จะสาวไปถึงตัวการใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังการทุจริตครั้งนี้ยังไม่ชัดเจน ท่านจึงต้องเก็บรวบรวมหลักฐานต่อไปอีก

หลังจากที่พวกทหารในขบวนการทุจริตถูกนำตัวไปลงโทษเรียบร้อยแล้ว สถานการณ์โดยรวมภายในหัวเมืองแห่งนั้นก็ค่อย ๆ ดีขึ้น กอปรกับท่านมหาเสนาบดีได้นำกองกำลังทหารของท่านออกไปทำงานมวลชนช่วยเหลือชาวบ้านอย่างเต็มที่เต็มกำลังอย่างสม่ำเสมอ ทำให้พวกชาวบ้านเปิดใจยอมรับคุณงามความดีของพวกทหารมากขึ้น

เมื่อบรรยากาศเริ่มคลี่คลายลงแล้ว ท่านมหาเสนาบดีจึงหันกลับมาจัดระเบียบบกongทัพประจำหัวเมืองแห่งนั้นใหม่ จนกองทหารกลับคืนสู่ความมีระเบียบวินัยดังเดิม

๒๒

22 ธันวาคม 2554

สืบราชการลับ

ไ ม่นานต่อมาก็เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นอีก เพราะพวกชาวบ้านพากันรวมตัวมาร้องเรียนเรื่องการจัดสรรที่ทำกิน ที่ทางการจัดสรรให้อย่างไม่เป็นธรรม ทำให้ท่านเจ้าเมืองต้องออกมาเจรจากับพวกชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนเหล่านั้น แต่ไม่ว่าเจรจาอย่างไรก็ไม่เป็นผลใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบข่าวว่า การเจรจาไม่เป็นผลสำเร็จ ท่านก็ไม่รอช้า รีบไปสอบถามข้อมูลจากพวกชาวบ้านที่สนิทสนมคุ้นเคยกัน ทำให้ท่านทราบต้นสายปลายเหตุที่แท้จริงของการก่อกบฏในครั้งนี้ว่า พวกชาวบ้านกลุ่มนี้ไปซื้อที่ดินที่ทางการเปิดให้จับจองเพื่อทำมาหากิน แต่พอทางการได้เงินไปแล้ว กลับไม่แบ่งที่ดินให้ตามที่ตกลงกับพวกชาวบ้านไว้ เช่น ตกลงกันไว้ว่าจะต้องได้ที่ดินจำนวน ๒๐ ไร่ แต่เมื่อถึงเวลาทางการกลับมอบที่ดินให้เพียงแค่ ๑๐ ไร่ เท่านั้น ซึ่งทำให้พวกชาวบ้านเหล่านั้นเกิดความทุกข์ใจและไม่พอใจเป็นอย่างมาก

๒๒

22 ธันวาคม 2554

ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ มีพวกชาวบ้านอีกกลุ่มหนึ่งออกมาข่มขู่พวกชาวบ้านที่เสียผลประโยชน์ว่า ให้เงียบ ๆ ไว้ ห้ามพูดและห้ามเรียกร้องอะไรกับทางการทั้งสิ้น ถ้าไม่ทำตามจะต้องเดือดร้อนยิ่งกว่านี้ ซึ่งงานนี้มีพวกชาวบ้านบางคนไม่เชื่อ ออกมาโวยวายเพื่อเรียกร้องสิทธิของพวกตน แต่แล้วในที่สุดพวกชาวบ้านเหล่านั้นก็ถูกพวกชาวบ้านกลุ่มที่ออกมาข่มขู่รวมทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บปางตาย

นอกจากนั้นยังมีข่าวลืออย่างหนาหูไปถึงพวกชาวบ้านที่เสียผลประโยชน์ว่า พวกชาวบ้านกลุ่มที่มาข่มขู่นี้ ร่วมมือกับทางการ เพื่อจะซื้อที่ดินในราคาที่ถูกลง และได้ทำเลดี ๆ ไปก่อนชาวบ้านที่เสียผลประโยชน์ ซึ่งชาวบ้านที่มาข่มขู่นี้ บางคนก็เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้มาจากเมืองไหน ซ้ำร้ายความขัดแย้งดังกล่าวนี้ยังเกี่ยวโยงไปถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงอีกด้วย หน้าซำตานเจ้าเมืองก็ยิ่งถูกตั้งข้อสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พวกชาวบ้านที่เสียผลประโยชน์และถูกรังแกยิ่งทวีความโกรธแค้นบรรดาเจ้าหน้าที่ของทางการ ที่ประจำอยู่ในหัวเมืองแห่งนั้นมากยิ่งขึ้น

เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่สงบขึ้นถึงขนาดนี้ ข้าราชการระดับสูงอีกท่านหนึ่งจึงทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาขอพระราชทานความเมตตาเรื่องคดีความในครั้งนี้ เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่อาจมีข้าราชการระดับสูงในพื้นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ดังนั้นพระราชาก็ร้อนพระราชหฤทัยเป็นยิ่งนัก เพราะถ้าไม่รีบจัดการปัญหาให้จบโดยเร็ว อาจจะทำให้เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบขึ้นภายในพื้นที่เขตหัวเมืองสำคัญแห่งนั้นได้ เนื่องจากหัวเมืองนั้นเป็นเขตหัวเมืองชายแดนที่มีพื้นที่รอยต่อติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ (แคว้นของพระราชบิดาของพระราชาเกะกะเกร) ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือไม่สู้ดีนัก เพราะที่ผ่านมามีการ

กระทบกระทั่งกันตามแนวตะเข็บชายแดนอยู่เรื่อย ๆ ดังนั้นเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในเขตหัวเมืองชายแดน
แห่งนั้น จึงถือเป็นสิ่งที่เปราะบางและอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของแคว้นในอนาคตได้

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ จึงทำให้ท่านมหาเสนาบดีพยายามคลี่คลายปัญหาในครั้งนี้อย่างเร่งด่วนที่สุด ด้วยการ
ส่งคนของท่านเข้าไปสืบหาข่าวภายในพื้นที่อยู่เสมอ ๆ และไม่นานต่อมาก็มีเอกสารเรียกตัวจากส่วนกลางมาถึง
ท่านมหาเสนาบดี ให้รีบเดินทางกลับเมืองหลวงด่วน เพราะพระราชารับสั่งให้พระราชโอรสทรงเป็นผู้แทนพระองค์
ในการเสด็จไปที่เขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้น เพื่อตัดสินคดีความสำคัญในครั้งนี้ ด้วยเหตุนี้ทางส่วนกลางจึง
เรียกตัวท่านมหาเสนาบดีกลับมาทำหน้าที่ประสานงานในการสอบสวนคดีความร่วมกับพระราชโอรส และคุ้มกัน
พระราชโอรสในการเสด็จไปยังเขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้น

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเดินทางกลับมาถึงเมืองหลวงแล้ว ท่านไปเข้าพบคณะเสนาบดีและนายทหารชั้นผู้ใหญ่
หลายคน รวมถึงเข้าเฝ้าพระราชโอรสด้วย

สาเหตุที่ท่านมหาเสนาบดีได้รับเลือกให้เป็นผู้ประสานงานในการสอบสวนคดีความร่วมกับพระราชโอรส ก็
เพราะทางส่วนกลางรู้สึกไม่ไว้วางใจข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และนายทหารระดับสูงของหัวเมืองชายแดนแห่งนั้น
เพราะดูเหมือนพวกเขาจะมีส่วนเกี่ยวข้องในการทุจริตครั้งนี้ด้วย

ดังนั้น ทางส่วนกลางจึงแต่งตั้งและมอบหมายให้ท่านมหาเสนาบดีมารับหน้าที่นี้ ซึ่งทางส่วนกลางก็มอบให้
ท่านมีอำนาจหน้าที่อย่างเต็มที่รองจากพระราชโอรสในการดำเนินการคลี่คลายคดีนี้อีกด้วย

LD

24 ธันวาคม 2554

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้พบกับพระราชโอรสอีกครั้ง ท่านรู้สึกดีใจเป็นอย่างมาก แม้พระราชโอรสก็ดีพระทัย เช่นกันที่จะได้ทำงานร่วมกับคนที่คุ้นเคย เพราะต่างเห็นฝีมือลายมือกันมาแล้ว และด้วยความที่ทั้งสองฝ่ายอยาก จะช่วยเหลือพวกชาวบ้านที่กำลังได้รับความเดือดร้อน ทุกท่านจึงไม่รอช้า รีบเดินทางไปยังเขตหัวเมืองชายแดนที่ กำลังมีปัญหาในทันที

เมื่อพระราชโอรสเสด็จไปถึงหัวเมืองชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือพร้อมด้วยท่าน มหาเสนาบดีแล้ว ก็ไม่รอช้า รีบปฏิบัติภารกิจแก้ไขปัญหานั้นทันที

สำหรับกลยุทธ์แรกในการแก้ปัญหาก็คือ ท่านมหาเสนาบดีเรียกสายข่าวที่ท่านส่งไปในพื้นที่ก่อนที่ท่านจะ เดินทางกลับมายังเมืองหลวง มาสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องความเดือดร้อนของพวกชาวบ้าน ทำให้ทราบว่า ที่ พวกชาวบ้านพากันออกมาประท้วงก็เพราะทางการแบ่งปันปันส่วนที่ดินทำกินอย่างไม่เป็นธรรม

เมื่อพระราชโอรสทรงทราบข้อมูลจากสายข่าวของท่านมหาเสนาบดีแล้ว ก็ทรงใช้พระราชอำนาจรับสั่ง เรียกตัวบรรดาข้าราชการที่ดูแลหัวเมืองแห่งนั้นมาสอบสวนทันที

พระราชโอรสทรงทำงานร่วมกับท่านมหาเสนาบดีโดยแบ่งคณะทำงานออกเป็นฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋น พระ ราชโอรสทรงทำหน้าที่เป็นฝ่ายบุ๋น คือ ทรงใช้วิธีการสอบสวนอย่างนุ่มนวลละมุนละไม ด้วยท่าทีที่รอมชอม ประนีประนอม เพื่อให้ข้าราชการเหล่านั้นยอมคายความลับออกมาแต่โดยดี

ส่วนข้าราชการที่ปากแข็ง พระราชโอรสทรงส่งต่อให้ฝ่ายบู๊ คือ ท่านมหาเสนาบดี เป็นคนสอบสวนแทนแบบเดียว ๆ โดยใช้วิธีกดดันหรือข่มขู่ทั้งทางวาจาและกำลัง เพื่อให้ยอมบอกข้อมูลที่แท้จริง

หลังจากทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า คดีในครั้งนี้เป็นคดีที่ใหญ่มาก โดยถือเป็นการผิดกฏรับขึ้นเลยก็ว่าได้ เพราะมีผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่หลายคน หน้าซ้ายยังมีอีกหลาย ๆ หัวเมืองที่ทำการทุจริตแบบนี้ และที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ คดีนี้ยังพัวพันไปถึงข้าราชการระดับสูงที่อยู่ในเมืองหลวงอีกด้วย

เมื่อเป็นดังนี้ พระราชโอรสจึงรับสั่งให้จับกุมตัวข้าราชการที่มีส่วนรู้เห็นกับเรื่องนี้ไปลงโทษตามความผิด และทรงสืบสวนสอบสวนหาผู้กระทำความผิดเพิ่มต่อไปอีก

ในตอนนั้นท่านเจ้าเมืองยังไม่ถูกสอบสวน แต่ก็รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เพราะข้อมูลต่าง ๆ เริ่มจะเชื่อมโยงเข้ามาใกล้ตัวของท่านมากขึ้นเรื่อย ๆ และยิ่งท่านเจ้าเมืองเห็นพระราชโอรสทรงดำเนินการสืบสวนและสอบสวนอย่างเอาจริงเอาจังเช่นนั้น ท่านก็พอที่จะรู้ชะตาชีวิตของตัวเองแล้วว่า คราวนี้เห็นทีจะเดือดร้อนแน่ ๆ เมื่อเป็นดังนี้ ท่านเจ้าเมืองจึงตัดสินใจมอบตัว และสารภาพความจริงแบบหมดเปลือกว่า ท่านเสนาบดีผู้ฉ้อฉลในเมืองหลวงสั่งการไปยังเจ้าเมืองที่อยู่ในเขตหัวเมืองต่าง ๆ ว่า ให้จัดสรรที่ดินทำกินผืนใหม่แก่พวกชาวบ้าน โดยให้มีการคิดค่าภาษีล่วงหน้ารวมเข้าไปด้วย ซึ่งท่านเจ้าเมืองร่วมกับพวกเศรษฐีในเมืองที่อยากได้ที่ดินเพิ่ม ก็ร่วมกันวางแผนโกงที่ดินทำกินของพวกชาวบ้าน โดยท่านเจ้าเมืองให้พวกเศรษฐีส่งคนของตัวเองไปจับจองที่ดินทำกินเอาไว้ จากนั้นก็ขายและจัดสรรที่ดินเหล่านั้นให้คนของพวกเศรษฐีก่อน ทำให้พวกชาวบ้านทั่ว ๆ ไปไม่ได้รับการจัดสรรที่ดินอย่างไม่เป็นธรรม คือได้ที่ดินไม่เท่ากับขนาดที่ตกลงกันไว้กับทางการตั้งแต่ว่าง

๒๒

24 ธันวาคม 2554

หลังจากท่านเจ้าเมืองได้รับเงินในการจับจองที่ดินจากชาวบ้านมาแล้ว ก็ส่งเงินส่วนหนึ่งไปให้ท่านเสนาบดีผู้
ฉ้อฉลในเมืองหลวง และยกยอกเงินอีกส่วนหนึ่งเข้ากระเป๋าของตัวเอง

สาเหตุที่ท่านเจ้าเมืองยอมมอบตัวและสารภาพความจริงกับพระราชโอรสนั้น ก็เพราะความกลัว อีกทั้งท่าน
เจ้าเมืองยังต้องการจะเป็นพยานชี้ตัวผู้ที่อยู่เบื้องหลังขบวนการทุจริตคอร์รัปชันทั้งหมดในครั้งนี้อีกด้วย

เมื่อพระราชโอรสทรงรับฟังข้อมูลที่แท้จริงจากท่านเจ้าเมืองท่านแล้ว พระองค์ก็ทรงพิจารณาเห็นว่า ท่าน
เจ้าเมืองไม่เข้าข่ายของบุคคลที่จะเป็นพยานได้ เนื่องจากมิได้มามอบตัวด้วยความรู้สึกผิดแต่อย่างใด แต่มาเพราะ
กลัวว่า เรื่องเดือดร้อนกำลังจะมาถึงตัว

ด้วยเหตุนี้พระราชโอรสจึงรับสั่งให้จับกุมตัวท่านเจ้าเมืองมาลงโทษ แต่ด้วยความที่คำให้การของท่านเจ้า
เมืองเป็นประโยชน์ต่อรูปคดี ส่งผลให้จับกุมตัวกลุ่มเศรษฐีจอมละโมภและพรรคพวกได้ทั้งหมด ดังนั้นพระราชโอรส
จึงรับสั่งให้จับกุมเฉพาะท่านเจ้าเมืองแต่เพียงคนเดียว ส่วนครอบครัวของท่านถือว่าไม่มีความผิด จึงพระราชทาน
อภัยโทษให้ ทั้ง ๆ ที่ความผิดตามกฎหมายในยุคนั้น ต้องจับกุมมาลงโทษทั้งครอบครัว เพราะถือเป็นการกระทำการ
ทุจริตต่อพระราชา ซึ่งถ้าเป็นหนังสือก็คงถูกประหารชีวิต ๓ ชั่วโมงไปแล้ว

หลังจากพระราชโอรสทรงทราบความจริงทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงจัดสรรที่ดินคืนให้พวกชาวบ้านอย่าง
เป็นธรรม ทำให้ความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นในหัวเมืองแห่งนั้นสงบและเรียบร้อยลงไปได้เปลาะหนึ่ง แต่ทว่าความ
วุ่นวายยังไม่จบอยู่เพียงเท่านี้ เพราะเมื่อพระราชโอรสทรงสืบสวนอย่างละเอียดมากขึ้น ก็ทรงพบว่ากลุ่มพวก

ชาวบ้านที่เศรษฐีจ้างวานให้มาจับจองที่ดินทำกินนั้น บางคนไม่ได้เป็นคนของแคว้นนี้ แต่เป็นคนที่แอบเข้ามาจาก
แคว้นอื่น อีกทั้งพระองค์ยังทรงสืบสวนจนทรงทราบข้อมูลที่แน่ชัดในเชิงลึกอีกด้วยว่า มีเสนาบดีบางคนเกี่ยวข้อง
กับขบวนการอุกฉกรรจ์ที่ก่อการกำเริบขึ้นในครั้งนี้ด้วยจริง ๆ ดังนั้นพระราชโอรสจึงทรงส่งเรื่องนี้ไปยังส่วนกลาง เพื่อ
ดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป

LD

19 เมษายน 2555

แต่งตั้งหน่วยเฉพาะกิจ (จก.)

จากการทำงานร่วมกันของพระราชโอรสและท่านมหาเสนาบดีในครั้งนี้ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีเกิดความรู้สึกรักและศรัทธาพระราชโอรสมากขึ้นกว่าเดิมมาก ๆ ในขณะเดียวกันพระราชโอรสก็ทรงรู้สึกพอพระทัยและทรงเชื่อมั่นในการทำงานของท่านมหาเสนาบดี เนื่องจากพระองค์ทรงเห็นความมุ่งมั่นตั้งใจและความละเอียดรอบคอบในการแก้ไขปัญหาของท่านมหาเสนาบดีนั่นเอง

ถึงแม้พระราชโอรสและท่านมหาเสนาบดีจะคลี่คลายคดีความที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่พวกรัษฎาบ้านตาตั่ว ๆ ที่อาศัยอยู่ในเขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ตาม แต่พระราชโอรสก็ยังทรงเป็นห่วงและรู้สึกไม่วางพระทัยในสถานการณ์ที่พร้อมจะบานปลายอยู่เสมอ เพราะผู้อยู่เบื้องหลังขบวนการอุกฉกรรจ์ครั้งนี้ยังคงลอยนวลอยู่ อีกทั้งยังเป็นถึงเสนาบดีที่รับใช้ใกล้ชิดพระราชบิดา (พระราชบิดาของพระองค์) อีกด้วย แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่อยู่นอกเหนือพระราชอำนาจของพระองค์ กอปรกับพระองค์ทรงส่งเรื่องนี้เข้าส่วนกลางไปแล้ว จึงทรงยุติงานส่วนนี้ไปก่อน

LD

19 เมษายน 2555

เมื่อพระราชโอรสทรงตรวจและสะสางงานเอกสารต่าง ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เสด็จกลับเมืองหลวง โดยมีท่านมหาเสนาบดีเป็นหัวหน้ากองกำลังอารักขาในการเสด็จ จากนั้นพระองค์ก็รีบเข้าเฝ้าพระราชาร่วมกับถวายรายงานกราบทูลความดีความชอบของท่านมหาเสนาบดีในทันที

เมื่อพระราชาทรงทราบเรื่องราวต่าง ๆ จากพระราชโอรสแล้ว ทรงรู้สึกชื่นชมและเล็งเห็นความสามารถ ชนิดหาตัวจับยากของท่านมหาเสนาบดีที่มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมสมบูรณ์พร้อม นอกจากนั้นยังทรงเห็นถึงความผูกพัน และความจงรักภักดีที่ท่านมหาเสนาบดีมีต่อพระราชโอรสซึ่งเป็นสวามีรักของพระองค์อีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ พระราชาก็มีพระราชประสงค์ที่จะแต่งตั้งท่านมหาเสนาบดีให้เป็นนายทหารระดับแม่ทัพ ที่คุมกองกำลังทหารในระดับกองทัพภาค ซึ่งต่อไปในภายหน้ากองทัพอากาศเหล่านี้จะกลายเป็นกองกำลังทหารที่ขึ้นตรงต่อพระราชโอรสโดยตรง

แต่แล้วเหตุการณ์กลับกลายเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะในตอนนั้นมีเสนาบดีท่านหนึ่งทูลทัดทานและทักท้วงขึ้นมาว่า ท่านมหาเสนาบดียังอายุน้อยเกินไปและยังไม่มีประสบการณ์

เมื่อพระราชาทรงถูกเสนาบดีท่านนั้นทักท้วงหนักขึ้น พระองค์จึงยังไม่ทรงแต่งตั้งให้ท่านมหาเสนาบดีรับตำแหน่งแม่ทัพตามที่พระองค์มีพระราชประสงค์ แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็พระราชทานตำแหน่งสำคัญอีกตำแหน่งหนึ่งให้ท่านมหาเสนาบดีแทน นั่นคือตำแหน่ง **เสนาธิการทหารระดับกองทัพภาค** ทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเขตพื้นที่ตลอดแนวชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ หรือแคว้นของพระราชบิดาของพระราชอาเกะกะเกร

แคว้นกันชน
ฝั่งทิศเหนือ

แคว้นของพระราช
องค์ที่ออกบวช

๑๒

19 เมษายน 2555

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีได้รับการแต่งตั้งเรียบร้อยแล้ว สิ่งแรกที่ท่านจะต้องลงมือปฏิบัติก็คือ รับประทานอาหารและภารกิจต่าง ๆ จากนายทหารรุ่นพี่โดยละเอียดภายในระยะเวลาอันจำกัด ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนการสั่งการ กำลังพลในกองทัพ หรือการวางกำลังทหารในจุดต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งงานนี้ถือเป็นงานที่ต้องใช้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถระดับ **แชมป์** อย่างท่านมหาเสนาบดีเท่านั้น ถึงจะสามารถศึกษาข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและเข้าใจอย่างแตกฉานชัดเจน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเข้าใจยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในแต่ละพื้นที่เป็นอย่างดีแล้ว ก็เดินทางออกไปตรวจเยี่ยมค่ายทหาร เพื่อทำความรู้จักกับนายทหารและผู้ใต้บังคับบัญชาในหน่วยต่าง ๆ ทุกพื้นที่ด้วยตัวท่านเอง และใช้เวลาทำความรู้จักกับนายทหารและผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด ที่ต้องทำเช่นนี้เพราะท่านต้องการที่จะคัดเลือกนายทหารที่จะมาทำงานในหน่วยงานที่ขึ้นตรงกับตัวท่าน ซึ่งหน่วยงานนี้ถือเป็นหน่วยเฉพาะกิจ (ฉก.) ที่มีความสำคัญระดับสุดยอด

การลงพื้นที่ไปตรวจเยี่ยมนายทหารของท่านมหาเสนาบดี สร้างความปิติยินดีแก่บรรดาทหารเป็นอย่างยิ่ง เพราะเท่ากับเหล่าทหารจะได้กระทบไหล่ใกล้ชิดคนดัง ที่เป็นถึงพระสหายของพระราชโอรสที่มีผลงานโดดเด่น จนเป็นที่กล่าวขานกันในกลุ่มของนายทหารทุกคนเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม ท่านมหาเสนาบดีก็ไม่ได้ถือตัวเลย ตรงกันข้ามกลับให้ความเป็นกันเองกับทุกคน แต่ถ้าท่านกำลังปฏิบัติหน้าที่ ท่านก็เฉียบขาด ชัดเจน ดังนั้นจึงทำให้นายทหารทั้งหลายทั้งรักทั้งเคารพและยำเกรงท่านเป็นอย่างมาก

๒๒

19 เมษายน 2555

ขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังเดินทางไปตรวจเยี่ยมนายทหารในแต่ละพื้นที่อยู่นั้น หากท่านพบว่าละแวกนั้นมีวัดตั้งอยู่ ท่านไม่เคยพลาดที่จะเข้าไปกราบนมัสการพระเถระตามวัดต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่เสมอ เพราะท่านเป็นคนรักบุญและมีพื้นฐานจิตใจดี มีความเคารพในพระรัตนตรัยเป็นอย่างมาก และทุกครั้งที่ท่านมหาเสนาบดีไปกราบนมัสการพระเถระตามวัดต่าง ๆ ท่านจะพาลูกน้องนายทหารในค่ายที่อยู่ใกล้ ๆ บริเวณนั้นไปรับบุญทำความสะอาด ปัดกวาดเสนาสนะในวัดวาอารามต่าง ๆ เหล่านั้นอยู่เป็นประจำ และหากท่านเห็นว่า นายทหารคนไหนหน่วยก้านดี ก็จะดึงตัวให้มาบรรจุอยู่ในหน่วย ณ. ของท่านด้วย

เมื่อท่านมหาเสนาบดีสามารถรวบรวมนายทหารที่มีหน่วยก้านดี ที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ เช่น การทำแผนที่และการสำรวจ การสื่อสาร การประสานงาน การเจาะข้อมูลหาข่าว การรวบรวมกำลังคน หรือการวางแผนต่าง ๆ ได้แล้ว ท่านก็ฝึกนายทหารชุดพิเศษเหล่านั้นอย่างเข้มข้น เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญในยุทธศาสตร์มากขึ้นกว่าเดิม

แม้ท่านมหาเสนาบดีจะฝึกพวกนายทหารชุดพิเศษอย่างหนักแค่ไหนก็ตาม ทุกคนกลับรู้สึกปลื้มใจที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับท่าน อีกทั้งยังรู้สึกถึงและเคารพในความสามารถของท่านที่เป็นพหุสูต รู้รอบ รู้กว้าง รู้ไกล รู้ลึก และรู้จริงในทุกเรื่อง ซึ่งเมื่อผนวกกับการมีหัวใจนักเลงของท่านแล้ว ทำให้ท่านมหาเสนาบดีมีความสามารถในการควบคุมและดูแลนายทหารระดับหัวกะทิที่เก่ง ๆ ได้อย่างสบาย ๆ ชนิดอยู่หมัด

นอกจากจะฝึกซ้อมนายทหารต่าง ๆ อยู่เป็นประจำแล้ว ท่านมหาเสนาบดียังปรับปรุงวิธีการและระบบการประสานงานของหน่วยงานทหารในเขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้นเสียใหม่ โดยกำหนดให้หน่วยเฉพาะกิจของท่าน

แคว้นกันชน

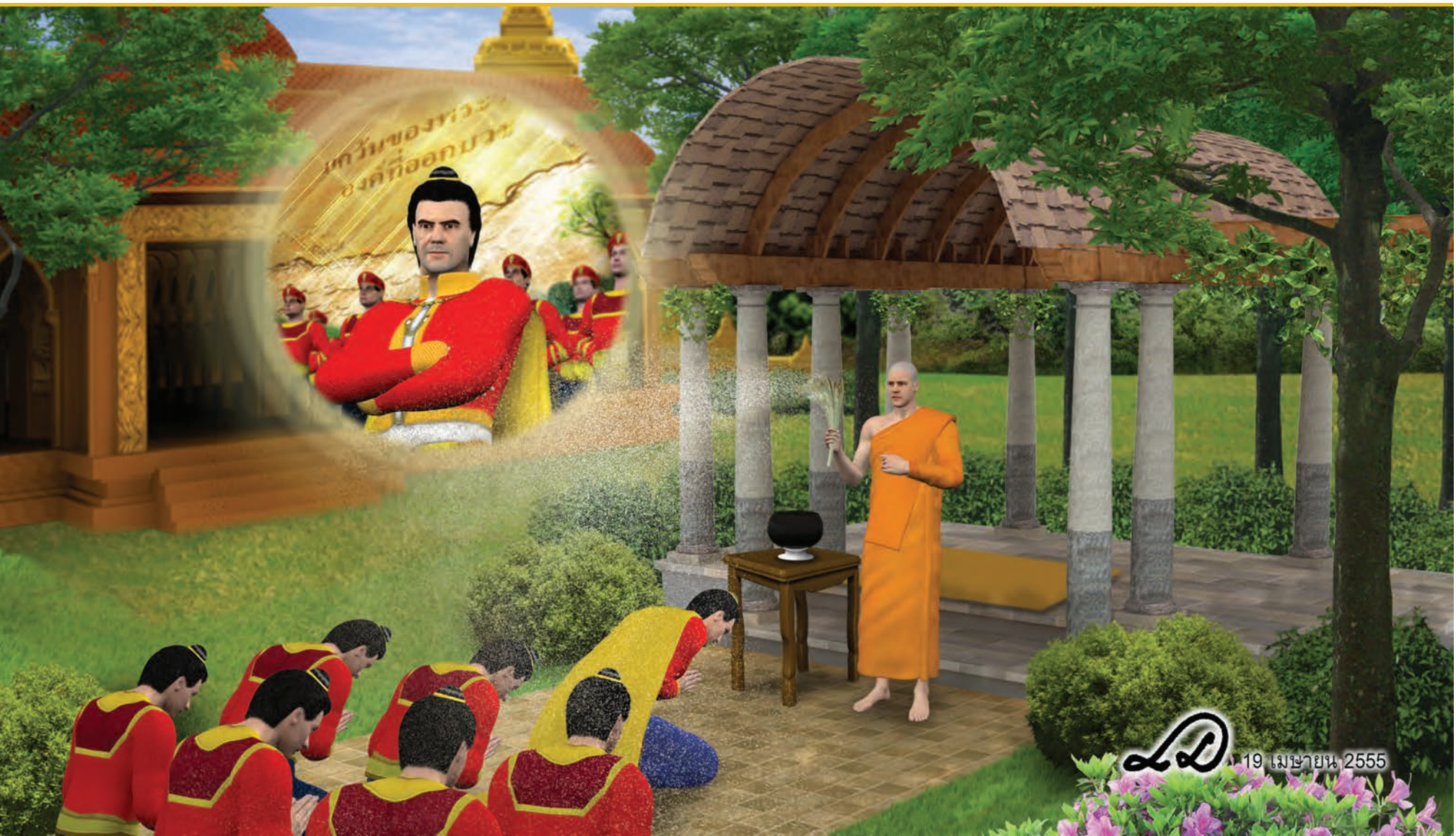
19 เมษายน 2555

เป็นแกนหลักในการดำเนินการในหน่วยงานทหารทั้งหมด เพราะท่านรู้จักสมาชิกทุกคนในหน่วยเฉพาะกิจพิเศษนี้ เป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้เรื่องการโดนปลอมแปลงคำสั่งไม่มีทางเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด

ด้วยคุณสมบัติที่สุดยอดเยี่ยมเอง จึงทำให้หน่วยเฉพาะกิจของท่านมหาเสนาบดีได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบ ดูแลการสอดแนมข้อมูลในแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือในเวลาต่อมา และเมื่อหน่วยเฉพาะกิจที่แฝงตัวอยู่ในแคว้นกันชน ฝั่งทิศเหนือได้รับทราบข้อมูลหรือข่าวสารอะไรมา ข้อมูลทุกอย่างก็จะมารวมอยู่ที่ท่านมหาเสนาบดี จากนั้นท่านก็ ส่งข้อมูลกลับไปยังเมืองหลวง

จากการที่ท่านมหาเสนาบดีลงไปตรวจเยี่ยมในแต่ละพื้นที่ด้วยตัวเอง และเข้าไปกราบนมัสการพระเถระ ตามวัดต่าง ๆ อยู่เป็นประจำนี้เอง จึงทำให้ท่านรู้จักกับพระเถระผู้ใหญ่หลายรูป ซึ่งทุกรูปล้วนให้ความเมตตาเอ็นดู ท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเห็นว่าท่านให้ความเคารพในพระรัตนตรัย และมีความตั้งใจในการทำงาน อย่างจริงจัง พระเถระผู้ใหญ่เหล่านั้นเคยเป็นอดีตนายทหารระดับสูงที่ผ่านการศึกสงครามมาอย่างโชกโชน เมื่อถึง บั้นปลายชีวิตท่านจึงมาบวชเพื่อไถ่บาป และสร้างบุญกุศลเพื่ออุทิศส่งไปให้เหล่าข้าศึกศัตรูที่เคยรบราฆ่าฟันกันมา อีกทั้งยังเป็นการสร้างบุญเพื่อให้ตนเองรอดพ้นจากอบายอีกด้วย

ด้วยความที่พระเถระผู้ใหญ่เหล่านั้นเคยเป็นทหารระดับแชมป์มีประสบการณ์มากมาก่อนนี้เอง จึงเป็น เรื่องธรรมดาที่ท่านจะมีวิชาอาคมที่ช่วยในการรบอยู่มากมาย เช่น วิชาอยู่ยงคงกระพัน หรือวิชาคาถาอาคมต่าง ๆ ที่ใช้ในสงคราม เมื่อพระเถระผู้ใหญ่เหล่านั้นเห็นท่านมหาเสนาบดี ซึ่งเป็นนายทหารหนุ่มผู้มีความมุ่งมั่น เป็นคนดี มีศีลธรรม ท่านจึงอยากถ่ายทอดวิชาคาถาอาคมต่าง ๆ ให้ท่านมหาเสนาบดี เพื่อเอาวิชาเหล่านี้ไปรับใช้บ้านเมือง และดูแลประชาชนภายในแคว้นให้สงบสุข

๑๑ 19 เมษายน 2555

เมื่อพระเถระผู้ใหญ่รูปหนึ่งเห็นความมุ่งมั่นตั้งใจในการที่จะดูแลรักษาแว่นแคว้นของท่านมหาเสนาบดี ท่านจึงเมตตาถ่ายทอดวิชาอาคมที่ใช้ในด้านการรบชั้นสุดยอดให้ แบบไม่มีกั๊กหรือปิดบังไว้เลย คือสอนให้แบบหมดไส้หมดพุงกันทีเดียว อีกทั้งพระเถระผู้ใหญ่รูปนี้ยังแนะนำให้ท่านมหาเสนาบดีไปพบกับนายทหารนอกราชการ ที่มีความเชี่ยวชาญวิชาคาถาอาคมทางด้านอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งท่านมหาเสนาบดีก็สนใจและตั้งใจฝึกฝนร่ำเรียนวิชาคาถาอาคมต่าง ๆ ด้วยความใส่ใจเป็นอย่างมาก

ระหว่างที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังฝึกฝนร่ำเรียนวิชาคาถาอาคมต่าง ๆ อยู่ นั่น ท่านก็พัฒนางานด้านต่าง ๆ ภายในกองทัพภาคที่ท่านสังกัดอยู่ควบคู่ไปด้วย โดยท่านมีความมุ่งมั่นที่จะสร้างความเข้มแข็งและความเป็นระเบียบให้เกิดขึ้นในกองทัพให้ได้ แต่เมื่อท่านแม่ทัพภาคเห็นท่านมหาเสนาบดีพัฒนางานต่าง ๆ ของกองทัพแล้ว ท่านกลับมีความรู้สึกหงุดหงิดจุ่นงานพุ่งช่านรำคาญใจว่า ทำไมท่านมหาเสนาบดีจะต้องทำโน่นทำนี่มากมายด้วยของเดิม ๆ ที่มีอยู่ก็ติดอยู่แล้ว หรือพูดง่าย ๆ ว่าแม่ทัพภาคท่านนี้รู้สึกว่าคุณมหาเสนาบดีขยันเกินไป ซึ่งท่านมหาเสนาบดีก็ล้มผลได้ถึงความรู้สึกที่ไม่ค่อยพึงพอใจของท่านแม่ทัพภาค

สาเหตุที่แม่ทัพภาคท่านนี้รู้สึกไม่ค่อยสบายอารมณ์ในความขยันของท่านมหาเสนาบดีนั้น เป็นเพราะท่านขี้เกียจและไม่ค่อยได้ทำงาน ท่านจึงรู้สึกขัดอกขัดใจเป็นอย่างมากที่เห็นคนขยันเกินหน้าเกินตาท่าน

แต่ด้วยความที่ท่านแม่ทัพภาคมีเส้นสายดี ได้รับการหนุนหลังจากเสนาบดีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งในเมืองหลวง จึงทำให้ท่านได้รับการแต่งตั้งไปเป็นผู้บัญชาการกองทัพออยู่ที่เขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้น และนับตั้งแต่ท่านแม่ทัพ

๒๒

12 พฤศจิกายน 2555

ภาคท่านนี้ไปประจำการอยู่ที่เขตหัวเมืองแห่งนั้น กองกำลังทหารที่ประจำการอยู่ที่นี่ก็เกิดความอ่อนแอและขาดระเบียบวินัยมากขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงขั้นมีการออกไปหาล่ำไผ่พิเศษด้วยการรับจ้างปลอมตัวเป็นโจรออกมาปล้นพวกชาวบ้านดังที่เคยกล่าวถึงมาแล้ว

แต่พอท่านมหาเสนาบดีไปประจำการอยู่ที่เขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้น และทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในกองทัพ ท่านก็เกิดความรู้สึกปริวิตกและเป็นกังวลขึ้นมาว่า ในช่วงเวลาที่กองกำลังทหารในเขตหัวเมืองชายแดนกำลังตกอยู่ในภาวะอ่อนแอเช่นนี้ ถ้าหากทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือหรือแคว้นของพระราชบิดาของพระราชอาเกาะกะเกรเกิดยกทัพบุกเข้ามารุกราน ทางฝ่ายแคว้นพระราชองค์ที่ออกบวชก็คงไม่อาจรับมือหรือต่อสู้กับกองทัพของฝั่งตรงข้ามได้อย่างแน่นอน เมื่อท่านมหาเสนาบดีเล็งเห็นถึงภัยที่กำลังจะเกิดขึ้นเช่นนี้ ท่านจึงริบพัฒนาระบบต่าง ๆ ภายในกองทัพให้มีความเข้มแข็งมากขึ้นในทันที แต่เมื่อท่านรู้ว่า ท่านแม่ทัพภาครู้สึกไม่พอใจในการทำงานที่ย่นชั้นแข็งแบบเกินหน้าเกินตา ท่านจึงไม่รอช้า รีบไปชี้แจงแสดงเหตุผลเกี่ยวกับการพัฒนางานด้านต่าง ๆ ในกองทัพให้ท่านแม่ทัพภาคฟังอย่างละเอียด

ด้วยความที่ทุก ๆ เหตุผล ทุก ๆ ถ้อยคำที่ท่านมหาเสนาบดีกล่าวกับท่านแม่ทัพภาค ล้วนกลั่นออกมาจากใจ และเป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อกองทัพอย่างแท้จริง จึงทำให้ท่านแม่ทัพภาคไม่มีเหตุผลอะไรที่จะโต้แย้งท่านมหาเสนาบดีได้เลย เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านแม่ทัพภาคจึงจำใจและจำยอมอนุমိติทุก ๆ สิ่งตามที่ท่านมหาเสนาบดีขอมา

๑๒

13 พฤศจิกายน 2555

ด้วยความขยันขันแข็ง มุ่งมั่น และเอาจริงเอาจังในการพัฒนางานด้านต่าง ๆ ภายในกองทัพของท่าน มหาเสนาบดี ทำให้ท่านแม่ทัพภาคอุดรชนไม่ได้ ต้องรีบทำตัวให้ขยันขันแข็งตามท่านมหาเสนาบดีขึ้นมาด้วย เพราะท่านคิดว่า หากตัวเองยังขี้เกียจก็ต้องถูกเลื่อยขาเก้าอี้ หรือพูดให้ชัด ๆ ก็คือ แม่ทัพภาคกลัวว่า ตำแหน่งของท่านอาจจะหลุดลอยไปเป็นของท่านมหาเสนาบดี ซึ่งเป็นนายทหารรุ่นน้องที่มีไฟแรง มีความกระตือรือร้นมากกว่า อีกทั้งยังเป็นถึงนายทหารคนสนิทของพระราชโอรสอีกด้วย

ในระหว่างที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังพัฒนากองกำลังทหารให้มีความเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อย ๆ นั้น ฉับพลันก็มีคำสั่งด่วนจากส่วนกลางเรียกตัวท่านให้กลับมายังวังหลวงอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่คุ้มกันพระราชโอรสในระหว่างการเสด็จไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ

สำหรับเจ้าของความคิดเรื่องการแต่งตั้งพระราชโอรสให้ทรงเป็นราชทูตเสด็จไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือนั้น เป็นความคิดของเสนาบดีผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ที่เคยทักท้วงไม่ให้ท่านมหาเสนาบดีเข้ามารับตำแหน่งแม่ทัพที่คุมกำลังทหารในเมืองหลวงนั่นเอง

โดยเสนาบดีผู้ใหญ่ท่านนี้ให้เหตุผลสนับสนุนความคิดของตัวเองอย่างสวยงามว่า การแต่งตั้งพระราชโอรสให้ทรงเป็นราชทูตไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือนั้น ถือว่าเป็นการให้เกียรติแคว้นกันชนอย่างสูงสุด อีกทั้งยังจะทำให้สัมพันธไมตรีระหว่างแคว้นเกิดขึ้นได้โดยง่าย และเมื่อทั้งสองแคว้นมีสัมพันธไมตรีที่ดีต่อกันแล้ว ก็จะทำให้การเดินทางไปมาหาสู่กันระหว่างแคว้นเป็นไปได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น

13 พฤศจิกายน 2555

ก่อนที่ท่านมหาเสนาบดีจะเดินทางกลับมายังเมืองหลวงเพื่อทำหน้าที่คุ้มกันพระราชโอรส ท่านเรียกประชุมเหล่าบรรดาขุนพลนายทหารที่อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของท่าน เพื่อสั่งการมอบหมายให้นายทหารแต่ละคนคอยควบคุมดูแลกองกำลังทหารหน่วยต่าง ๆ ในเขตหัวเมืองที่ท่านประจำการอยู่เป็นอย่างดี

จากนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็จัดวางระบบการติดต่อสื่อสารและระบบการส่งข่าวสารที่รวดเร็วฉับไว เพื่อให้ท่านจะได้รับทราบความเคลื่อนไหวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในเขตหัวเมืองแห่งนั้นตลอดเวลา และท่านก็ไม่รอช้า รีบออกเดินทางกลับมายังเมืองหลวงของแคว้นในทันที

กองทัพแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย

๖เมื่อท่านมหาเสนาบดีเดินทางมาถึงเมืองหลวงแล้ว นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มหนึ่งก็เรียกตัวท่านเข้าไปพบเพื่อนัดแนะเกี่ยวกับเรื่องการติดต่อสื่อสารและการประสานงานกับกองกำลังทหารในเมืองหลวง เรื่องการเสด็จไปทรงเจริญสัมพันธไมตรีของพระราชโอรส ซึ่งนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ยังได้เตือนและแนะนำท่านมหาเสนาบดีอีกว่า ให้ระมัดระวังตัวและคุ้มกันพระราชโอรสอย่างเต็มความสามารถ เพราะทางการยังไม่ทราบสถานการณ์และท่าทีที่แท้จริงของทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ ว่ามีความเป็นมิตรกับแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชจริงหรือเปล่า เพราะฉะนั้นไม่ควรไว้วางใจและไม่ควรประมาทในการเดินทางครั้งนี้เป็นอันขาด

ในขณะนั้น สถานการณ์ทางกองทัพภายในแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชแบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด คือฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายของเสนาบดีผู้ใหญ่ที่ฉ้อฉล ที่มีความไว้วางใจทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเป็นอย่างมาก

๒๒

14 พฤศจิกายน 2555

อีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่เตือนให้ท่านมหาเสนาบดีระมัดระวังตัวในการเดินทางครั้งนี้ เพราะเห็นว่าทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือมีท่าทีที่ไม่น่าไว้วางใจ อาจจะกำลังหาโอกาสบุกเข้ามาโจมตีแคว้นของ พระราชาองค์ที่ออกบวชอยู่ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้เตรียมความพร้อมของกองทัพไว้เสมอ เพื่อป้องกันการโจมตีของข้าศึกที่อาจจะบุกเข้าโจมตีได้ทุกเมื่อ

นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ นอกจากมีบทบาทสำคัญต่อแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชแล้ว ยังมีบทบาท สำคัญต่อท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างมากอีกด้วย เพราะนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ช่วยกันผลักดันให้ท่าน มหาเสนาบดีได้รับตำแหน่งเสนาธิการทหารระดับกองทัพภาค ไปประจำการอยู่ที่หัวเมืองชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้น กันชนฝั่งทิศเหนือ อีกทั้งยังคอยให้คำปรึกษาและหนุนหลังท่านมหาเสนาบดีมาโดยตลอด

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้คอยช่วยกันผลักดันและให้คำปรึกษาแก่ท่านมหาเสนาบดีมา โดยตลอดนั้น เพราะช่วงที่ผ่านมา ๆ มา เสนาบดีผู้ใหญ่ที่ฉ้อฉลพยายามทำทุกวิถีทางที่จะผลักดันคนของตัวเองไป ดำรงตำแหน่งสูง ๆ ในวงการทหารและวงการปกครอง เช่น ตำแหน่งเจ้าเมืองหลาย ๆ หัวเมืองที่อยู่ใกล้กับ ชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ รวมไปถึงตำแหน่งแม่ทัพภาคที่คุมกองกำลังทหารในเขตหัวเมืองชายแดนที่ อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนืออีกด้วย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ต้องการคนที่ซื่อสัตย์ เณลียว ฉลาด และไว้วางใจได้ ไปทำหน้าที่ควบคุมกองกำลังทหารในพื้นที่ดังกล่าว เพื่อคานอำนาจกับฝ่ายพลพรรคของ เสนาบดีผู้ใหญ่ที่ฉ้อฉล

๑๒

14 พฤศจิกายน 2555

เมื่อนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้เล็งเห็นว่า ท่านมหาเสนาบดีเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด และมีความเพียบพร้อมในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องวิสัยทัศน์ ความรู้ความสามารถ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีต่อพระราชโอรสอย่างแท้จริง จึงทำให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้คอยช่วยกันผลักดัน และให้คำปรึกษาแก่ท่านมหาเสนาบดีมาโดยตลอด อีกทั้งยังช่วยกันสนับสนุนให้ท่านมหาเสนาบดีมาทำหน้าที่คุ้มกันพระราชโอรสในระหว่างการเสด็จไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือในครั้งนี้ด้วย

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเข้าพบนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้แล้ว ก็วางแผนจัดการเตรียมกองกำลังทหารเพื่อคุ้มกันขบวนเสด็จของพระราชโอรสอย่างรอบคอบรัดกุม เพื่อให้มีความปลอดภัยที่สุด จากนั้นก็เข้าไปกราบบังคมทูลเชิญพระราชโอรสออกเดินทางไปยังแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือในทันที

จอมโจรปริศนา

สำหรับสาเหตุในการเสด็จไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือของพระราชโอรสในครั้งนี้ นั้น เป็นเพราะพระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้บ้านเมืองเกิดสันติภาพอย่างแท้จริง เพื่อให้ประชาชนทั่วทั้งแคว้นสามารถทำมาหากินได้อย่างมีความสุข โดยไม่ต้องหวาดผวาและหวาดระแวงต่อภัยสงครามใด ๆ ทั้งสิ้น

ระหว่างที่ขบวนเสด็จกำลังมุ่งไปยังแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ ท่านมหาเสนาบดีก็ส่งพลทหารหน่วยสอดแนมออกไปสืบข่าวล่วงหน้า เพื่อตรวจเช็คความเรียบร้อยและความปลอดภัยของทุก ๆ พื้นที่ที่ขบวนเสด็จจะต้องผ่าน และเมื่อตรวจสอบจนกระทั่งมั่นใจแล้วว่า พื้นที่ข้างหน้ามีความปลอดภัยเรียบร้อยเปอร่เซ็นต์ ท่านถึงจะนำขบวนเสด็จเดินทางต่อไป และด้วยความละเอียดรอบคอบของท่านมหาเสนาบดี การเดินทางภายในแคว้นของพระราชโอรสจึงมีแต่ความราบรื่นปลอดภัย

LD

14 พฤศจิกายน 2555

เมื่อขบวนเสด็จไปถึงบริเวณเขตชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็ได้รับแจ้งข่าวจากม้าเร็ว ที่ส่งตรงมาจากส่วนกลางหรือกองกำลังทหารในเมืองหลวงว่า... ให้ระมัดระวังตัวให้มากขึ้น ซึ่งข้อมูลที่ได้รับมาจากส่วนกลางนั้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลจากสายข่าวที่ท่านมหาเสนาบดีวางตัวเอาไว้ในเมืองหลวงของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพราะสายข่าวของท่านก็รายงานมาว่า ขณะนี้มีกลุ่มโจรปริศนากำลังออกอาละวาดในเขตพื้นที่บริเวณนั้นพอดี!

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้รับข้อมูลมาเช่นนั้นแล้ว จึงเรียกประชุมบรรดาขุนพลนายทหารองครักษ์ทั้งหมด เพื่อสั่งการคุ้มกันพระราชโอรสให้รัดกุมมากขึ้นไปอีก

นอกจากเพิ่มความระมัดระวังเรื่องการคุ้มกันพระราชโอรสแล้ว ท่านมหาเสนาบดียังส่งพลทหารเข้าไปเคลียร์พื้นที่ล่วงหน้าก่อนอีกด้วย แต่ด้วยความที่บริเวณนั้นเป็นป่าที่มีความรกชัฏ มีต้นไม้ขึ้นปกคลุมอยู่หนาแน่น จึงทำให้พลทหารเหล่านั้นไม่สามารถตรวจสอบหรือเคลียร์พื้นที่ได้หมด เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบเช่นนั้น ท่านจึงจัดรูปแบบของกระบวนทัพใหม่ โดยสั่งการให้เหล่านายทหารองครักษ์กระจายกำลังคุ้มกันขบวนเสด็จแบบรอบด้าน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการตั้งรับข้าศึกที่อาจจู่โจมมาจากทุกทิศทุกทาง

ในขณะที่ขบวนเสด็จกำลังเข้าไปในพื้นที่ที่เป็นป่ารกชัฏอยู่นั้น เหตุการณ์เลวร้ายที่ท่านมหาเสนาบดีคาดการณ์ไว้ก็พลันบังเกิดขึ้นจริง ๆ คือมีกลุ่มโจรร้ายปรากฏตัวมาจากทุกทิศทาง แล้วกระจายกำลังเข้าจู่โจมขบวนเสด็จแบบรอบด้าน หมายถึงจู่โจมจุดศูนย์กลางของขบวนเสด็จ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ประทับของพระราชโอรส

๑๒

15 พฤศจิกายน 2555

จากนั้นการต่อสู้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือดเลือดพล่านระหว่างกลุ่มองครักษ์ผู้พิทักษ์ชบวนเสด็จของพระราชโอรสกับกลุ่มกองโจรปริศนาก็เริ่มขึ้น โดยท่านมหาเสนาบดีสั่งกองกำลังทหารที่ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังกลุ่มโจรให้ออกมาชนาบโอบล้อมโจมตีกลุ่มโจรทั้งด้านหน้าด้านหลัง และในขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังวาดดาบฟาดฟันหมู่โจรที่เข้ามาตีรันฟันแทงอย่างซุ่มนุ่รบนอยู่นั้น ท่านก็คอยสอดส่ายสายตามองหาหัวหน้าโจรไปด้วย

ทันทีที่เหล่ากองกำลังทหารของท่านมหาเสนาบดีที่ซ่อนตัวอยู่ด้านหลังปรากฏขึ้น พร้อมกับพุ่งเข้าจู่โจมตลบหลังพวกกลุ่มโจรปริศนาแบบรวดเร็วและรุนแรงนั้น พวกโจรถึงกับแตกฮือด้วยความตกใจสุดขีด เพราะคิดไม่ถึงว่าจะมีกองกำลังทหารเข้ามาโอบกระชับวงล้อมโจมตีพวกตนราวกับปิดประตูตีแมวเช่นนี้ เพราะก่อนหน้านี้พวกโจรส่งสายสืบมาตรวจการณ์ และวางกำลังเพื่อซุ่มโจมตีไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว แต่ในขณะที่ดักรออยู่ล่วงหน้า ก็ไม่เห็นว่ามีบริเวณนั้นมีพวกทหารหรือมีความผิดปกติอะไร นอกเสียจากต้นไม้ใบหญ้าที่ขึ้นรอกอยู่ทั่วไปเท่านั้น

สำหรับกลเม็ดที่ทำให้กองกำลังทหารของท่านมหาเสนาบดีซ่อนตัวอยู่ด้านหลังโดยที่พวกโจรปริศนาไม่รู้ตัวมาก่อนก็คือ ท่านมหาเสนาบดีได้รายมนตร์บังตาทหารกองซุ่มของท่านไว้ โดยให้พวกทหารกองซุ่มคาบใบไม้ที่ปลุกเสกคาถาอาคมไว้ในปาก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้พวกโจรมองเห็นพวกทหารกองซุ่มเป็นต้นไม้หรือกิ่งไม้ที่กลืนไปกับธรรมชาติโดยรอบ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ พวกโจรมองไม่เห็นพวกทหารกองซุ่มของท่านมหาเสนาบดีที่ล้อมพวกโจรเอาไว้นั่นเอง

ในระหว่างที่กำลังสู้รบอยู่นั้น ท่านมหาเสนาบดีสั่งให้ขุนพลฝ่ายจัดทัพนำกำลังทหารกองซุ่มบุกเข้าโจมตีพวกโจรให้แตกเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย แล้วหาทางจับเป็นหัวหน้าโจรให้ได้ เพื่อสอบสวนและค้นหาความจริงอะไร

บางอย่าง เพราะดูจากสภาพความเป็นจริงแล้ว พวกโจรไม่น่ากล้าเข้ามาปล้นขบวนเสด็จที่มีกองกำลังทหารคุ้มกัน
อย่างหนาแน่น อีกทั้งโจรพวกนี้ยังมาเหนือชั้น คือ มีการวางแผนการจู่โจมที่เป็นระบบผิดแผกแตกต่างจากลักษณะ
ของโจรป่าทั่ว ๆ ไป

ในที่สุดกองกำลังทหารของท่านมหาเสนาบดีก็ล้อมจับพวกโจรและหัวหน้าโจรได้สำเร็จ พวกโจรยอมจำนน
อย่างสิ้นลาย เมื่อท่านมหาเสนาบดีนำพวกโจรและหัวหน้าโจรมาทรมาน เพื่อค้นหาข้อมูลเบื้องหลังการจู่โจมตี
ในครั้งนี้ ก็ทราบความจริงอันน่าระทึกใจว่า แท้ที่จริงแล้ว พวกโจรเหล่านี้บางส่วนก็คือทหารที่มาจากแคว้นกันชน
ฝั่งทิศเหนือ และบางส่วนเป็นโจรป่าที่ถูกหลอกให้มาร่วมปล้นโดยไม่รู้ตัวว่าเป็นขบวนเสด็จของพระราชโอรส ซึ่ง
แผนการทั้งหมดนี้เป็นแผนการอำมหิตที่เตรียมการมาอย่างดีจากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพราะกลุ่มโจรพวกนี้
รู้เส้นทางและตำแหน่งที่แน่นอนของขบวนเสด็จเป็นอย่างดี

LD

15 พฤศจิกายน 2555

ล่อเสือออกจากถ้ำ

ทหลังจากท่านมหาเสนาบดีรีดข่าวจากหัวหน้าโจรแล้ว จึงทราบถึงเส้นทางการรับข่าวสารของผู้อยู่เบื้องหลังแผนการอำมหิตนี้ ทั้งยังรู้อีกว่า ถ้าหากแผนการลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสในครั้งนี้อสำเร็จจริง ทุกฝ่ายก็จะพากันคิดว่า เป็นฝีมือของพวกโจรป่าจริง ๆ และถ้าแผนการเป็นไปตามนี้ กองทัพของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือก็จะหาเหตุยกทัพบุกเข้าโจมตี โดยอ้างว่า จะเข้ามาช่วยจับโจรที่ปลงพระชนม์พระราชโอรส จากนั้นก็ถือโอกาสบุกเข้าโจมตีแคว้นของพระราชบิดาของพระองค์จนถึงเมืองหลวงเลย

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบถึงแผนการอำมหิตของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเช่นนั้นแล้ว จึงรีบส่งม้าเร็วมารายงานเรื่องนี้กับนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มที่ให้การสนับสนุนท่านที่เมืองหลวงทันที พร้อมกับส่งตัวพวกกลุ่มโจรลอบสังหารทั้งหมดให้นายทหารชั้นผู้ใหญ่ เพื่อเร่งสอบสวนหาตัวการใหญ่ต่อไป

๒๒

15 พฤศจิกายน 2555

แผนการลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสอย่างออกอาจในครั้งนี้ ไม่ได้ทำให้พระราชโอรสทรงเกิดอาการหวาดหวั่นพรั่นพรึงหรือเกรงกลัวเลยแม้แต่น้อย เพราะพระองค์ทรงมั่นใจในฝีมือของท่านมหาเสนาบดีเป็นอย่างยิ่ง

อีกทั้งก่อนหน้าที่ท่านมหาเสนาบดีจะเดินทางไปถึงบริเวณป่าทึบที่เป็นจุดเสี่ยงนั้น นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มที่ให้การสนับสนุนท่านมหาเสนาบดี มอบหมายให้ท่านไปกราบบังคมทูลขอคำปรึกษาจากพระราชโอรสว่า จะขอเปลี่ยนเส้นทางเสด็จขึ้นไปทางเหนือ เพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นของพระราชบิดาของพระราชอาผู้มีศิลปะในหัวใจ ซึ่งพระราชโอรสทรงเห็นด้วยกับแนวทางนี้ เพราะหากสามารถเชื่อมสัมพันธไมตรีกับพระราชอาของแคว้นนี้ได้ ก็จะเป็นการคานอำนาจกันกับแคว้นที่อยู่โดยรอบไปในตัว

เมื่อขบวนเสด็จของพระราชโอรสมีการปรับเปลี่ยนเส้นทางก่อนที่จะเดินทางไปถึงป่าทึบที่เป็นจุดเกิดเหตุ นั้น ท่านมหาเสนาบดีดำเนินการวางแผนอย่างแยบยล โดยจัดให้ขบวนเสด็จไปรออยู่ในจุดที่ปลอดภัย เพราะท่านมหาเสนาบดีคำนึงอยู่เสมอว่า ถ้าหากจุดใดเป็นจุดเสี่ยงอันตราย ท่านจะไม่ยอมให้พระราชโอรสประทับอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงนั้นโดยเด็ดขาด

จากนั้น ท่านมหาเสนาบดีใช้แผนล่อลือออกจากถ้ำ โดยนำกองกำลังทหารส่วนหนึ่งปลอมตัวเป็นขบวนเสด็จจำแลง ซึ่งไม่มีพระราชโอรสเสด็จไปกับขบวนนั้น มุ่งหน้าเดินทางเข้าไปในป่าทึบที่เป็นจุดเสี่ยง การที่ท่านมหาเสนาบดีตัดสินใจทำเช่นนี้ เพราะท่านต้องการที่จะรู้ให้แน่ชัดว่า กลุ่มโจรปริศนาที่ออกอาละวาดนั้นเป็นใคร มีส่วนเกี่ยวข้องกับทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือหรือไม่

15 พฤศจิกายน 2555

แล้วในที่สุดท่านก็ทราบความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับกลุ่มโจรปริศนาเหล่านั้น จากนั้นท่านมหาเสนาบดีจึงรับ
นำกำลังทหารทั้งหมดมาสมทบกับขบวนเสด็จของพระราชโอรสที่จุดนัดหมาย เพื่อพาขบวนเสด็จมุ่งหน้าขึ้นเหนือ
ไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นของพระราชาที่มีความเจริญทางศิลปะ

๐๙ เมษายน ๒๕๕๖

ลอบปลงพระชนม์ครั้งที่ ๒

๒๒ ระหว่างทาง เมื่อพระราชอาชญาของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือทรงทราบข่าวว่า แผนการดักลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสล้มเหลวไม่เป็นท่า ก็ทรงขุ่นเคืองพระราชหฤทัยเป็นอย่างมาก ทรงส่งนักฆ่ามือฉกาจคนหนึ่งไปลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสซ้ำอีกครั้งในทันที แต่ขณะที่นักฆ่ามือฉกาจกำลังแอบดักรอเพื่อเตรียมการลอบปลงพระชนม์อยู่นั้น องค์กรลับผู้หนึ่งในขบวนเสด็จก็พลันมาเจอกับนักฆ่าเข้าพอดี

ด้วยความที่องค์กรลับผู้นั้นเป็นคนละเอียดรอบคอบและช่างสังเกต กอปรกับได้รับข่าวจากหน่วยข่าวกรองมาก่อนแล้วว่า ทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือจะส่งคนมาลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสอีกครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ องค์กรลับผู้นั้นจึงรู้ทันทีว่า นักฆ่ามือฉกาจคนนั้นจะต้องเป็นคนที่ทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือส่งมาอย่างแน่นอน องค์กรลับผู้นั้นจึงไม่รอช้า ใช้ดาบคู่กายแทงไปที่ท้องของนักฆ่ามือฉกาจในทันที

๒ ๐๙ เมษายน ๒๕๕๖

ทันทีที่นักข่ามือนึกว่าตนเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ จนทำให้ถูกแทงที่ท้อง จึงรีบวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนเข้าไปในทันที จากนั้นขบวนเสด็จของพระราชโอรสก็รีบมุ่งหน้าเดินทางต่อไปยังแคว้นของพระราชบิดาของเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ

ทันทีที่พระราชโอรสเสด็จพระราชดำเนินไปถึงชายแดนของแคว้นที่มีความเจริญทางด้านศิลปะแล้ว พระองค์ก็ทรงพบกับเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ ซึ่งในอนาคตจะได้เป็นพระราชผู้ครองแคว้น ที่มารับเสด็จที่เขตชายแดนด้วยพระองค์เอง และด้วยความไม่ถือพระองค์ของเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ พระองค์จึงทรงกล่าวทักทายท่านมหาเสนาบดีพร้อมทั้งเหล่าขุนพลที่ตามเสด็จพระราชโอรสด้วยความเป็นกันเอง

เมื่อเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจทรงมีโอกาสสนทนาปราศรัยกับพระราชโอรสแล้ว พระองค์ทรงรู้สึกทราบดีว่ามีความคุ้นเคยกับพระราชโอรสมาเป็นเวลานาน ไม่เพียงเท่านั้น ยังทรงรู้สึกทึ่งในความรู้ความสามารถของพระราชโอรสเป็นอย่างมากอีกด้วย

หลังจากที่เจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจเชิญเสด็จพระราชโอรสเข้าไปยังเมืองหลวงของแคว้น เพื่อเข้าพบกับพระราชผู้เป็นพระราชบิดาของพระองค์แล้ว พระราชโอรสทรงแสดงออกถึงพระปรีชาสามารถในการสนทนากับพระราชผู้ได้อย่างคล่องแคล่ว หรือแม้แต่ผู้ติดตามอย่างท่านมหาเสนาบดีก็ยังแสดงไหวพริบปฏิภาณอันปราดเปรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการเจรจาความต่าง ๆ กับพวกเสนาอำมาตย์ทั้งหลาย

เมื่อเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจทรงเห็นพระปรีชาสามารถ รวมถึงไหวพริบปฏิภาณและความเฉลียวฉลาด
เปี่ยมด้วยปัญญาของพระราชโอรส ยิ่งทำให้เจ้าชายทรงรู้สึกเลื่อมใสและเคารพพระราชโอรสยิ่งนัก อีกทั้งยังทรง
รู้สึกถูกชะตากับท่านมหาเสนาบดีและเหล่าขุนพลผู้ติดตามทั้งหลายราวกับรู้จักกันมานานอีกด้วย

๑๒

16 พฤศจิกายน 2555

พระราชบิดาเสด็จสวรรคต

ในระหว่างที่คณะของพระราชโอรสกำลังเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นของพระราชาที่มีความเจริญทางด้านศิลปะอยู่นั้น กลุ่มของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่ให้การสนับสนุนท่านมหาเสนาบดี ก็ดำเนินการสืบสวนและสอบสวน เพื่อค้นหาตัวการในการลอบปลงพระชนม์พระราชโอรส จากนั้นก็ดำเนินการจับกุมตัวสายลับและข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้หลายคน รวมถึงยังได้เบาะแสที่โยงใยไปถึงตัวการใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังแผนการอำมหิตในครั้งนี้อีกด้วย

แต่ทว่าในขณะที่การสืบสวนกำลังดำเนินไป เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น คือ พระราชา (พระราชบิดาของพระราชาองค์ที่ออกบวช) เสด็จสวรรคตด้วยโรคปัจจุบันตามพระชนมายุของพระองค์ เหตุการณ์นี้ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก ทำให้ประชาชนทั่วทั้งแคว้นต่างพากันเศร้าโศกเสียใจกับการจากไปของพระองค์กันถ้วนหน้า

นอกจากนั้น การเสด็จสวรรคตอย่างกะทันหันนี้ยังทำให้บรรดาข้าราชการ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ เกิดความ
ว้าวุ่นใจอย่างหนัก เพราะตำแหน่งของพระราชผู้ปกครองแคว้นว่างลง และผู้ที่สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจาก
พระองค์ ซึ่งก็คือพระราชโอรสนั้น ยังทรงปฏิบัติภารกิจอยู่ต่างแคว้น แต่ด้วยเหตุที่บ้านเมืองจะขาดพระราชนาน
ไม่ได้ เพราะจะส่งผลต่อระบบการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความระส่ำระสายขึ้นภายในแคว้น
ที่สำคัญถ้าหากเรื่องนี้ล่วงรู้ไปถึงพระราชของแคว้นที่ไม่ประสงค์ดี พระราชาของทางแคว้นนั้นก็อาจจะทรงริบยก
ทัพบุกมาโจมตีในช่วงที่เหตุการณ์กำลังผันผวนก็ได้ ด้วยเหตุนี้ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลายจึงรีบส่งม้าเร็วไปกราบ
บังคมทูลข่าวการเสด็จสวรรคตของพระราชให้พระราชโอรสทรงทราบ เพื่อให้พระองค์รีบเสด็จกลับด่วนที่สุด
จะได้ประกอบพิธีสืบทอดราชบัลลังก์ต่อไป

ทันทีที่พระราชโอรสทรงทราบข่าวการเสด็จสวรรคตของพระราชบิดาผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ พระองค์
ทรงรู้สึกเศร้าโศกเสียพระทัย และทรงอาลัยกับการจากไปของพระราชบิดาเป็นอย่างมาก

แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงอดทนอดกลั้นและทรงเก็บความรู้สึกเหล่านั้นเอาไว้ภายในพระหทัยของ
พระองค์แต่เพียงผู้เดียว โดยมีได้ทรงแสดงพระอาการเศร้าโศกเสียใจให้ใคร ๆ เห็นเลย นอกจากทรงเจียบขริมลง
ไปบ้างเท่านั้น

หลังจากทราบข่าวแล้ว ท่านมหาเสนาบดีจึงเรียกประชุมเหล่าบรรดานายทหารองครักษ์ทั้งหมด เพื่อ
เตรียมขบวนเสด็จกลับในทันที โดยวางแผนคุ้มกันขบวนเสด็จอย่างหนาแน่นและรัดกุมมากที่สุด

๑๑

16 พฤศจิกายน 2555

เปิดโปงแผนการร้ายของเสนาบดีผู้ฉ้อฉล

ลเมื่อขบวนเสด็จของพระราชโอรสกลับมาถึงเมืองหลวงของแคว้นแล้ว ข้าราชการและนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลายต่างมาประชุมร่วมกัน เพื่อลงมติเสนอให้พระราชโอรสทรงเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์อย่างเป็นทางการตามกฎหมายของการสืบทอดราชบัลลังก์ในยุคนั้น แต่ในขณะที่มีการประชุมอยู่นั้น เสนาบดีผู้ฉ้อฉลก็กล่าวคัดค้านการขึ้นครองราชย์ของพระราชโอรสท่ามกลางที่ประชุมอย่างที่ไม่มีการคาดคิด

เสนาบดีผู้ฉ้อฉลอ้างเหตุผลว่า ถ้าหากพระราชโอรสเสด็จขึ้นครองราชย์ในตอนนี้ พระองค์อาจทรงเป็นชนวนที่ก่อให้เกิดสงครามระหว่างแคว้นได้ เนื่องจากพระองค์ไม่ทรงยอมเสด็จพระราชดำเนินไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือตามที่นัดหมายเอาไว้ แต่ทรงเปลี่ยนเส้นทางไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นของพระราชอาพระองค์อื่นแทน

LD

16 พฤศจิกายน 2555

เมื่อพระราชโอรสทรงกระทำเช่นนี้ พระราชาของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือจึงทรงเกิดความขุ่นเคือง พระราชหฤทัยเป็นอย่างมาก เนื่องจากทรงเข้าใจผิดว่า พระราชโอรสไม่ทรงให้เกียรติพระองค์และทรงมองข้าม ความสำคัญของแคว้นพระองค์ไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระราชาของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือทรงยกทัพบุกเข้ามา ประชิดเขตชายแดนแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชแล้ว

เมื่อเป็นดังนี้ ก่อนเสด็จขึ้นครองราชย์ พระราชโอรสควรเสด็จไปทรงเจรจาสร้างความเข้าใจและ ขอพระราชทานอภัยพระราชอาชญาของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือก่อน แล้วจึงค่อยเสด็จกลับมาขึ้นครองราชย์อย่าง สมพระเกียรติ

เมื่อกลุ่มนายทหารชั้นผู้ใหญ่ฟังเหตุผลที่เสนาบดีผู้น้อยฉวยกขึ้นมากล่าวอ้าง เพื่อคัดค้านไม่ให้พระราชโอรส เสด็จขึ้นครองราชย์แล้ว นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ก็รีบยกเหตุผลที่แท้จริงสวนกลับไปที่ว่า สาเหตุที่ทำให้ พระราชโอรสทรงเปลี่ยนเส้นทางการเจริญสัมพันธไมตรี ก็เพราะมีการดักลอบปลงพระชนม์ในระหว่างที่พระองค์ เสด็จเข้าสู่เขตชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ ซึ่งคนที่ลอบปลงพระชนม์ก็เป็นพวกทหารที่ถูกส่งตัวมาจาก แคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือนั่นเอง

หลังจากที่นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ชี้แจงแสดงเหตุผลที่แท้จริงให้ที่ประชุมรับทราบแล้ว นายทหาร ชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ก็เบิกตัวสายลับที่จับได้มาแสดงตัวท่ามกลางที่ประชุม พร้อมทั้งแสดงหลักฐานเรื่องการรับสินบน จากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือให้ที่ประชุมเห็นอย่างชัดเจนว่า มีข้าราชการหลายคนนำความลับของทางแคว้นไปขาย ให้แคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ และตัวการสำคัญซึ่งเป็นหนึ่งในข้าราชการเหล่านั้น ก็คือเสนาบดีผู้น้อยนั่นเอง

19 พฤศจิกายน 2555

นอกจากหลักฐานเรื่องการรับสินบนทั้งหมดจะสามารถมัดตัวเสนาบดีผู้ฉ้อฉลได้อย่างแน่นหนาแล้ว ยังมีหลักฐานชั้นสำคัญซึ่งเป็นไม้ตาย ที่สามารถจัดการกับเสนาบดีผู้ฉ้อฉลได้อย่างเด็ดขาดอีกด้วย หลักฐานสำคัญนั้นก็ คือ หลักฐานที่บ่งชี้ว่า ตัวเสนาบดีผู้คิดไม่ซื่อนี้ไม่ได้เป็นคนของแคว้นพระราชองค์ที่ออกบวชมาตั้งแต่ต้น เพราะ บรรพบุรุษของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลนี้ล้วนเป็นคนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ ที่ถูกส่งตัวมาเพื่อทำงานลับเฉพาะกิจทั้งสิ้น ไม่เพียงแค่นั้น นายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ยังสืบทราบถึงแผนการลับดังกล่าวอีกด้วย

แผนการลับนั้นก็ คือ หลังจากที่ครอบครัวของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลย้ายสำมะโนครัวจากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เข้ามาอยู่ที่แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชแล้ว ครอบครัวของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลก็เริ่มส่งคนในครอบครัวแทรกซึม เข้าสู่ระบบการเมืองการปกครองของแคว้น ด้วยการจ่ายเงินติดสินบนยัดใต้โต๊ะให้เจ้าหน้าที่บ้านเมือง จนกระทั่ง สามารถไต่เต้าขึ้นมาเป็นข้าราชการระดับสูงได้

จากนั้น เสนาบดีผู้ฉ้อฉลก็ส่งข้าราชการและนายทหารที่ตนซบเลี้ยงไว้ด้วยเงินและสินบน ไปเป็นเจ้าเมือง ปกครองหัวเมืองในแถบทิศตะวันตกเฉียงเหนือของแคว้น ซึ่งเป็นเขตชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ

ต่อมานายทหารซึ่งเป็นสมุนของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลบางคน ก็ได้ก้าวขึ้นเป็นถึงแม่ทัพคุมกองทัพอากาศฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ ดังเช่น แม่ทัพจอมขี้เกียจที่เป็นหัวหน้าของท่านมหาเสนาบดี เป็นต้น ซึ่งทั้งข้าราชการและนายทหารที่เป็นลูกสมุนของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลเหล่านั้น ต่างก็ทำการทุจริตขูดรีดภาษีที่ดินและพืชผลทางการเกษตร เพื่อ เอาเงินมาหมุนเวียนเลี้ยงดูพวกข้าราชการทุจริตด้วยกัน

เมื่อแผนการทุกอย่างของเสนาบตีผู้ฉ้อฉลดำเนินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งประชาชนตาดำ ๆ ที่ได้รับความเดือดร้อนกันถ้วนหน้าเริ่มมีความขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ทางการจนถึงขีดสุด ประชาชนที่อดทนต่อความเดือดร้อนไม่ไหวก็จะก่อสถานการณ์ความไม่สงบขึ้นในทุก ๆ เมืองที่มีคนของเสนาบตีผู้ฉ้อฉลดูแลอยู่

เมื่อประชาชนอ่อนแอ กองทัพอ่อนแอ ก็ย่อมส่งผลให้บ้านเมืองพลอยอ่อนแอตามไปด้วย เมื่อทุกภาคส่วนมีความอ่อนแอและแตกแยกจนรวมตัวกันไม่ติดแล้ว แผนการต่อไปของเสนาบตีผู้ฉ้อฉลก็คือ การนำกองทัพอจากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเข้ามาบุกโจมตีเมืองหลวงของแคว้นพระราชองค์ที่ออกบวช เพื่อยึดครองและล้มราชบัลลังก์ ซึ่งแผนการลอบปลงพระชนม์พระราชโอรสก็เป็นส่วนหนึ่งของแผนการนี้ด้วย เพียงแต่แผนการดังกล่าวต้องมาล้มเหลวในระหว่างทางเสียก่อน เพราะท่านมหาเสนาบตีเข้ามาช่วยไว้ทัน

เมื่อเสนาบตีผู้ฉ้อฉลถูกกลุ่มนายทหารชั้นผู้ใหญ่แฉเบี่ยงลิกเบี่ยงหลังและแผนการทุกอย่างท่ามกลางที่ประชุม ด้วยพยานหลักฐานและพยานบุคคลที่แน่นหนาเช่นนั้นแล้ว เสนาบตีผู้ฉ้อฉลก็ตกใจจนหน้าซีดเผือดเป็นไขตัวสั่น เพราะนึกไม่ถึงว่า เรื่องดังกล่าวจะปรากฏอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองมั่นใจว่า ฆ่าตัดตอนเบาะแสและทำลายหลักฐานที่จะกลับมามัดตัวไปได้ทั้งหมดแล้ว

แต่ทว่า ทุกแผนการไม่ว่าจะมาแบบเหนือเมฆแค่ไหน ก็ไม่อาจที่จะรอดพ้นสายตาของบรรดากลุ่มนายทหารชั้นผู้ใหญ่หรือกลุ่มเสนาบตีฝ่ายพระราชโอรส ซึ่งรวมถึงท่านมหาเสนาบตีไปได้เลย

๒๒

19 พฤศจิกายน 2555

ทั้งนี้ เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กลุ่มนายทหารชั้นผู้ใหญ่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลพยานหลักฐาน และสืบสวนสอบสวนพยานบุคคลอย่างลับ ๆ มาเป็นเวลานาน เมื่อมาถึงเวลานี้หลักฐานทุกอย่างก็ครบ และถูกนำมาเปิดเผยอย่างชัดเจน จนสามารถกระชากหน้ากากของเสนapatiผู้ฉ้อฉลจอมวายร้ายได้แบบดั้นไม่หลุด จากนั้นทางฝ่ายเสนapatiผู้จงรักภักดีต่อพระราชโอรสจึงเข้าจับกุมตัวเสนapatiผู้ฉ้อฉล พร้อมกับผู้คิดคดทรยศทั้งหมดในเมืองหลวงมาลงโทษด้วยการคุมตัวเข้าไปขังไว้ในคุกตามระเบียบ

ปลดแม่ทัพภาค

จากนั้นนายทหารชั้นผู้ใหญ่กลุ่มนี้ก็ส่งตัวแม่ทัพผู้มีความจงรักภักดีผู้หนึ่ง พร้อมกับกำลังทหารจำนวนหนึ่ง เดินทางถือคำสั่งไปปลดแม่ทัพภาคตะวันตกเฉียงเหนือคนเก่าหรือแม่ทัพจอมขี้เกียจ ที่เป็นหัวหน้าของท่านมหาเสนาบดีออกจากตำแหน่ง พร้อมกับแต่งตั้งให้แม่ทัพผู้มีความจงรักภักดีคนนั้นทำหน้าที่รักษาการแทน

เมื่อสถานการณ์ทุกอย่างเริ่มคลี่คลายลง เหล่าเสนาบดีทั้งหลายจึงจัดพิธีเฉลิมฉลองและสถาปนาพระราชโอรสให้ขึ้นครองราชย์อย่างเป็นทางการ

เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พสกนิกรทั้งหลายเกิดความรู้สึกดีอกดีใจ พวกเขาร่วมช่วยเตรียมงานเฉลิมฉลองพระราชวงศ์ใหม่อย่างคึกคักไปทั่วทั้งเมืองเลยทีเดียว แต่ทว่าในระหว่างที่เรื่องราวกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น จู่ ๆ เรื่องวุ่นวายบางอย่างก็พลันเกิดขึ้นอีกจนได้ นั่นก็คือ มี “พัสดิ” หรือผู้คุมคุกบางคนรับสินบนจากเสนาบดีผู้ฉ้อฉล แล้วปล่อยเสนาบดีผู้นั้นให้หนีออกไปนอกเมืองพร้อมกับครอบครัว ซึ่งพวกเขาพากันมุ่งหน้าออกไปทางหัวเมืองฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือในทันที

๒๒

19 พฤศจิกายน 2555

หลังจากที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลหลบหนีออกจากคุกไปได้เพียงไม่นาน ทางเจ้าหน้าที่ของเสนาบดีของพระราชวงศ์ที่ออกบวชก็รับนำเรื่องนี้มากราบบังคมทูลพระราชวงศ์ที่ออกบวชในทันที ทำให้ทรงมีความกังวลพระราชหฤทัยเป็นอย่างมาก เพราะ ณ ช่วงเวลานั้น แม่ทัพผู้มีความจงรักภักดีที่ทางส่วนกลางหมายมั่นปั้นมือจะให้ดำรงตำแหน่งรักษาการแม่ทัพภาคตะวันตกเฉียงเหนือคนใหม่ยังไปไม่ถึงเขตหัวเมืองฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือ กำลังอยู่ในระหว่างการเดินทาง เพื่อนำคำสั่งปลดจากส่วนกลางไปยื่นให้แม่ทัพภาคตะวันตกเฉียงเหนือคนเก่า

ดังนั้น ถ้าหากเสนาบดีผู้ฉ้อฉลเดินทางไปถึงหัวเมืองชายแดนฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือก่อนที่คำสั่งปลดแม่ทัพภาคคนเก่าจะไปถึง เสนาบดีผู้ฉ้อฉลก็จะสามารถควบคุมกองกำลังทหารในภาคตะวันตกเฉียงเหนือได้ทั้งหมดโดยปริยาย และจะก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ตามมาอีกมากมายอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลพร้อมกับครอบครัวกำลังเร่งรีบหลบหนีไปยังหัวเมืองชายแดนฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ท่านมหาเสนาบดีก็ขันอาสาไปตามจับเสนาบดีผู้นั้นด้วยตนเอง เพราะท่านเห็นว่า ตัวท่านเชี่ยวชาญเส้นทางและพื้นที่แถบนั้นเป็นอย่างมาก อีกทั้งได้วางเครือข่ายสายงานของท่านไว้ที่หัวเมืองชายแดนแห่งนั้นเป็นอย่างดี

จากนั้นท่านมหาเสนาบดีรีบออกเดินทางไปยังหัวเมืองชายแดนแห่งนั้นทันที โดยเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนอย่างไม่ลดละ เพื่อจะไปให้ถึงหัวเมืองชายแดนแห่งนั้นก่อนที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลจะไปพบกับแม่ทัพภาคตะวันตกเฉียงเหนือคนเก่า

๒๒

20 พฤศจิกายน 2555

ในระหว่างที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังเดินทางนั้น ท่านก็ส่งข่าวไปยังหน่วย จก. (เฉพาะกิจ) ของท่านที่ประจำการอยู่ที่เขตหัวเมืองชายแดนแห่งนั้นว่า ให้ทุกคนคอยเฝ้าติดตามสืบหาตัวว่า เสนาบดีจอมกบฏเดินทางไปไหนแล้ว ถ้าหากเจอตาก็ให้คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวอยู่ห่าง ๆ แล้วรีบส่งข่าวมารายงานให้ท่านทราบเป็นระยะ ๆ ในขณะเดียวกันก็ให้คอยตามประกบตัวแม่ทัพภาคจอมขี้เกียจไว้ตลอดเวลา ถ้ามีความคืบหน้าอย่างไรให้รีบส่งข่าวมารายงานให้ท่านทราบด้วยเช่นกัน

หลังจากที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลเดินทางไปถึงเขตหัวเมืองชายแดนฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว เขาก็รีบเข้าไปยังจวนของแม่ทัพภาคจอมขี้เกียจคนนั้นด้วยความกระหึ่มยื้มย่องอยู่ในใจว่า ในที่สุดเราก็รอดแล้ว และต่อไปเราจะสั่งการให้เปิดประตูเมืองต้อนรับกองทัพของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพื่อยกทัพบุกบดขยี้เมืองหลวงของแคว้นพระราชองค์ที่ออกบวชให้ราบคาบไปเลย

แต่ในขณะที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลกำลังเข้าไปในจวนของแม่ทัพภาคจอมขี้เกียจ เขาก็พลันเกิดอาการตกใจอย่างสุดขีด เพราะบุคคลที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขานั้น ไม่ใช่แม่ทัพภาคจอมขี้เกียจเหมือนอย่างที่คุณคิดเอาไว้ แต่กลับเป็นท่านมหาเสนาบดีผู้พิทักษ์แคว้นที่คอยขัดขวางแผนการร้ายของเขานั่นเอง

ทันทีที่เสนาบดีผู้ฉ้อฉลเห็นหน้าท่านมหาเสนาบดี ก็รู้ตัวในทันทีว่า ตัวเองชะตาขาดเสียแล้ว เมื่อเสนาบดีผู้ฉ้อฉลไม่อาจหลบเลี่ยงหนีไปทางไหนได้ เขาก็จึงทำเป็นเกลี้ยยอมแพ้แต่โดยดี พร้อมกับยื่นข้อเสนอดำเนินการกับท่านมหาเสนาบดีว่า ขอให้ท่านมหาเสนาบดีปล่อยตัวภรรยาและลูกของตนกลับไปยังแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพราะพวกเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ซึ่งหากท่านมหาเสนาบดียอมปล่อยตัวภรรยาและลูกของตนไป ก็จะยอมเปิดเผยรายชื่อของพวกข้าราชการที่รับสินบน รวมถึงรายชื่อของสายลับทั้งหมดให้ท่านมหาเสนาบดีได้รู้

๒๒ 20 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านมหาเสนาบดีรับฟังข้อเสนอของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลแล้ว ก็เห็นว่าข้อเสนอดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อการรักษาความมั่นคงของแว่นแคว้น ท่านจึงตกปากรับคำและตอบตกลงรับข้อเสนอของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลคนนั้น

จากนั้น เสนาบดีผู้ฉ้อฉลก็สร้างทำเป็นเดินเข้ามาใกล้ ๆ ในระยะประชิด พร้อมกับทำท่าเหมือนจะมอบตัวต่อท่านมหาเสนาบดี แต่ทันใดนั้นเขาก็ชักมีดอันคมกริบออกมา แล้วจ้วงแทงไปที่ลำตัวของท่านมหาเสนาบดีอย่างสุดแรงเกิด จนทำให้เสื้อเกราะหนังของท่านมหาเสนาบดีถึงกับทะลุเป็นรูเลยทีเดียว แต่ทว่าความคมของมีดกลับไม่สามารถทำให้ผิวของท่านมหาเสนาบดีเกิดความระคายเคืองได้เลยแม้แต่น้อย เพราะท่านมหาเสนาบดีมีวิชาอยู่ยงคงกระพันคุ้มครองกายอยู่นั่นเอง

เมื่อท่านมหาเสนาบดีถูกเสนาบดีผู้ฉ้อฉลลอบทำร้ายที่เปลือยเช่นนั้น ท่านจึงทำการสั่งสอนเสนาบดีทันที ด้วยการบริจาบทันทีมือ เท้า เข่า ศอก แบบเต็มเหนี่ยวโดยไม่ยั้ง จนทำให้เสนาบดีผู้ฉ้อฉลถึงกับสิ้นฤทธิ์ลงนอนกองกับพื้น จากนั้นท่านมหาเสนาบดีก็สั่งให้จับกุมตัวภรรยาและลูกของเสนาบดีผู้ฉ้อฉลเอาไว้ เพื่อเจรจาต่อรองแลกข้อมูลสำคัญอีกทีหนึ่ง

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีสามารถจับกุมตัวเสนาบดีผู้ฉ้อฉลและแม่ทัพภาคจอมขี้เกียจเข้าคุกได้แล้ว ก็มีสายลับรายงานข่าวมาถึงแม่ทัพภาคตะวันตกเฉียงเหนือคนใหม่่ว่า ขณะนี้ทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือที่ยกทัพมาประชิดเขตชายแดนอยู่นั้น กำลังเคลื่อนทัพลงมาถึงด้านหน้าของหัวเมืองชายแดนแห่งนี้แล้ว โดยมุ่งหวังจะบุกเข้าโจมตีในโอกาสต่อไป

LD

20 พฤศจิกายน 2555

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีกับแม่ทัพภาคคนใหม่จึงร่วมมือกันจัดเตรียมทุกอย่างให้พร้อมสำหรับตั้งรับศึกใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยสั่งการให้เหล่าทหารเสริมคันคูให้สูงขึ้น พร้อมกับซ่อมแซมป้อมค่ายทุก ๆ ด้านให้แข็งแรง และจัดเวรยามตรวจตราคนเข้าออกประตูเมืองอย่างเข้มงวดอีกด้วย

เมื่อภาวะบ้านเมืองกำลังล่อแหลมต่อภัยสงครามเช่นนี้ พวกชาวบ้านที่อยู่บริเวณแนวตะเข็บชายแดนจึงต่างรีบหอบลูกจูงหลานหนีเข้ามาอยู่ในเขตกำแพงเมืองกันทั้งหมด

ภาวะเช่นนี้ทำให้บรรยากาศภายในหัวเมืองชายแดนฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือเต็มไปด้วยความกดดันและตึงเครียดอย่างมาก เพราะทุกฝ่ายต้องเตรียมพร้อมสำหรับรับศึกใหญ่ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

ในระหว่างที่บ้านเมืองตกอยู่ท่ามกลางภาวะที่ตึงเครียด พระราชาองค์ที่ออกบวชก็มีรับสั่งด่วนให้เรียกตัวท่านมหาเสนาบดีกลับมายังเมืองหลวงเร็วที่สุด เพื่อรับตำแหน่งข้าหลวงพิเศษไปทำหน้าที่ราชทูตหรือเป็นตัวแทนพระองค์ในการเดินทางไปยังแคว้นของพระราชาที่มีความเจริญทางด้านศิลปะ

สาเหตุที่พระราชาตัดสินพระราชหฤทัยเช่นนี้ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่า ท่านมหาเสนาบดีมีความคุ้นเคยกับแคว้นของพระราชาที่มีความเจริญทางด้านศิลปะพอสมควร อีกทั้งเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจกับเหล่าเสนาอำมาตย์และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่อยู่ในแคว้นแห่งนั้นต่างรู้จักท่านมหาเสนาบดีกันทั้งสิ้น

LD

21 พฤศจิกายน 2555

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงไม่รอช้า รีบสั่งการให้เหล่าขุนพลนายทหารที่อยู่ในหน่วย ฌก. ของท่าน ทำหน้าที่รักษาการควบคุมดูแลทหารหน่วยต่าง ๆ แทนหัวหน้าคนเก่า แล้วตัวท่านก็รีบเดินทางกลับมายังเมืองหลวง พร้อมขุนพลคนสนิทเพียงคนเดียวเท่านั้น

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเดินทางกลับมายังเมืองหลวง เพื่อรับตำแหน่งข้าหลวงพิเศษแล้ว ท่านก็รีบออกเดินทางไปยังแคว้นของพระราชที่เจริญด้วยศิลปะพร้อมกับขุนพลคนสนิทของท่านในทันที แล้วรีบไปขอเข้าเฝ้าเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ เพื่อกราบทูลขอความช่วยเหลือในเรื่องการยุติสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้นในครั้งนี้

ทันทีที่เจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจทรงทราบข้อมูลอย่างชัดเจนทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงแสดงความเห็นว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ใหญ่มาก พระองค์คงไม่สามารถตัดสินพระราชหฤทัยได้โดยลำพัง จึงทรงขอนำเรื่องเข้าไปกราบทูลพระราชารวมถึงแจ้งให้เหล่าเสนาอำมาตย์ในที่ประชุมทราบก่อน ว่าแล้วเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจก็ไม่ทรงรอช้า ทรงนำท่านมหาเสนาบดีเข้าสู่ที่ประชุมในท้องพระโรงทันที

22

21 พฤศจิกายน 2555

ราชทูตผู้เยียบขาด

จากนั้นเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจก็ทรงนำท่านมหาเสนาบดีเข้าเฝ้าพระราชและแนะนำตัวท่ามกลางที่ประชุมเสนาอำมาตย์ พร้อมทั้งทรงแจ้งให้เหล่าเสนาอำมาตย์ทุก ๆ คนรับทราบวัตถุประสงค์ที่ท่านมหาเสนาบดีเดินทางมาในครั้งนี้

แต่ด้วยความที่เหล่าเสนาอำมาตย์ของแคว้นพระราชที่เจริญด้วยศิลปะล้วนแล้วแต่เป็นข้าราชการอาวุโสที่ทำงานสนองพระราชดำริมานาน จึงมีความคิดความอ่านรวมถึงปฏิกิริยาไหวพริบที่ไม่ธรรมดา และด้วยเหตุนี้จึงทำให้เหล่าเสนาอำมาตย์แต่ละคนรู้สึกไม่ไว้วางใจท่านมหาเสนาบดี เพราะไม่รู้ว่ามาดีหรือมาร้าย ดังนั้น บรรดาเหล่าเสนาอำมาตย์จึงพยายามส่งสายตาที่ไม่เป็นมิตรมาข่มขู่ ข่มขวัญ และกดดันท่านมหาเสนาบดีอยู่ตลอดเวลา

แต่ไม่ว่าท่านมหาเสนาบดีจะถูกกดดันสักเพียงใด ท่านก็ไม่มีอาการหวาดหวั่น ตรงกันข้ามท่านกลับสงบนิ่ง เยือกเย็น ยังคงมีท่วงท่าอันสง่างาม มั่นคงดุดชนเขาที่ไม่หวั่นไหวต่อแรงลมใด ๆ และกวาดสายตามองไปยังเหล่า เสนาอำมาตย์ทั้งหลายในที่ประชุมแห่งนั้น ด้วยดวงตาที่ฉายแววแห่งความกล้าหาญและทรงพละนาฏภาพ พร้อมทั้ง เอย์วาจาด้วยเสียงดังกังวาน ชัดถ้อยชัดคำ และเปี่ยมล้นไปด้วยความมั่นใจว่า เหตุที่ท่านเดินทางมาสู่แคว้นนี้ ก็ เพื่อยืนยันข้อเสนอแห่งสันติภาพระหว่างแคว้นของพระราชอาองค์ที่ออกบวชกับแคว้นของพระราชที่เจริญด้วย ศิลปะ จะได้จับมือเป็นแคว้นพันธมิตรกัน และคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังสัญญาว่าแคว้นทั้งสองจะไม่ทำ สงครามระหว่างกันและกัน

แต่ด้วยสถานการณ์ในเขตหัวเมืองชายแดนที่กำลังเข้าสู่จุดวิกฤตอยู่ในขณะนี้ ทางแคว้นพระราชอาองค์ที่ ออกบวช จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขอร้องและขอความช่วยเหลือจากแคว้นของพระราชที่เจริญด้วย ศิลปะ ให้ช่วยเคลื่อนกองทัพไปโจมตีแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพื่อกดดันให้แคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเกิดความห่วง หน้าพะวงหลัง จนต้องยอมถอนกำลังทัพกลับไปยังแคว้นของตนเอง ซึ่งหากเป็นดังนี้ ก็จะช่วยคลี่คลายความกดดัน ที่มีต่อแคว้นของพระราชอาองค์ที่ออกบวชลงได้ในที่สุด

เมื่อท่านมหาเสนาบดียืนยันข้อเสนอดังกล่าวไปแล้ว เหล่าเสนาอำมาตย์และแม่ทัพนายกองของแคว้น พระราชาที่เจริญด้วยศิลปะต่างก็ปรึกษาและถกถามความเห็นของกันและกันจนอื้ออึงไปทั่วทั้งท้องพระโรง จากนั้น เสนาอำมาตย์เหล่านั้นก็หันมาถามท่านมหาเสนาบดีว่า แล้วแคว้นของตนจะได้ประโยชน์อะไรจากการเคลื่อนทัพไป ช่วยในครั้งนี้

21 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านมหาเสนาบดีถูกยิงคำถามมาเช่นนั้น ท่านก็ชี้แจงทั้งเหตุและผลอย่างแยบคายว่า หากแคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะยอมยกทัพไปช่วยโจมตีหรือกดดันแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือให้ยอมถอยทัพกลับไป ก็จะทำให้ความเป็นไปได้ ๒ ประการ ที่ล้วนแต่เอื้อประโยชน์แก่แคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะทั้งสิ้น

ประการที่ ๑ หากแคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะยกทัพไปโจมตีแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ แล้วแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือไม่ยอมถอยทัพกลับไป ยังคงฝืนทำสงครามกับแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชต่อ ก็จะเป็นโอกาสอันดีที่แคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะจะได้เปรียบในการโจมตีหัวเมืองของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือให้พ่ายแพ้ได้ง่าย เพราะกำลังทหารของแคว้นนี้ถูกแบ่งไปสู้รบกับแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวช

เมื่อเป็นเช่นนี้ แคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะก็สามารถฉวยโอกาสอันมีค่านี้ ไล่โจมตีหัวเมืองชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ ซึ่งมีอยู่ประมาณ ๓ - ๔ เมือง แล้วยึดครองเป็นอาณานิคมของตนเองได้อย่างสบาย ๆ

ประการที่ ๒ ถ้าหากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือยอมถอยกำลังกลับไปยังเมืองของตนเอง คือ ยกเลิกการบุกโจมตีแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวช แต่ยกทัพกลับไปตั้งรับ ทางแคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะก็สามารถถอยทัพกลับได้ และทุกฝ่ายก็จะได้รับสันติภาพและสันติสุข

หากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือคิดจะแก้แค้นหรือรุกรานแคว้นของพระราชชาติเจริญด้วยศิลปะบ้าง แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชในฐานะแคว้นพันธมิตรก็绝不会นิ่งดูตาย จะยอมยกกองทัพมาช่วยเหลืออย่างเต็มที่เต็มอัตราศึกเช่นเดียวกัน

แคว้นของพระราชา
ผู้มีศีลปะ

แคว้นของพระราชา
องค์ที่ออกบวช

๒ 21 พฤศจิกายน 2555

ถึงแม้ท่านมหาเสนาบดีชี้แจงข้อเสนออันชาญฉลาด ซึ่งเป็นทางมาแห่งสันติภาพและเอื้อประโยชน์แก่แคว้นของพระราชาที่เจริญด้วยศิลปะชนิดที่เรียกว่า “ได้ทั้งขึ้นทั้งล่อง” เช่นนี้แล้ว แต่ทางฝ่ายเสนาอำมาตย์ที่อยู่ในท้องพระโรงก็มีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอยู่ดี

ในช่วงนั่นเอง พระราชาก็ตรัสขึ้นท่ามกลางที่ประชุมว่า ถ้าทางเราจะขอหัวเมืองชายแดนของท่านที่อยู่ติดกับแคว้นของเราสัก ๒ - ๓ เมือง เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการเคลื่อนทัพในครั้งนี้จะได้หรือไม่

พระราชดำรัสของพระราชาถือเป็นการหยั่งเชิงที่วัดความสามารถทางการทูตของท่านมหาเสนาบดีได้อย่างดียิ่ง อีกทั้งยังเป็นคำถามที่ต้องใช้สติปัญญาในการตอบขั้นสูงเลยทีเดียว เพราะหากตอบได้ดีก็จะสามารถคลี่คลายสถานการณ์นี้ไปได้ แต่ถ้าหากตอบไม่ดี ไม่เป็นที่พอพระราชหฤทัยของพระราชา การเจรจาขอความช่วยเหลือในครั้งนี้ก็อาจจะกลายเป็นการก่อศัตรูที่น่ากลัวเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่งเลยทีเดียว

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีรับฟังข้อเสนอจากพระราชาแล้ว ก็กล่าวถ้อยคำที่แสดงจุดยืนอย่างชัดเจนและหนักแน่นท่ามกลางที่ประชุมว่า การที่ตัวท่านมาทำหน้าที่เป็นทหารรับใช้ชาติบ้านเมืองนี้ วัตถุประสงค์หลักก็คือการปกป้องแผ่นดินทุกตารางนิ้วไม่ให้เกิดไปเป็นของใคร ดังนั้นข้อเสนอที่จะให้สละดินแดนส่วนน้อยเพื่อรักษาพื้นที่ส่วนใหญ่เอาไว้ฉันนั้น ท่านคงไม่สามารถรับข้อตกลงนี้ได้ แต่สิ่งที่ทางแคว้นของพระราชาองค์ที่ออกบวชสามารถหยิบยื่นให้ได้มากที่สุดก็คือ **“สัจจะและสันติภาพเท่านั้น!”**

๒๒

22 พฤศจิกายน 2555

เมื่อพระราชาทรงได้รับคำตอบที่กล้าหาญและจริงใจอย่างถึงแก่นเช่นนี้ จึงตรัสตอบท่านมหาเสนาบดีอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ว่าขอเวลาในการตัดสินใจเรื่องนี้อีกครั้ง

หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจในการต่อรองแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็รีบเดินทางกลับ เพื่อถวายรายงานความคืบหน้าให้พระราชาท่านที่ออกบวชทรงทราบในทันที

แต่ก่อนออกเดินทางกลับมายังแคว้นของพระราชากษัตริย์ที่ออกบวชนั้น ท่านได้มอบหมายให้ขุนพลคู่ใจคนสนิทพักประจำการอยู่ที่แคว้นของพระราชาก็เจริญด้วยศิลปปะต่อไป เพื่อทำหน้าที่ประสานงานกับเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ และคอยส่งข่าวความคืบหน้ากลับไปยังแคว้นของพระราชากษัตริย์ที่ออกบวช

ขุนพลคนสนิทของท่านมหาเสนาบดีผู้นี้ ต่อไปจะกลายเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกับเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจเป็นอย่างมาก และเมื่อเจ้าชายเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นพระราชาก็ปกครองแคว้นแล้ว ขุนพลท่านนี้คือผู้มีบทบาทสำคัญในการไปช่วยสร้างวัดที่แคว้นของพระราชากษัตริย์ผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจ

๒๒

22 พฤศจิกายน 2555

การปฏิบัติงานของแม่ทัพภาคคนใหม่

ทหลังจากท่านมหาเสนาบดีเดินทางกลับมาถึงแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชแล้ว ก็รีบเข้าเฝ้าเพื่อกราบทูลรายงานผลการเจรจาทางการทูตกับแคว้นของพระราชที่เจริญด้วยศิลปะโดยละเอียด

จากนั้น พระราชารับสั่งให้ท่านมหาเสนาบดีรีบเดินทางกลับไปสมทบกับกองทัพภาคที่เตรียมพร้อมอยู่ในแนวรบของหัวเมืองชายแดนฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือ โดยทรงให้นโยบายพร้อมทั้งให้กำลังใจแก่ท่านมหาเสนาบดีว่า “ศึกครั้งนี้จะต้องชนะสถานเดียว!”

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเดินทางไปถึงหัวเมืองชายแดนฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือแล้ว ก็ได้ทำงานร่วมกับท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ ซึ่งท่านแม่ทัพภาคคนใหม่นี้เป็นแม่ทัพที่มีความเนียบ เนียบ เป๊ะ เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเอาใจใส่

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

ทุก ๆ การกิจที่ได้รับมอบหมาย เช่น การเสริมความแข็งแรงของป้อมค่าย การขุดลอกคูคลองรอบกำแพงเมือง เพื่อวางขวากหนาม แม้มีหน่วยทหารช่างที่มีความเชี่ยวชาญไปดูแลแล้วก็ตาม แต่ท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ก็ไม่ปล่อยผ่าน เข้าไปดูและตรวจสอบความเรียบร้อยทุก ๆ จุดอีกครั้งด้วยตัวท่านเอง จนทำให้คูคลองที่วางขวากหนาม และป้อมค่ายของหัวเมืองมีความแข็งแรง แข็งแกร่ง และแน่นหนา จนศัตรูยากที่จะบุกเข้ามาใกล้กำแพงเมืองได้

นอกจากท่านแม่ทัพภาคคนใหม่สามารถสร้างป้อมค่ายที่สมบูรณ์แข็งแรงได้แบบไม่มีที่ติในทุก รายละเอียดแล้ว ด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาด ท่านยังสามารถมองการณ์ไกลและคำนึงถึงผลในระยะยาวได้อีก ด้วยว่า ถึงแม้ป้อมปราการที่สร้างขึ้นนี้มีความแข็งแรง จนสามารถเป็นปราการใหญ่ที่ปกป้องพวกชาวเมืองให้ปลอดภัยได้ก็จริง แต่ถ้าหากการศึกยืดเยื้อ ถูกข้าศึกปิดล้อมเป็นเวลานาน สิ่งที่จะเป็นปัญหามากก็คือ ระบบสาธารณูปโภคภายในหัวเมืองแห่งนั้น โดยเฉพาะเรื่องน้ำดื่ม น้ำใช้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านแม่ทัพภาคคนใหม่จึงออกแบบระบบสาธารณูปโภคเฉพาะกิจขึ้นมา เพื่อใช้ในช่วงภาวะวิกฤตสงครามชายแดน โดยสั่งให้หน่วยทหารช่างขุดบ่อต่ออุโมงค์ เพื่อนำน้ำจากแหล่งน้ำธรรมชาติเข้ามาให้ประชาชนภายในป้อมค่ายใช้โดยไม่ขาดแคลน

ไม่เพียงแค่นั้น ท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ยังสั่งให้พลทหารไปเคลียร์พื้นที่โดยรอบกำแพงเมืองให้กลายเป็นพื้นที่โล่งกว้าง เพื่อให้ทหารช่างสร้างเขื่อนกักเก็บน้ำขนาดใหญ่นอกป้อมค่ายเอาไว้อีกด้วย

LD

22 พฤศจิกายน 2555

หลังจากสร้างอุโมงค์ส่งน้ำ เชื้อนกักเก็บน้ำขนาดใหญ่ และเคลียร์พื้นที่รอบกำแพงเมืองให้กลายเป็นที่โล่งกว้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว พลทหารทุกคนต่างก็เฝ้ารอคอยด้วยใจที่จดจ่อว่า เมื่อไรกองทัพของข้าศึกจะเคลื่อนทัพมาถึง เพราะท่านมหาเสนาบดีกับท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ต่างวางแผนการรบ เพื่อรับมือข้าศึกไว้อย่างเต็มที่

ในช่วงเวลาที่ทุกฝ่ายกำลังเตรียมพร้อมสู้ศึกอยู่นั้น ก็มีข่าวสำคัญจากสายลับที่ฝังตัวอยู่ในแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือรายงานว่า ทางแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือยกกองกำลังทหารมามากกว่าที่คาดการณ์เอาไว้มาก

เนื่องจากแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือต้องการแสดงแสนยานุภาพ ประกาศศักดาให้แคว้นอื่น ๆ รับรู้ ว่า แคว้นของตนมีกำลังพลมากพอที่จะบุกตีแคว้นของพระราชชาติที่เพิ่งจะเสด็จขึ้นครองราชย์ใหม่ และจุดประสงค์ของการบุกตีแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชในครั้งนี้ ก็เพราะต้องการที่จะครอบครองทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ และทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่อย่างมากมายในแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชนั่นเอง

แม้แคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือยกไพร่พลมามากสักเพียงใด ท่านมหาเสนาบดีและท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ก็ไม่วู้งานเกรง เพราะจัดวางกองกำลังทหารไว้อย่างรัดกุมเพียงพอแล้ว เพื่อสนองพระราโชบายที่ว่า **“ศึกครั้งนี้จะต้องชนะสถานเดียว!”**

ระหว่างการเตรียมพร้อมนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็รอคอยคำตอบจากแคว้นของพระราชชาติที่เจริญด้วยศิลปะว่าจะยอมยกทัพมาช่วยหรือไม่ด้วยท่าที่อันสงบนิ่ง

LD

22 พฤศจิกายน 2555

ต่อมามีม้าเร็วนำข่าวมาบอกท่านมหาเสนาบดีว่า ทัฟหน้าของข้าศึกเคลื่อนไพร่พลมาถึงบริเวณหน้าด่าน และตั้งป้อมค่ายแบบประจันหน้าเรียบร้อยแล้ว และทางฝ่ายแม่ทัพของข้าศึกกับนายทหารคนสนิทถึงกับลงทุนมา ตรวจดูพื้นที่การรบด้วยตัวเอง

เมื่อเป็นดังนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็ไม่รอช้า รีบนำกองกำลังทหารบางส่วนออกไปสำรวจทัพของฝ่ายข้าศึก ในทันที

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเดินทางไปถึงจุดที่พอจะสอดส่องความเคลื่อนไหวของกองทัพข้าศึกได้ ท่านก็พบว่า กำลังพลของข้าศึกกับกำลังพลที่มีอยู่ในมือของท่านต่างกันลิบลับ เพราะหากเปรียบเทียบเป็นอัตราส่วน ระหว่างกำลังพลของท่านกับกำลังพลของฝ่ายข้าศึกแล้ว มีปริมาณเท่ากับ ๑ ต่อ ๑๐ เลยทีเดียว ซึ่งถ้าเป็นการรบ ทั่ว ๆ ไป บอกได้คำเดียวว่าไม่น่ารอด

ย่างลงศึก

ในขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังตกอยู่ในภาวะหน้าลี้วหน้าขวาน เพราะต้องเตรียมรับมือกับกองทัพข้าศึกที่มีกำลังพลเหนือกว่าถึง ๑๐ เท่า ท่านก็ได้รับข่าวดีจากทางเมืองหลวงว่า แคว้นของพระราชินีที่เจริญด้วยศิลปะตัดสินใจยกทัพมาช่วยแล้ว และในขณะนี้กองทัพของแคว้นพระราชินีที่เจริญด้วยศิลปะกำลังเคลื่อนพลไปประชิดแนวชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือ เพื่อกดดันให้แคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเกิดความหวั่นหน้าพะวงหลัง เพราะต้องเตรียมรับศึกถึง ๒ ด้าน

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีและเหล่าทหารราบข่าวดีนี้ ทุกคนต่างก็มีขวัญและกำลังใจที่ดีขึ้นเป็นอย่างมาก เพียงแต่ว่าในตอนนี้นัก ๆ คนจะต้องร่วมมือกันยันข้าศึกไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้

23 พฤศจิกายน 2555

เมื่อเช้าของวันใหม่เริ่มขึ้น กองทัพของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือก็ยกพลออกศึก เพื่อเตรียมจัดทัพเข้าโจมตี ป้อมค่ายของฝ่ายท่านมหาเสนาบดี

เมื่อเป็นดังนี้ท่านมหาเสนาบดีและแม่ทัพภาคคนใหม่ต่างออกมากล่าวให้กำลังใจเหล่าทหารจนเกิดความฮึกเหิมและพร้อมออกรบอย่างเต็มที่

จากนั้นท่านมหาเสนาบดีก็ทำพิธีแต่งตั้งทัพ พร้อมทั้งร่ายมนตร์ให้เหล่าทหารมีความคงกระพันชาตรี คือ มีหนังเหนียวจนคมหอกคมดาบฟันไม่เข้า อีกทั้งยังร่ายมนตร์สะกดให้กองทัพของข้าศึกเห็นกองทัพของฝ่ายท่านแล้วเกิดความหวาดกลัว จนไม่กล้าที่จะเข้ามาประจันหน้า

เมื่อกองทัพของข้าศึกเคลื่อนกำลังพลมาถึงบริเวณด้านหน้าลานดินก่อนถึงกำแพงเมืองแล้ว ทางฝ่ายข้าศึกก็ส่งคณะทูตมาเจรจาแกล้มข่มขู่ในทำนองที่ว่า ให้ท่านมหาเสนาบดียอมแพ้เสียเถิด จะได้ไม่ต้องมีใครบาดเจ็บล้มตาย ไม่มีการนองเลือด

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินดังนั้น เลือดลมภายในตัวของท่านก็พลุ่งพล่านขึ้นมาทันที รีบไล่ตะเพิดคณะทูตเหล่านั้นให้กลับไปอย่างไม่มีไยดี ด้วยเสียงอันทรงพลังดุจดังเสียงพญาราชสีห์

เมื่อทางฝ่ายข้าศึกเห็นว่า การเจรจาข่มขู่ไม่ได้ผล จึงส่งสัญญาณยกทัพบุกเข้าโจมตีกำแพงเมืองของฝ่ายท่านมหาเสนาบดีในทันที

๒๒ 23 พฤศจิกายน 2555

ในขณะที่กองทัพหน้าของฝ่ายข้าศึกกำลังเคลื่อนทัพเป็นแถวยาวสุดลูกหูลูกตาเข้ามายังบริเวณลานดินที่อยู่หน้ากำแพงเมืองนั้น ท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในเรื่องน้ำ ลั่งให้ทลายเขื่อนกันน้ำขนาดใหญ่ที่อยู่นอกป้อมค่าย ทันใดนั้นมวลน้ำจำนวนมหาศาลก็ไหลทะลักเข้าท่วมลานดินแห่งนั้นอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่พวกทหารฝ่ายข้าศึกเห็นน้ำหลากพุ่งมาเช่นนั้น ต่างรู้สึกตกใจกลัวจนแตกตื่น และพากันแตกแถวเสียกระบวนทัพไปอย่างไม่เป็นท่า

ด้วยยุทธวิธีอันชาญฉลาดของท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องน้ำนี้เอง ลานดินบริเวณด้านหน้ากำแพงเมืองก็กลายเป็นทะเลโคลนตื้น ๆ ที่กินบริเวณกว้างมาก ทำให้กองทัพของฝ่ายข้าศึกเคลื่อนพลบุกเข้ามาโจมตีกำแพงเมืองได้ยาก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทหารฝ่ายข้าศึกจึงไม่สามารถบุกเข้ามาล้อมตีกำแพงเมืองได้เลยแม้แต่คนเดียว เรียกได้ว่ายุทธวิธีนี้ทำให้การบุกโจมตีของข้าศึกต้องหยุดชะงักลงอย่างกะทันหัน ซึ่งถือเป็นยุทธวิธีที่สามารถประวิงเวลาออกไปได้สักระยะหนึ่ง

จากนั้น ท่านมหาเสนาบดีก็จัดตั้งกองกำลังทหารหน่วยพิเศษขึ้นมา โดยให้คอยดักรออยู่บริเวณด้านหลังของแนวข้าศึกเพื่อรอจังหวะ เมื่อไรที่ข้าศึกเพลอ ก็ให้ทหารหน่วยนี้แอบไปเผาเสบียงของข้าศึกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผน เเสบียงของข้าศึกก็จะร่อยหรอลงไปเป็นจำนวนมาก

๒๒

23 พฤศจิกายน 2555

เมื่อฝ่ายข้าศึกถูกลักลอบเผาเสบียงไปจำนวนมากเช่นนั้น จึงตอบโต้ด้วยการตัดเส้นทางไหลผ่านของแหล่งน้ำกินน้ำใช้ของเมืองของพระราชองค์ที่ออกบวช โดยใช้กำลังพลที่เหนือกว่าเข้าไปโค่นต้นไม้เพื่อทำเชือกกันลำน้ำที่กำลังไหลเข้าไปในกำแพงเมือง ทำให้น้ำในแม่น้ำแห้งขอดลงอย่างรวดเร็ว

แม้ฝ่ายข้าศึกสามารถปิดกั้นลำน้ำที่ไหลผ่านเข้าไปในกำแพงเมืองได้แล้วก็ตาม แต่ถึงกระนั้นด้วยความเฉลียวฉลาดของท่านแม่ทัพภาคคนใหม่ ที่จัดเตรียมระบบส่งน้ำผ่านทางท่อไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว จึงทำให้เหล่าทหารและประชาชนที่อยู่ภายในกำแพงเมืองยังมีน้ำดื่ม น้ำใช้ หล่อเลี้ยงอยู่ตลอดเวลา

หลังจากทำสงครามไปได้สักระยะหนึ่ง ท่านมหาเสนาบดีก็ออกไปแอบซุ่มสำรวจดูสภาพความเป็นอยู่ของข้าศึก พบว่าทหารของข้าศึกเริ่มอ่อนล้าเต็มที เพราะขาดแคลนเสบียง นอกจากนี้เวรยามก็หละหลวมมาก

เมื่อท่านมหาเสนาบดีทราบเช่นนั้น ท่านจึงอาศัยช่วงจังหวะที่ข้าศึกกำลังอ่อนแอนี้ ส่งกองกำลังทหารหน่วยพิเศษออกไปเผาค่ายของข้าศึกในตอนกลางคืน ทำให้ฝ่ายข้าศึกเกิดความหวาดกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ และไม่กล้าออกมารบนอกค่ายอีก

หลังจากนั้นไม่นาน ท่านมหาเสนาบดีก็ทราบข่าวจากทางเมืองหลวงว่า ตอนนี้กองทัพของแคว้นพระราชที่เจริญด้วยศิลปะเคลื่อนกำลังพลไปประชิดแนวชายแดนของแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือเรียบร้อยแล้ว ด้วยเหตุนี้ กองทัพฝ่ายข้าศึกจึงสั่งการถอนทัพอย่างเร่งด่วน เพื่อรีบกลับไปตั้งรับยังแคว้นของตน

๒๒ 23 พฤศจิกายน 2555

เมื่อผลออกมาเช่นนี้ พวกชาวบ้านที่อยู่ในเขตหัวเมืองชายแดนแห่งนี้ ต่างก็ออกมาร้องรำทำเพลงเพื่อฉลองชัยชนะศึกสงครามในครั้งนี้ ที่ไม่มีการสูญเสียกำลังพลเลยแม้แต่คนเดียว

หลังจากสงครามสงบลงแล้ว ประชาชนทุกคนต่างออกมาช่วยกันฟื้นฟูสภาพบ้านเมืองหลังสงครามให้กลับมาอยู่เหมือนเดิม และเหล่าทหารทุกนายต่างได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลกันอย่างเต็มที่

จากความดีความชอบในครั้งนี้ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็น **แม่ทัพที่ดูแลกำลังพลในเขตเมืองหลวง** ควบคู่ไปกับการทำหน้าที่เป็น **ข้าหลวงพิเศษ** ที่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบเรื่องต่าง ๆ แทนพระราชา คือ พุดง่าย ๆ ว่าทำหน้าที่ต่างพระเนตรพระกรรณ หรือเป็นหูเป็นตาแทนพระราชาองค์ที่ออกบวชนั่นเอง

หลังจากที่บ้านเมืองได้รับการฟื้นฟูเรียบร้อยแล้ว ประชาชนทั่วทั้งแคว้นต่างพร้อมใจกันจัดงานเฉลิมฉลองการเสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติของพระราชาองค์ใหม่อีกครั้ง ด้วยความสนุกสนานเบิกบานกันอย่างเต็มที่

ในระหว่างที่ประชาชนทั่วทั้งแคว้นกำลังช่วยกันจัดเตรียมงานเฉลิมฉลองการเสด็จขึ้นครองราชย์ของพระราชาองค์ที่ออกบวชอยู่นั้น พระราชารับสั่งให้ท่านมหาเสนาบดีเดินทางไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นของพระราชาที่เจริญด้วยศิลปะอย่างเป็นทางการ และแสดงความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระราชทานความช่วยเหลือในสงครามครั้งที่ผ่านมา อีกทั้งยังรับสั่งให้ท่านมหาเสนาบดีกราบบังคมทูลเชิญเจ้าชายผู้ทรงมีศิลปะในหัวใจเสด็จมาร่วมงานเฉลิมฉลองของพระองค์ในครั้งนี้ด้วย ด้วยเหตุนี้ความสัมพันธ์ของทั้งสองแคว้นจึงแน่นแฟ้นมากกว่าเดิม

๒๒

23 พฤศจิกายน 2555

หลังจากพระราชอาองค์ที่ออกบวชทรงปกครองแผ่นดินไปได้ระยะหนึ่ง เหล่าเสนาอำมาตย์และข้าราชการ
ชั้นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่ช่วยกันดูแลแคว้นแคว้นมาตั้งแต่สมัยของพระราชบิดาของพระราชาก็พากันถึงเวลาเกษียณ
เปิดทางให้นายทหารรุ่นใหม่ที่ไฟแรงขึ้นมาช่วยกันดูแลแคว้นแคว้นต่อไป

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงได้รับเลื่อนตำแหน่งจากแม่ทัพไปดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น คือ **เป็นเสนาบดี**
ทำหน้าที่ช่วยดูแลกิจการงานของบ้านเมืองต่างพระเนตรพระกรรณ ซึ่งท่านก็ทุ่มเทพัฒนาแคว้นแคว้นให้มีความเจริญ
ในทุก ๆ ด้าน โดยมุ่งเน้นพัฒนาเรื่องการศึกษาและคุณธรรมเป็นหลัก ทั้งยังคอยส่งเสริมสนับสนุนให้เด็ก ๆ รุ่นใหม่
ได้ทำงานตามความรู้ความสามารถที่แต่ละคนถนัดอีกด้วย และถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นภายในแคว้นแคว้น ท่านก็จะ
ตัดสินด้วยความยุติธรรม คือ ผิดก็ว่ากันไปตามผิด ถูกก็ว่ากันไปตามถูก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้ประชาชนภายใน
แคว้นแคว้นอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเรื่อยมา

สงครามระหว่างแคว้น

ทหลังจากที่แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชอยู่ในภาวะสงบสุขมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ต่อมา
มีเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นบริเวณแนวตะเข็บชายแดนที่อยู่ติดกับแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราช
เกาะกะเหรี่ยง จนในที่สุดเหตุการณ์นี้ก็ลุกลามจนกลายเป็นมหาสงครามระหว่างแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้กับแคว้นของ
พระราชองค์ที่ออกบวช

๒๒

24 ตุลาคม 2552

สำหรับแคว้นกันชนฝั่งทิศเหนือและแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้นั้น เดิมเป็นแคว้นเดียวกัน แต่ภายหลังมีการแบ่งเขตพื้นที่การปกครอง โดยพระราชบิดาของพระราชอาเกกะเกรทรงปกครองแคว้นทางทิศเหนือ ส่วนพระราชอาเกกะเกรทรงปกครองแคว้นทางทิศใต้

ส่วนสาเหตุที่ทำให้แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชทำสงครามกับแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราชอาเกกะเกรนั้น เป็นเพราะพระราชอาเกกะเกรทรงพยายามส่งกองกำลังทหารเข้ามารุกรานตามแนวตะเข็บชายแดนฝั่งทิศใต้แคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวช ชำร่ายยังปล้นสะดมและเผาบ้านเรือนของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตนั้น จนได้รับความเดือดร้อนเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก ทำให้ประชาชนสะท้อนขวัญ หวาดผวาอย่างหนัก และพากันทยอยอพยพครอบครัวหนีออกจากเมืองในที่สุด

เมื่อแคว้นของพระราชองค์ที่ออกบวชถูกรุกรานบ่อยเข้า พระราชกิจทรงพยายามใช้วิธีการประนีประนอม โดยทรงส่งคณะทูตเข้าไปเจรจากับผู้นำของแคว้นคู่กรณีอยู่หลายครั้ง ซึ่งผู้นำของแคว้นนั้นมักจะตกปากรับคำทุก ๆ ครั้งว่าจะรับหาทางแก้ไขปัญหาก็เร็วที่สุด แต่ในความเป็นจริง ผู้นำของแคว้นดังกล่าวกลับไม่ยอมทำอย่างที่รับปากหรือที่ตกลงกันไว้ คือต่อหน้ารับปาก กลับหลังก็ลี้ภัย

ด้วยเหตุนี้ พระราชองค์ที่ออกบวชจึงทรงตระหนักว่า การใช้วิธีเจรจาเช่นนี้คงไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ ชำร่ายประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนกลับยิ่งทวีจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

ในที่สุดพระองค์จึงทรงจำเป็นต้องเลือกใช้วิธีการที่รุนแรงและเฉียบขาด ด้วยการรับสั่งให้กองทัพของพระองค์ยกทัพไปปราบกองกำลังของแคว้นพระราชอาเกกะเกรจนพ่ายแพ้ไปในที่สุด

26

26 ตุลาคม 2552

เมื่อกองกำลังของแคว้นพระราชากะกะเกรพ่ายแพ้แล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชรับสั่งให้กองทัพทั้งหมดบุกเข้ายึดเมืองหลวง เพื่อประกาศยึดแคว้นของพระราชากะกะเกร และให้กองกำลังทหารบุกเข้าไปในเขตพระราชวังนำตัวพระราชากะกะเกรมาลงโทษในที่สุด

จากนั้น พระองค์มีรับสั่งให้ทหารจับพระราชากะกะเกรล่ามโซ่ที่มีตุ้มเหล็กไว้ที่ข้อพระบาทข้างซ้าย และตรึงข้อพระหัตถ์ทั้งสองข้างด้วยโซ่ตรวน เพื่อป้องกันไม่ให้ทรงหลบหนี หลังจากล่ามโซ่แล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชมีรับสั่งให้ทหารคุมตัวพระราชากะกะเกรองค์นั้นเสด็จด้วยเท้าเปล่ามารับโทษที่แคว้นของพระองค์

ในระหว่างการเดินทาง ชาวเมืองแคว้นพระราชากะกะเกรพากันขว้างปาก้อนหินและด่าทอพระราชากะกะเกรองค์นั้นต่าง ๆ นานา ทำให้พระราชากะกะเกรทรงอับอายเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อพระราชากะกะเกรเสด็จมาถึงแคว้นของพระราชากะกะเกรแล้ว ทรงถูกนำตัวเข้าไปจองจำอยู่ในคุกทันที โดยไม่เปิดโอกาสให้ทรงอุทธรณ์ฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อพระราชากะกะเกรทรงถูกจำคุกได้สักระยะหนึ่ง พระราชาองค์ที่ออกบวชมีพระราชบัญชาให้นำพระองค์ออกมา เพื่อทรงรับทราบความผิดในสิ่งที่พระองค์ทรงก่อขึ้น ซึ่งตามกฎหมายของแคว้นพระราชากะกะเกรที่ออกบวชนั้น พระราชอาญาของพระราชากะกะเกรถึงขั้นประหารชีวิตเลยทีเดียว

แต่ด้วยความที่พระราชากะกะเกรทรงสำนึกผิดและทรงพระโทมนัสในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำลงไป กอปรกับพระราชากะกะเกรที่ออกบวชทรงมีพระเมตตาธรรมสูงมาก พระองค์ไม่ทรงมีสิ่งใดติดค้างในพระราชฤทัย จึงพระราชทานอภัยโทษแก่พระราชากะกะเกร

๒๒

26 ตุลาคม 2552

ในความเป็นจริงแล้ว พระราชาองค์ที่ออกบวชไม่เคยมีพระราชประสงค์ที่จะเอาชีวิตพระราชาเกะกะเกรหรือแม้แต่ชีวิตของใครอยู่แล้ว แต่การที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ ก็เพื่อสั่งสอนให้พระราชาเกะกะเกรทรงรู้สึกอับอายและทรงสำนึกผิดในสิ่งที่ทรงกระทำลงไปเท่านั้น และที่สำคัญ พระองค์ทรงมีพระราชประสงค์ที่จะให้กรณีนี้เป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อไม่ให้พระราชาของแคว้นอื่น ๆ ทรงเอาเป็นเยี่ยงอย่างอีกด้วย

เมื่อพระราชาองค์ที่ออกบวชพระราชทานอภัยโทษแก่พระราชาเกะกะเกรแล้ว พระองค์ก็พระราชทานพระบรมราโชวาทแก่พระราชาเกะกะเกรว่า ต่อแต่นี้ไปให้ทรงปกครองบ้านเมืองโดยธรรม และอย่าทรงใช้อำนาจของการเป็นพระราชาในทางที่ผิด ด้วยการทรงทำร้ายประชาชนทั้งในแคว้นของพระองค์เองและประชาชนของแคว้นอื่น

เมื่อพระราชาเกะกะเกรทรงสัญญาว่าจะปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทของพระราชาองค์ที่ออกบวชทุกประการ พระราชาองค์ที่ออกบวชจึงรับสั่งให้พระราชาเกะกะเกรเสด็จกลับไปครองราชย์ที่แคว้นของตนดังเดิม

เหตุการณ์ในครั้งนี้ ถือเป็นเหตุการณ์ครั้งสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระราชาองค์ที่ออกบวช เพราะพระองค์ทรงรู้สึกสลดพระราชหฤทัยเป็นอย่างมาก ที่ทรงจำเป็นต้องใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาคriminalพิพาทระหว่างแคว้นเช่นนี้ เพราะโดยพระราชอัธยาศัยที่แท้จริง พระองค์ไม่มีพระราชประสงค์จะใช้วิธีการที่รุนแรงใด ๆ เลย แต่ด้วยสถานการณ์ที่บีบบังคับ คือทรงสงสารประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการปล้นสะดมและการรุกรานดังกล่าว พระองค์จึงทรงจำต้องกระทำเช่นนี้

๒๒

26 ตุลาคม 2552

เหตุการณ์นี้เป็นมูลเหตุเบื้องต้น ที่ทำให้พระราชองค์ที่ออกบวชทรงเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายการใช้ชีวิตทางโลก หรือทรงเบื่อการเป็นพระราชนั่นเอง

แม้ว่าตำแหน่งพระราชาเป็นตำแหน่งสูงสุดในทางโลก ทั้งยังเป็นตำแหน่งที่นำมาซึ่งความสุขอันประณีต ชนิดที่คนทั่ว ๆ ไปไม่มีโอกาสสัมผัส แต่สำหรับพระองค์แล้ว สิ่งเหล่านี้กลับไม่ใช่คำตอบหรือความสุขในแบบที่ พระองค์มีพระราชประสงค์อีกต่อไป

สงครามยุติ

ทหลังจากที่มหาสงครามระหว่างแคว้นกันชนฝั่งทิศใต้หรือแคว้นของพระราชากะกะเกเรกับแคว้นของพระราชากองศ์ที่ออกบวชยุติลงแล้ว ท่านมหาเสนาบดีสังเกตเห็นว่า พระราชาทรงเจีบบขริมและไม่ทรงเบิกบานเหมือนอย่างแต่ก่อน ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้ได้ในทันทีว่า พระราชาทรงรู้สึกเบื่อหน่ายและทรงสลดหดหู่ต่อมหาสงครามที่เกิดขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะโดยพระราชอัธยาศัยแท้จริงของพระองค์นั้น ทรงเปี่ยมล้นไปด้วยความเมตตาและไม่ทรงปรารถนาที่จะรบราฆ่าฟันกับใครเลย แต่เมื่อมีสงครามเกิดขึ้นกับบ้านเมืองเช่นนี้ พระองค์จึงทรงจำเป็นที่จะต้องรบเพื่อปกป้องแคว้นและประชาชนของพระองค์ ซึ่งถ้าหากพระองค์ไม่ทรงทำการรบ ประชาชนก็จะยังได้รับความเดือดร้อน อีกทั้งจะมีการสูญเสียยิ่งไปกว่านี้

จนกระทั่งวันหนึ่ง อยู่ ๆ พระราชาก็มีรับสั่งให้ท่านมหาเสนาบดีเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ซึ่งท่านมหาเสนาบดีสังเกตเห็นว่า วันนี้พระองค์แลดูเปลี่ยนไปจากช่วงที่ผ่าน ๆ มามาก คือ ไม่ทรงเจีบบขริมเหมือนอย่างเคย แต่กลับทรงผ่องใส แววพระเนตรเปล่งประกาย และทรงเบิกบานเป็นอย่างมาก

๒๒

24 พฤศจิกายน 2555

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงสันนิษฐานว่า น่าจะมีอะไรดี ๆ เกิดขึ้นกับพระองค์อย่างแน่นอน ซึ่งขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังคิดอยู่ในใจนั้น พระราชาก็ตรัสขึ้นว่า “วันนี้จะพาท่านมหาเสนาบดีไปพบกับบุคคลสำคัญท่านหนึ่ง”

ทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีฟังพระราชดำรัสของพระราชาแล้ว ก็นึกขึ้นมาได้ว่า ในช่วงที่ผ่าน ๆ มา พระราชามักเสด็จประพาสป่าหลายครั้ง อาจเป็นไปได้ว่า ในป่าแห่งนี้น่าจะมีบุคคลสำคัญที่พระราชาทรงเล็งเล็งอาศัยอยู่ และวันนี้พระองค์คงมีพระราชประสงค์ที่จะพาเราไปหาบุคคลสำคัญท่านนั้น หลังจากนั้น ท่านก็ตามเสด็จเข้าไปยังเขตพื้นที่ป่าที่มีภูเขาสลับซับซ้อนมากมาย และยังเข้าไปถึงได้ค่อนข้างยากอีกด้วย

หลังจากตามเสด็จเข้าไปในป่าที่ลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ก็พบกับเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง ตั้งอยู่ในหุบเขา และมีวัดโบราณวัดหนึ่งแทรกตัวอยู่ในป่าไม้อันร่มรื่นนั้น

เมื่อขบวนเสด็จเดินทางไปถึงวัดป่าแห่งนั้นแล้ว พระราชารับสั่งให้เหล่าทหารราชองครักษ์ทั้งหลายไปพักผ่อนอยู่บริเวณรอบ ๆ วัด จากนั้นพระองค์ทรงพาท่านมหาเสนาบดีไปกราบพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่เป็นประธานสงฆ์ของวัดป่าแห่งนั้น พระมหาเถระผู้ใหญ่รูปนี้ก็คือ คุณยายอาจารย์ของเราในพุทธันดรนี้เอง

ทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีพบกับพระมหาเถระผู้ใหญ่ ท่านก็เกิดความรู้สึกเหมือนกับมีแสงสว่างอันชุ่มเย็นแผ่ซ่านเข้าไปห่อหุ้มอยู่ภายในใจของท่าน จนทำให้กายและใจของท่านรู้สึกชุ่มชื้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และด้วยความประทับใจเมื่อแรกพบกับพระมหาเถระในครั้งนี้ ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกเคารพและศรัทธาพระมหาเถระผู้ใหญ่ขึ้นอย่างจับใจ อย่างที่ท่านไม่เคยเกิดความรู้สึกเช่นนี้กับใครมาก่อน

๒๒

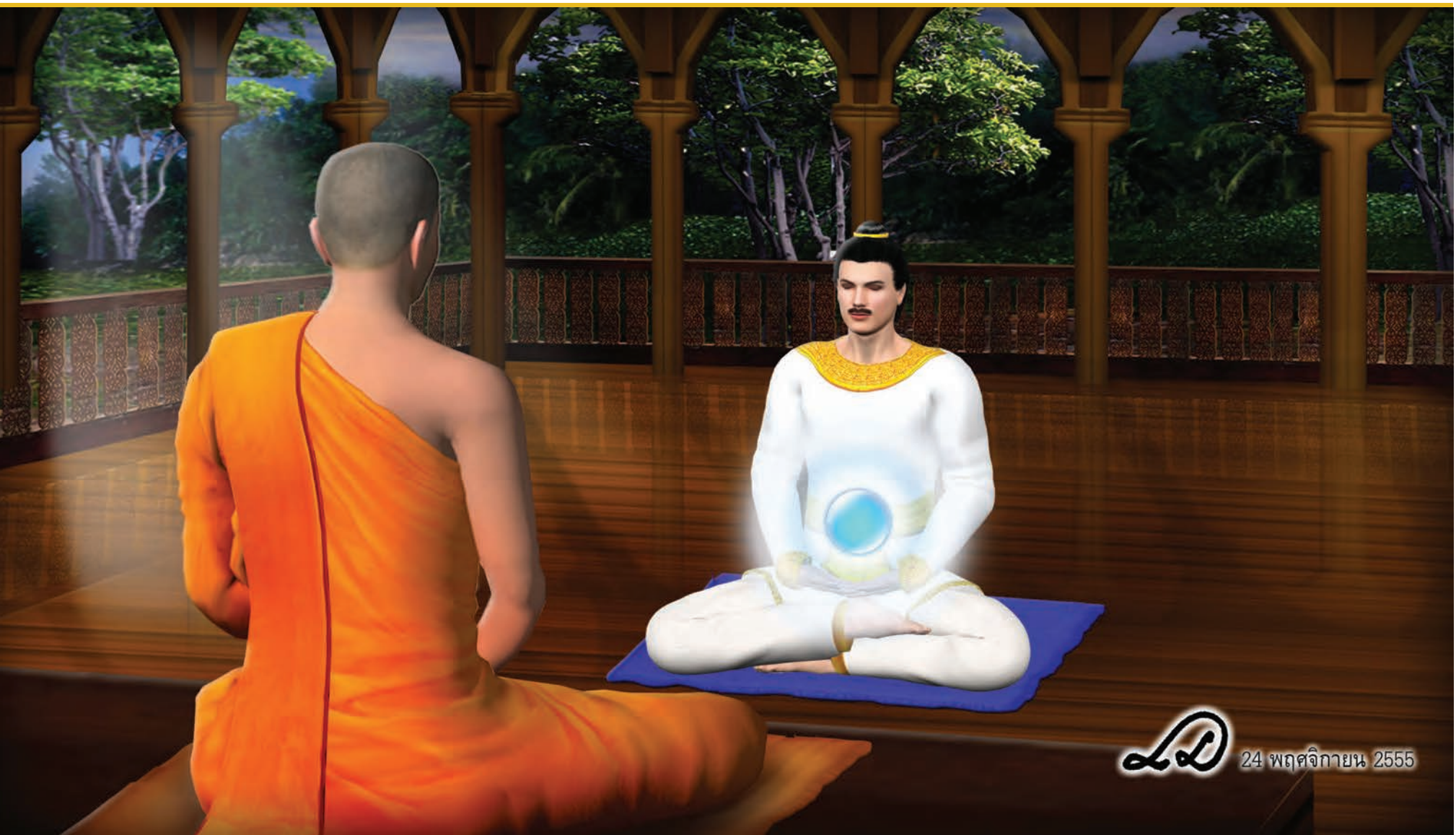
24 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านรู้สึกเช่นนี้ ท่านจึงคลายความสงสัยได้ในทันทีว่า ทำไมพระราชาก็มีพระพักตร์ที่ผ่องใสและทรงมีความสุขใจแบบที่ท่านไม่เคยเห็นมาก่อน ยิ่งพระมหาเถระผู้ใหญ่เมตตาสนทนาพูดคุยกับท่านด้วยแล้ว ท่านก็ยังรู้สึกผูกพันและคุ้นเคยประหนึ่งว่ารู้จักกับพระมหาเถระผู้ใหญ่มานาน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีสนทนาพูดคุยจนทราบอายุของพระมหาเถระผู้ใหญ่ ท่านก็แทบจะไม่เชื่อว่าพระมหาเถระผู้ใหญ่มีอายุมากถึงขนาดนี้ เพราะท่านมีใบหน้าที่ผ่องใสแลดูอ่อนกว่าวัยมาก อีกทั้งรอบ ๆ กายของท่านมีรัศมีสว่างเรือง ๆ แผลออกมาตลอดเวลาอีกด้วย จากนั้นท่านมหาเสนาบดีก็นั่งสมาธิกับพระมหาเถระผู้ใหญ่และเดินออกไปสำรวจดูบริเวณพื้นที่ภายในวัดป่าแห่งนั้น

หลังจากที่ท่านมหาเสนาบดีเดินสำรวจดูพื้นที่รอบ ๆ วัดแล้ว ก็พบว่า นอกจากพื้นที่ภายในวัดดูร่มรื่นและเต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่มากแล้ว วัดนี้ยังสะอาดสะอ้านและมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยอีกด้วย อีกทั้งญาติโยมที่มาทำบุญถวายภัตตาหารพระตอนกลางวันที่นี่ล้วนแต่งชุดขาว ๆ และมีความเคารพในการทำทานเป็นอย่างมาก บ่งบอกว่าญาติโยมเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนอบรมมาเป็นอย่างดี

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเห็นเช่นนั้น ทำให้ท่านนึกย้อนไปในอดีต สมัยที่ท่านไปเรียนวิชาอาคมจากอาจารย์ อาจารย์เคยบอกกับท่านว่า “มีสถานที่อยู่แห่งหนึ่ง เป็นที่รวมของสุดยอดวิชาต่าง ๆ ภายในสถานที่แห่งนั้นมีพระมหาเถระอยู่รูปหนึ่ง เป็นประธานสงฆ์ ท่านคอยสอนสุดยอดวิชาอยู่ที่นั่น ถ้าท่านต้องการจะเรียนสุดยอดวิชานี้แล้วละก็ ต้องไปตามหาสถานที่แห่งนั้นให้พบ แต่บุคคลที่จะพบสถานที่แห่งนั้นได้ ต้องมีบุญวาสนาเพียงพอด้วย”

๒๒ 24 พฤศจิกายน 2555

เมื่อท่านมหาเสนาบดีลองพิจารณาไตร่ตรองถึงคำของอาจารย์กับลักษณะของวัดป่าแห่งนั้นแล้ว ท่านก็เกิดความมั่นใจขึ้นมาว่า สถานที่ที่อาจารย์ของท่านเคยพูดถึงต้องเป็นวัดป่าแห่งนั้นอย่างแน่นอน และเมื่อเกิดความมั่นใจเช่นนั้น ท่านจึงไม่รอช้า รีบไปปวารณาตัวขอเป็นลูกศิษย์พระมหาเถระผู้ใหญ่ในทันที

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ท่านมหาเสนาบดีก็ตามเสด็จไปที่วัดป่าแห่งนั้นอีกหลายครั้ง ซึ่งทุก ๆ ครั้งก็มักมีโอกาสนั่งสมาธิกับพระมหาเถระผู้ใหญ่อยู่เสมอ ๆ และด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านมหาเสนาบดีมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี และก้าวหน้าเป็นอย่างมาก คือ ได้เห็นดวงแก้วและองค์พระภายใน ที่มาพร้อมกับความสุขใจแบบที่ท่านไม่เคยสัมผัสมาก่อนเลยในชีวิต แต่ด้วยความที่ท่านมีภารกิจรัดตัวมากมาย ท่านจึงมีเวลาสำหรับการปฏิบัติธรรมเพียงแค่ว่างระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น

๒

24 พฤศจิกายน 2555

สละราชสมบัติ

ดอมาไม่นาน หลังจากที่พระราชาเสด็จกลับจากการไปกราบพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่วัดป่าแห่งนั้นแล้ว พระองค์รับสั่งให้เรียกประชุมเหล่าเสนาอำมาตย์ข้าราชการ และนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งหมด เพื่อตรัสบอกให้ทุกคน ทราบว่า พระองค์จะทรงสละราชสมบัติเพื่อเสด็จออกผนวช โดยพระองค์จะทรงแต่งตั้งพระราชอนุชาขึ้น ครองราชย์และปกครองแคว้นนี้แทน ซึ่งในช่วงก่อนที่พระองค์จะเสด็จออกผนวชนั้น พระองค์ทรงมอบหมายให้ ทำนมหาเสนาบดีเป็นผู้ถวายคำแนะนำในเรื่องการบริหารงานแผ่นดินแก่พระราชอนุชา และเมื่อทุกอย่างลงตัวหมด แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกผนวชในทันที

หลังจากที่เหล่าเสนาอำมาตย์ ข้าราชการ และนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งหมดที่อยู่ในที่ประชุม รับทราบ ความมุ่งมั่นตั้งใจในการสละราชสมบัติเพื่อเสด็จออกผนวชจากพระราชาแล้ว ก็พากันรู้สึกแปลกใจ ตกใจ และเกิด ความสงสัยขึ้นมาว่า ทำไมพระราชาผู้ยังทรงหนุ่มแน่นและเพียบพร้อมไปด้วยทุกสิ่งทุกอย่างถึงยอมสละราชสมบัติ ภายใต้อันตรายอันยิ่งใหญ่ เพื่อเสด็จออกผนวชถือครองเพศสมณะเช่นนี้

๒๒

26 พฤศจิกายน 2555

เมื่อเหล่าเสนาอำมาตย์ ข้าราชการและนายทหารชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นทราบพระมโนปณิธานและความมุ่งมั่นในการเสด็จออกผนวชของพระราชา ทุกคนก็เริ่มเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและเกิดความซาบซึ้งในพระมโนปณิธานของพระองค์เป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ เหล่าเสนาอำมาตย์ ข้าราชการ และนายทหารชั้นผู้ใหญ่ทั้งหมดที่อยู่ในที่ประชุม จึงพร้อมใจกันถวายการอนุโมทนาแด่พระราชาผู้เป็นที่รักยิ่งของพวกเขา โดยส่งเสียงสาธุการดังกึกก้องไปทั่วทั้งท้องพระโรงเลยทีเดียว

ที่น่าทึ่งไปกว่านั้นก็คือ เหล่าเสนาอำมาตย์ ข้าราชการ และนายทหารชั้นผู้ใหญ่คนสนิทของพระราชาหลาย ๆ ท่าน ล้วนมีความปรารถนาที่จะออกบวชตามพระราชา เพราะพระองค์ทรงชักชวนเหล่าข้าราชการบริพารที่คุ้นเคยออกบวชด้วย ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือท่านมหาเสนาบดี

แต่ถึงกระนั้น ท่านมหาเสนาบดีกลับมีท่าทีที่นิ่ง ๆ ยิ้ม ๆ และไม่ตอบรับคำเชิญชวนของพระราชาเลย ทั้งที่ภายในใจลึก ๆ ก็ปรารถนาจะออกบวชตามพระราชามาก เพราะท่านอยากศึกษาวิชาชั้นสูงสุด นั่นก็คือการได้ศึกษาธรรมะกับพระมหาเถระผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นบุคคลที่ท่านให้ความเคารพ เลื่อมใส และศรัทธาเป็นอย่างมาก

แต่ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีตั้งใจที่จะปลดกังวลของพระราชาผู้เป็นที่รักยิ่งของท่าน ดังนั้นท่านจึงต้องอยู่ช่วยพระราชาอนุชาดูแลบริหารราชการแผ่นดินอย่างเต็มที่ในทุก ๆ เรื่อง เพื่อที่พระราชาจะได้เสด็จออกผนวชโดยปราศจากปลิโพหรือเครื่องกังวลใด ๆ

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงจำต้องแสดงท่าทีนิ่ง ๆ ยิ้ม ๆ และไม่ตอบรับตอนที่พระราชาทรงชวนออกบวช

๒๒

26 พฤศจิกายน 2555

ก่อนที่พระราชาทรงถ่ายโอนอำนาจการปกครองแผ่นดินทั้งหมดให้แก่พระราชอนุชาของพระองค์นั้น ทรงฝากท่านมหาเสนาบดีให้ช่วยดูแลและเป็นที่ปรึกษาของพระราชอนุชาในระหว่างที่กำลังจะเสด็จขึ้นครองราชย์ ซึ่งท่านมหาเสนาบดีก็เต็มใจที่จะทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของพระราชอนุชา

ช่วงที่พระราชอนุชาทรงเริ่มศึกษาการบริหารงานแผ่นดินในช่วงแรก ๆ นั้น ท่านมหาเสนาบดีแนะนำให้พระราชอนุชาทรงรู้จักกับชุดผู้บริหารบ้านเมือง ซึ่งก็คือ เหล่าเสนาอำมาตย์และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ต่าง ๆ รวมถึงถวายคำชี้แนะแนวทางการบริหารงานบ้านเมืองตามนโยบายที่พระราชาทรงดำเนินเอาไว้ได้อย่างเหมาะสม

เมื่อการถ่ายโอนอำนาจทั้งหมดสำเร็จเสร็จสิ้นลง พระราชาจึงทรงมีพระบรมราชโองการให้เหล่าเสนาอำมาตย์ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และขุนนางต่าง ๆ มาประชุมใหญ่พร้อมเพรียงกัน และทรงประกาศพระราชสมบัติอย่างเป็นทางการ แล้วทรงสถาปนาพระราชอนุชาเป็นพระราชาผู้ปกครองแคว้นองค์ใหม่แทน

นับจากนั้น กระแสข่าวการสละราชสมบัติเพื่อเสด็จออกผนวชของพระราชา รวมถึงการสถาปนาพระราชอนุชาเป็นพระราชาองค์ใหม่ ก็แพร่สะพัดออกไปสู่เหล่าพสกนิกรภายในแคว้นของพระองค์อย่างรวดเร็ว

จากนั้นพระราชาองค์ที่ออกบวชก็ทรงกำหนดวันเวลาและสถานที่ที่พระองค์จะทรงใช้ประกอบพระราชพิธีทรงพระผนวชในทันที ซึ่งก็คือ วัดป่าของพระมหาเถระผู้ใหญ่นั้นเอง

เมื่อถึงเวลาที่พระราชาเสด็จออกผนวช มีเหล่าข้าราชการบริพารคนสนิทออกบวชพร้อมกับพระองค์เพียงไม่กี่คน เพราะพื้นที่วัดป่ามีอยู่จำกัด อีกทั้งพระมหาเถระผู้ใหญ่ยังมีอัธยาศัยรักความสงบและชอบความวิเวกเป็นอย่างมาก ดังนั้นท่านจึงอนุญาตให้มีผู้ติดตามพระราชาออกบวชได้เพียงไม่กี่คน โดยคัดเลือกตามกำลังบุญ

28

28 ตุลาคม 2552

เสด็จออกผนวช

๒เมื่อวันประกอบพระราชพิธีทรงพระผนวชของพระราชาองค์ที่ออกบวชมาถึง ประชาชนทั้งจากใน
แคว้นและนอกแคว้นพากันเดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก พื้นที่ทุกแห่งหนในวันนั้นเต็มไปด้วยฝูงชนที่มาร่วม
งานบวช และรอชมพระบารมีของพระองค์

แท้จริงแล้ว พระราชพิธีทรงพระผนวชในครั้งนี้ พระราชาองค์ที่ออกบวชมีพระราชประสงค์ที่จะจัดแบบ
เรียบง่าย ๆ และเรียบง่ายที่สุด แต่ด้วยความที่พระองค์ทรงเป็นพระราชาที่เหล่าข้าราชการรวมถึงพลนิกรทุกคน
ภายในแคว้นเคารพรักและเทิดทูน ทั้งยังเป็นพระราชาที่มีชื่อเสียงและมีพระบารมีแผ่ไพศาลขจรขจายไปยังแคว้น
ต่าง ๆ จึงทำให้พระราชพิธีทรงพระผนวชของพระองค์กลายเป็นพิธีที่มีคนมาร่วมงานมากที่สุด และเป็นงานที่
ยิ่งใหญ่ที่สุดตั้งแต่มีการสร้างแคว้นขึ้นมามากอีกด้วย

๒๒

28 ตุลาคม 2552

ส่วนขบวนพระราชพิธีทรงพระผนวชนั้น พระราชอนุชาทรงร่วมมือกับเหล่าข้าราชการจัดเตรียมการอย่างยิ่งใหญ่และสมพระเกียรติ ประกอบไปด้วยขบวนช้าง ขบวนม้า ขบวนกองเกียรติยศ และขบวนข้าราชการ

เมื่อขบวนเสด็จเคลื่อนตัว ตามสองข้างทางที่พระองค์เสด็จผ่าน มีประชาชนมากมายทั้งที่อยู่ในแคว้นและนอกแคว้นมายืนเฝ้ารอชื่นชมพระบารมีด้วยใจที่ปลื้มปิติเบิกบาน และเมื่อขบวนเสด็จผ่านไป ณ ที่ใด ก็มีประชาชนอีกเป็นจำนวนมากเข้ามาร่วมเดินไปกับขบวนเสด็จด้วย ทำให้ขบวนพระราชพิธีทรงพระผนวชของพระราชากลายเป็นขบวนที่มีความยาวมากที่สุด ชนิดที่ว่าหวัชบวนถึงหน้าประตูวัดป่าของพระมหาเถระแล้ว แต่ท้ายขบวนยังอยู่ในตัวเมือง

เมื่อขบวนเสด็จไปถึงวัดป่า ซึ่งเป็นสถานที่ประกอบพระราชพิธีทรงพระผนวชแล้ว พระองค์ก็ทรงเข้าสู่พระราชพิธีทรงพระผนวช “สองชั้น” คือ ทรงผนวชทั้งภายนอกและภายในด้วยพระราชฤทัยที่ปลื้มปิติ่องใสสุดประมาณ เป็นผลให้ผู้ร่วมงานทุกคนปลื้มปิติเบิกบานใจตามพระองค์ไปด้วย งานนี้ทำเอาทุกคนลืมความเศร้าที่พระองค์ทรงประกาศสละราชสมบัติไปเลย

เมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเพศสมณะแล้ว ทรงตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่กับพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่วัดป่าแห่งนั้นเรื่อยมา ทำให้ผลการปฏิบัติธรรมของพระองค์ทรงก้าวหน้าและละเอียดลึกซึ้งมากขึ้นเรื่อย ๆ

ยิ่งพระองค์ทรงดิ่งลงสู่เส้นทางสายกลางมากเท่าไร ก็ยิ่งทรงมีความสุข บริสุทธิ์ และหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงมากขึ้นเท่านั้น อีกทั้งเส้นทางสายนี้ยังเป็นเส้นทางแห่งความรู้ภายใน ที่ทำให้พระองค์ทรงมีความแจ่มแจ้ง

๒ 28 ตุลาคม 2552

และชัดเจนในเรื่องโลกและชีวิต รวมถึงสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่ยิ่งเรียนก็ยิ่งรู้ เมื่อรู้แล้วก็อยากรู้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก เพราะเส้นทางสายนี้ยังมีเรื่องราวที่ชวนให้ศึกษาค้นคว้าอีกมากมาย

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้พระองค์ทรงเชื่อมั่นว่า ทรงตัดสินพระราชหฤทัยถูกแล้วว่าทรงสละราชสมบัติเพื่อทรงผนวช เพราะนี่คืองานที่แท้จริงและเป็นงานที่สำคัญยิ่งกว่าตอนที่พระองค์ทรงเป็นพระราชาเสียอีก

ด้วยความที่พระองค์ทรงเป็นพระภิกษุที่มีอดีตเป็นถึงพระราชารู้จักยิ่งของไพร่ฟ้าประชาชนในแคว้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่มีเหล่าข้าราชการรวมถึงประชาชนเป็นจำนวนมากทยอยเดินทางไปเข้าเฝ้าเยี่ยมเยียน และร่วมทำบุญกับพระองค์ที่วัดป่า

ภายหลังจากที่พระราชารู้จักยิ่งของมหาชนทั้งหลายเสด็จออกผนวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดป่าแล้ว ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกดีใจและปลื้มปิติเป็นอย่างมาก ที่บุคคลที่ท่านรักและเทิดทูนมีความสุข ส่วนตัวท่านเองก็มักจะหาโอกาสไปสั่งสมบุญและปฏิบัติธรรมกับพระมหาเถระผู้ใหญ่ที่วัดป่าแห่งนั้นอยู่เสมอ

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ไปสั่งสมบุญและประพฤติปฏิบัติธรรมบ่อย ๆ ก็ทำให้ท่านมีโอกาสศึกษาเรียนรู้ หัวข้อธรรมะต่าง ๆ จากพระมหาเถระผู้ใหญ่มากขึ้น

ธรรมะที่ท่านมหาเสนาบดีศึกษาเรียนรู้จากพระมหาเถระผู้ใหญ่ ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่ท่านไม่เคยได้ยิน ได้ฟังจากใครมาก่อน เมื่อฟังแล้วก็ยิ่งชวนให้อยากปฏิบัติตาม อีกทั้งธรรมะเหล่านี้ยังเข้าไปทลายความสงสัยต่าง ๆ ที่ค้างคาอยู่ภายในใจของท่านให้หมดเกลี้ยงไปเลย

LD

29 พฤศจิกายน 2555

นอกจากมีความสุขที่ได้ศึกษาเรียนรู้ธรรมะแล้ว ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเองก็อยากบวชเป็นพระ ท่านจึงหันประกอบความเพียรด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรมควบคู่ไปกับการประกอบภารกิจการงานอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ท่านมีผลการปฏิบัติธรรมรุดหน้าชนิดที่เรียกว่าก้าวกระโดด และในที่สุดท่านก็สามารถวางใจได้หยุดนิ่งถูกส่วน และเข้าถึงดวงธรรมภายในที่ชัดใสสว่างทั้งยามหลับตาและลืมตาได้อย่างง่าย ๆ สบาย ๆ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จนรู้สึกอยากบวชขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ

ตำนานข้ามชาติ คุณครูไม่เล็ก เล่ม ๑

ISBN

ชื่อหนังสือ

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

กองบรรณาธิการ

ออกแบบปก / รูปเล่ม

ภาพ

พิมพ์ที่

วันที่พิมพ์

•

• ตำนานข้ามชาติ คุณครูไม่เล็ก

• พระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อดัมมชโย)

• พระครูสมุห์วิษณุ ปญญาทีโป

• พระศิริพงษ์ สิริวิไล

• พระบริบูรณ์ ธมมวิสุทธิ

• พระสมบัติ รุกขิตจิตโต

• รัตเกล้า ลี้วเฉลิมวงศ์

• ปราณี ชัยผดุง

• นิธินันท์ นิธิจงสวัสดิ์

• พระศิริพงษ์ สิริวิไล

• ธาดา วงศ์คุณานนท์

• กองพุทธศิลป์

• บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด

• เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗

• พระราชภาวนาจารย์ (หลวงพ่อดัตตชีโว)

• พระครูใบฎีกาอำนวยการ มุนิสกุลโก

• พระวิฑูรย์ อุชฺจาโร

• สุธิดา จินตาทิณกุล

• อมรรัตน์ สมานทรัพย์ดี

• ภาสินีธนต์ต์ เจริญชัยอานนท์

• ล้นทัด ศักดิ์สาคร

• พระสมชาย จิรธมโม

• พระมหาอรุณพล กุลลิตฺโธ

• ระพีพรรณ ใจภักดี

• อมรพรรณ ทองสมบุญ

• สิริพันธุ์ สมหารพันธุ์